ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL,
Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

Mahmut Selim GÜRSEL

1991

ÇORUM

SANAL KİTAPLAR

ISBN 978-625-91003-5-7

İsmet ÇENESİZ 1

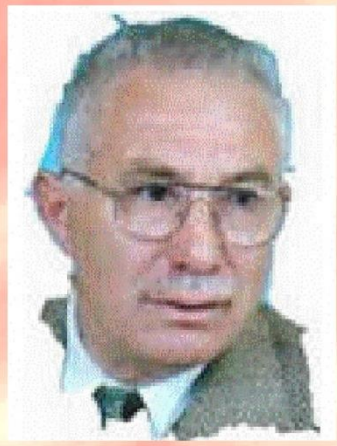

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

İsmet ÇENESİZ

1

Mahmut Selim GÜRSEL
2017

ISBN 978-625-91003-5-7

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

BU ÇALIŞMA PARA İLE SATILMAZ!

İÇİNDEKİLER

TAKDİM
Mahmut Selim GÜRSEL
HAYAT HİKAYESİ
BAYRAĞA SAYGI
ZAMANIN AYNASI;
GÜRSEL YAYINEVİ;
ÇORUM'DAKİ ESKİ ESERLER
YAYLALAR VE ULUSAL PARKLAR GEZİ
MESİRE YERLERİ
ÇORUM MERKEZ CAMİLERİ VE ADRESLERİ
BİR ZAMANLAR TEMCİT VERİLİRDİ
ÇORUM'UN SORUNLARI ÇÖZÜMLENMELİ
ÇORUM TRAFİĞİ;
ÇORUM'DA OTOPARK SORUNU
ÇORUM'DA TOPRAK SANAYİ

FESTİVALİN ARDINDAN
SÖYLEDİKLERİMİZ
V. ULUSLARARASI HİTİTOLOJİ KONGRESİ
24. ÇORUM HİTİT FUAR VE FESTİVALİ
KONSER FUAR FESTİVAL-LEBLEBİ
ÖZLEDİKLERİM;
ŞU BİZİM KUŞAK;
ÇORUMLU VE ŞU BİZİM KUŞAK
ŞU BİZİM MAHALLE'DEN KİMLER GELDİ KİMLER GEÇTİ
SAYIN MİLLETVEKİLLERİMİZ;
ÇORUM'DA BELEDİYECİLİK
NEDEN BÖYLE OLDU (DERT BİR DEĞİL ELVAN,ELVAN)
SAYIN BAŞKAN İŞ EHLİNE VERİLMELİ
6. BAHAR KONSERİ
BAĞDA YAZ;
ÇORUM'DA BAĞCILIK
ANAMIZIN YEMEKLERİ;
SU VE SUSUZLUK TEDBİRİ;
ALLAH DOSTLARI
RAMAZAN VE AÇLIK

TURİZMİN ÖNEMİ
YURT DIŞINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER
48 YIL ÖNCEKİ MEKTUP (ÇOK ESKİ BİR HATIRA)
ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER –1
ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER –2
ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER-3
BİTMEYEN OYUN;
DOĞUM GÜNÜ;
İNSANLAR OBEZ OLURKEN;
ANADOLU SOHBETLERİ
NİCE BAYRAMLARA
RÜYA NEDİR?
İNSANA YATIRIM YAPMAK
DOĞAYI KATLEDİYORUZ
HATIRA FETVA YOK
EKONOMİ KÜL YUTMAZ
TURİZM
TEK PENCEREDEN BAKANLAR (SEVGİ YUMAĞI)

HER VİLAYETE BİR MAHALLE KURMALI
TİCARET AHLAKI
JAPONYADA CAMİ YAPIMI
3 MADDELİK HADİSI ŞERİFLER
DÜNYADA AÇLIK SİNYALLERİ ÇALARKEN
KATKISIZ DOĞAL EKMEK;
GÜRÜLTÜ KİRLİLİĞİ
NEDEN GÖREV DEVAMLI YAPILMIYOR?
NÜFUS ARTIŞIMIZ
NEREDE O ESKİ BAYRAMLAR (NEREDE O ESKİ ADAM GİBİ ADAMLAR)
ORGAN NAKLİ
HAYÂ;
MARKA GÜÇTÜR
HUZURA VARMAK;
BAYILIYORUM;
BAYILAN BAYILANA
DOĞAL GAZ VE DİĞER ENERJİ KAYNAKLARI;
MUTLULUK VE HORMONLAR;
DOĞA KATİLLERİNE DUR DENİLMELİ
SAMSUN'DAN BİR PORTRE (VEFA ÖRNEĞİ BİR ADAM)
HAC VE UMRE
GRİP'LE İLGİLİ BİLMEDİKLERİMİZ;
KAN VE ORGAN BAĞIŞI;
KONUŞMAK, GÜZEL YAZMA
KONUŞMAK, GÜZEL YAZMA
BAYRAMLAR
ANNELER GÜNÜ; (ANALAR)
HAYIRLI BİR KANUN;
SAYGI MI ÖNCE SEVGİ Mİ ÖNCE?
EĞİTİM SİSTEMİMİZ;
SORUMLULUK SAHİBİ OLMAK
GENÇLERE
ÇOK KULLANILAN KELİMELER
YAĞMUR
ÖLÜLER DİRİLİRSE
GURBET
SARRAF
AHDE VEFA (ÖYKÜ)
KIRKPINAR
YUSUF

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup duruken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!

(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımı dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.

(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

BİLGİLENDİRME!

Zamanın hızla aktığı, değerlerin ve kelimelerin hoyratça tüketildiği bir çağda; bir şehre, o şehrin insanına ve kültürüne kalıcı bir hafıza bırakabilmek, ancak sarsılmaz bir inanç ve büyük bir adanmışlıkla mümkündür. Elinizdeki bu çalışma; posta çantalarından, e-posta kutularından, elden ele ulaştırılan emanetlerden ve özel ulakların taşıdığı samimi yazıların ve mısraların ve görsellerinden süzülerek gelen bir kültür köprüsünün oluşum hikâyesidir.

"Çorumlu 2000" Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi, tam 63 sayı boyunca basılı dergi ve internet ortamında sanatın nabzını tutmuş; gelen yazısını bilgisayara aktarmaktan dizgisine, ters çıkışından mizanpajına html dosya ile internete yükleme işlerini her bir satırı adeta bir nakkaş titizliğiyle, tek bir elden işlenerek matbaaya hazırladım.

Maddi kaygıların ötesinde, entelektüel bir sorumlulukla ve büyük fedakârlıklarla çıkarılan bu dergi; yazarlarının, şairlerinin ve gönül dostlarının bu sayfaları hazırlayan iradeye duyduğu o sarsılmaz güvenin en somut göstergesidir.

Çalışma verenler, bana güvenerek; Hayat hikâyelerini, ayrıca yayınlamadığım TC kimlik numaralarını, çalışmaların sansürü serbestliğini ve tarafımdan ticari olmamak şartı ile "YAYINLAMAM" için yetki sınırsız verdiler.

Hepimiz bu fani dünyada birer yolcuyuz. Ancak geride bırakılan kalıcı eserler ve yarınlara miras kalan fikirler ölümsüzdür. Bu inançla, geçmişin basılı ve sanal yapraklarında kalmış kıymetli çalışmaları, kendi kişisel emeğimle harmanlayarak dijital dünyanın imkânlarıyla yeniden buluşturmak istedim.

Kitaplaşan bu PDF çalışması, ISBN tescili ve EYDeS kaydıyla elektronik derleme kütüphanelerine aktarılarak, sitemde ayrıyeten okuyucuya ücretsiz sunulacak; hem geçmişe ve ÇALIŞMALARINI VERENLERE benim vefa borcunu ödemekte hem de geleceğin araştırmacılarına taptaze kalıcı kaynak sunmak.

Bu uzun ve meşakkatli yolculukta kalemleriyle, yürekleriyle bana güvenerek omuz veren, aramızda olan ya da ebediyete göç eden tüm dostlara, kalbi Çorum ve Türk kültürü için çarpan her bir yazara sonsuz teşekkür bir borçtur.

"Kelam kalmış, hafıza tescillenmiş ve emanet yarınlara güvenle ulaştırılmıştır."

Çalışmaların tamamını yaşarken ve aklım erdikçe internette sitemde yayınlamaya çalışacağım!

Mahmut Selim GÜRSEL
Emekli Hasan Paşa Kütüphanesi Müdür Yar.

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sömestrsinde babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.

Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım. Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım. 16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il

Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb'imin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: https://gurselyayin.com E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

İsmet ÇENESİZ

06. 06. 1936 günü Albayrak 2. Sokakta 9 nolu evde dünyaya gelmişim. Her nedense nüfus kağıdımda 1938 doğumluyum. Babamın ismi İsmail annem Münevver Çenesiz. Ailenin en büyük çocuğu ablam Caviden Çenesiz (Amanvermez) 74 yaşında ve İzmir'de oturuyor. Ağabeyim İlhan Çenesiz 66 yaşında halen İstanbul'da oturuyor, Turhal ve Sivas Gemerek'te tuğla fabrikaları var,oğlu ile birlikte çalışıyor.
Babam dülgerdi; Küçük İsmail lakabıyla anılırdı,çalışkan bir insandı Küçük yaşta anne ve Babasını Kaybetmiş Şehirden köye göçmek mecburiyetinde kalmış 5-6 sene sonra yeniden babasının arkadaşı olan meşhur Muttalip Gürsel ustadan sanatını iyice öğrenmiş, ustasıyla aralarında baba - evlat saygısı doğmuştur.Babamı 1976 yılında kaybettik.Annem ise 1900 doğumlu tam bir eski zaman kadını idi.

Sabahları ezandan önce kalkardı. Güçsüzlere karşı çok duygulu, merhametli ve cömertti. Çorum Güçsüzler Evinin yeri annemindi, orayı hayır işine tahsis etti. 1993 yılında Allah'ın Rahmetine kavuştu . Güçsüzler Evini biz üstlendik. Doğduğum evden ayrılışımızı hatırlıyorum, büyüdüğüm evde, doğduğum eve yakın Alaybey Çıkmazı No 1 de, köşe başında evdi.

1945 yılında Albayrak İlkokuluna gittim, 3. sınıfta kendi isteğimle Tanyeri İlkokuluna gittim. Kendimi övmek gibi olmasın, her bakımdan çok iyi bir talebeydim. 1950 de Erkek Sanat Enstitüsüne kayıt oldum. 1955 yılında bu okulu bitirdim orada da iyi bir talebelik hayatım oldu, her bakımdan iyi bir talebe idim. 6.6.1958 de evlendim.4 çocuğum var. İkisi erkek, ikisi kız. Hepsi evli, 7 torun sahibi etti yüce Allah. 1959 Temmuzunda Yedek Subay Okulunda askerliğim başladı. Tank bölümüne ayrılmıştım. Türkiye'nin ilk Yedek Subay olarak Tank Asteğmenleri biz idik. Kıta görevimi Urfa'nın Bilecik

Kazasında yaptım. 1960 İhtilalinde 1 ay bu kazada Belediye Başkanlığı yaptım. Bilecik'te ve Belediyede kendimi sevdirdi, herkese ben saygı gösterdim, karşılığını da gördüm. 20 sene Bilecik Belediyesinden bayramlarda tebrikleştiğim arkadaşlarım oldu.

İlkokul sıralarında hangi mesleğe ilgi duyduğumum anımsamıyorum. Ama sanat enstitüsünün sonlarına doğru inşaat mühendisi olmayı arzu ediyordum. Babamda bunu çok istiyordu, onun da tesiri oluyordu. Fakat son sınıfta okumayıp ağabeyimle birlikte kurulu olan tezgahımız olan babamın mesleğini, marangozluk ve biçkicilik yapmaya karar verdik. Okulu bitirince 1955 yılının Temmuz ayında Hamit Camiinin oradaki dükkanımızda işe başladık. Başlayış o başlayış, askere gidinceye kadar orada, askerden gelince de Hıdırlık civarındaki bize ait olan yerde 1964 yılı sonlarına kadar çalıştık .Sonra 1965 yılı baharında Halit Hamoğlu ve Mehmet Balaban ile Güneş Kiremiti kurduk, bu ara Turhal'daki Baldudak Kiremit Fabrikasını aynı şahıslarla ortak aldık. 1965 sonunda ortaklığımızı bizim gördüğümüz lüzum üzerine ayırdık. Ağabeyimle ben Turhal'daki fabrikayı, HalitHamoğlu Güneş Kiremiti aldı Mehmet Balaban mesleği bıraktı.

1975 de ben Turhal'dan ayrılıp Samsun'a göçtüm. 1987 Mayıs ayında Başaran Kiremiti aldım. Çorum'a taşındık, 1994 de Çenesiz Seramik "ECE" yi organize sanayinde kurduk. Sanayicilik her zaman zor olmuştur ama,1998-1999 yılı başka bir zor.

Şu anda yazı yazdığımdan dolayı bir ödül almadım,okulda yazdığım kompozisyonlar beğeni lirdi. Şimdi her Pazartesi Çorum'da mahalli gazetelerin üçünde,Çorumlu 2000 Dergisine yazı yazıyorum.

BAYRAĞA SAYGI

Bayrak bir milletin, belli bir topluluğun veya kuruluşun simgesi olarak kullanılan, renk ve biçimle özelleştirilmiş, genelinde dikdörtgen biçiminde kumaş diye tarif ediyor sözlüklerimizde.

Eğer bir yerde bayrak dalgalanıyorsa orası vatandır. Bayrağınızın dalgalanmadığı yerde iş olmaz, aş olmaz, ibadet olmaz. En mühimi namus olmaz. O kutsal şeylerin hepsi düşman çizmesi altında ezilmiştir. Türk Bayrağı ilk şeklini Osmanlıların ilk yıllarında almıştır. Bayrağımızın oluşmasında şöyle bir rivayet vardır: "Büyük bir meydan savaşı kazanılmış, cenk meydanında padişah gece dolaşmaya çıkmıştır Şehitlere Fatiha okumaya. Savaşta yüksek rütbelilerde dahil olmak üzere o kadar çok şehit verilmiştir ki, savaş meydanı yer yer kan gölcükleri ile doludur. Bu kan gölcüklerinin üzerine gökteki ayın ve yıldızın şevki (Yansıması) vurmaktadır. Padişah bu manzarayı görünce vezirini çağırır ve der ki. Lala! İşte bizim bundan sonra bayrağımızın rengi kan rengi ve üzerinde ay ile yıldız olacak diyerek ferman buyurur."

Böylece atalarımız gökten yere ay ve yıldızı indirmişlerdir. Türkiye'miz bunun sıkıntısını 1900' lü yılların başlarında yaşamaya yavaş yavaş başlamış,1923 yılında düşman Yurdumuzdan atılıncaya kadar bu Millet neler çekmiştir neler?

Bir memleketi düşmanın basması yılanların istilasından binlerce defa daha kötüdür. Düşman bir yere girdiğinde ilk önce o memleketin bayrağını indirir. Kendi bayrağını direğe çeker. Bayrağı bir yere dikmek için, onu dalgalandırmak için nice insanlar Şehit olmuştur. Genç Osman'lar, Ulubatlı Hasan'lar, Şehit olanların en meşhurlarıdır. Adlarına destanlar yazılmış, türküler söylenmiştir. Bu topraklar, göndere çekilen Şanlı Bayraklarımızı ne yazık ki Milli Bayramlarımız da bazı kendini bilmezlerce gereken saygıyı görememektedir. O nun Vatan, Şeref, Şan, Namus olduğunu bu kimseler bilmediğinden bu saygısızlığı yapmaktadırlar.

Her şeyde olduğu gibi çocuğa bayrak sevgisi ilkokulda, hatta okula gitmeden aşılanmalıdır. Cefakar, emektar öğretmenlerimize bu konuda çok görev düşmektedir. Bu bilgileri yeteri kadar verdiklerine ben inanıyorum. Ama yine de üzerinde önem le durulmalıdır bayrak konusunun.

Arif Nihat ASYA bir şiirinde:

“Ey mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kız kardeşimin gelinliği, şehidimin son örtüsü” diyor.

M.C.KUNTAY'da bir şiirinde:
“Bayrakları bayrak yapan kandır.
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır.“ diyor.

Ağzınıza sağlık sayın şairlerimiz. Vatan, Bayrak üzerine yazılmış binlerce şiir daha vardır. Daha da bayrak için şiirler yazılacaktır. Onlar bizin. Allah C.C. bizleri vatansız etmesin, Bayrağımız hep dalgalansın, kulaklarımızdan ezan sesi eksik olmasın.

Sevgi ve saygılarımla!

ZAMANIN AYNASI;

Zamanın aynası derken nereden nereye geldik. Neden böyle olduk diye de geriye doğru bakmamızda fayda var sanıyorum. Tabi ki çok şey yapıldı. Güzel şeyler yapıldı. Ama DÜNYA VE İNSANLAR kirlendi.

Ana sebep eğitim ve okuma alışkanlığının olmayışı. Kitabı hor görmemiz. Allah'ın Kur'anda ki ilk emri oku, Muhammet'in ilk emri oku, Atatürk'ün emri oku ve tatbik et.

Nerede çokluk orda pislik. Dünya oldu bir çöplük. Çok kısa bir zamanda dünya nüfusu iki milyardan yedi milyara yaklaştı. Türkiye'nin nüfusu 14 milyondan 72 milyona yaklaştı. Dünya sinyallerini çoktan verdi bu yükü taşıyamıyorum diye.

Sadece Amerika'da bir günde bilgisayarlardan ve onun cinsinden aletlerden bir milyon adet atık çıkıyormuş. Adamlar dünyada kiraladıkları çöplüklerin haricinde uzayda da yer arıyorlarmış. Türkiye daha kötü. Havası kirlendi. Suyu kirlendi. En önemlisi ahlakı kirlendi. Halbuki. Yaş günlerinde, anneler gününde, babalar gününde. Özel ve güzel günlerde cicili bicili pahalı hediyelerin yerine kitap hediye etmeyi öğrense idik. O kitapları okumayı öğrense ve tatbik etse idik böyle mi olurduk ?

Ya nasıl olurduk? Nüfusumuz bu gün 50-55 milyon olurdu. Bütün pislikler temizlenir. Okul kapılarında yığılma olmazdı. Ayrıca çift tedrisatlı okullar olmaz, işsizlik denen ve dünyanın bir çok ülkesinde ki yara Türkiye'de hiç olmazdı. Çünkü iyi yöneticiler yetişirdi. Böylece şimdiye kadar ki Meclislerin tümü de kaliteli, bilgili, ahlaklı ve çalışkan insanlardan oluşurdu. Okumuş olurdu okumuş!

Madem zamanın aynası dedik ben eski insanların cömertliğinden bahsedeyim. Önce şunu bilmeli ve inanmalıyız ki, CENNETİN KAPISINI CÖMERTLER AÇACAK. Altmış yıl önceki insanlar ve o zamanki zengin sayılan insanlarda dahil olmak üzere bu günkü insanlara, bu günkü yaşama göre fakirlerdi. Bir günlük yiyeceği olmaz neredeyse aç kalırlardı. Ama vakarlı, gururlu insanlardı. İstemeyi ar sayarlardı. Şehir küçüktü, herkes birbirini tanırdı. Komşu komşunun derdinin dermanıydı. Mahallelerde Ağalar vardı. Analaın anası vardı. Hemen yetişirlerdi imdada. Onların istemesine de lüzum kalmadan yiyecek giderdi. Yakacak giderdi. Merhamet, sevgi, saygı giderdi. Huzur gelirdi, verene de, alana da. Kıtlık olup ta Ambarlarındaki buğdayları sonuna kadar dağıtan ağalar ve rabbine duaları ulaşan yoksullar vardı.

O insanlarda ahde vefa vardı. Hani bir zamanlar meşhur yol vergisi vardı: Beş lira veremeyenleri jandarma götürür, ya yolda ya da devlete ait bir yerde çalıştırırdı. Arkadaşım, Ufuk Berberi Tahsin Gedik anlatıyor:

- Babam yol vergisini yatıramamış. Jandarmalar kapıya dayandı. Babamı götürecekler. Babam az çok eve ekmeğimizi getiriyor. Perişan olacağız. Anam döşemeyi kaptığı gibi, (Döşeme: Uzun baş örtüsü) “kardeşler azıcık bekleyin. Ben ağama gideyim belki bir çaresini bulur” dedi, gitti ve geldi. Jandarmalara, “Oturun hele, ağam giyinip gelecek” dedi. Divan haneye oturacak bir şeyler verdi. Biraz sonra İsmet Mat emmim geldi. Tahsildara makbuzu kestirdi ve gönderdi. Bunca yıl geçti, anamın, babamın sevinç göz yaşlarını hala unutamam. Bazen de ekmeğimiz olmazdı. Değirmende unumuzun öğünmesi uzardı. Ekmek isterdik Meryem Anadan. 15-20 ekmeği sular bize verirdi. Bana da Ak pekmez dürerdi. Cevizde kordu içine. Dürümün tadı hala damağımda.” diyordu.

Ağanın birisi cömertliğiyle meşhurmuş. Bir gün arkadaşlarıyla ava gitmiş. Bir kar, bir fırtına yolu kaybetmişler. Tamda akşam vakti. Ölecekler neredeyse . Bir ışık görmüşler. Varıp baktıklarında ufak bir ev ve ihtiyar bir karı koca görmüşler. İhtiyarların ikide koyunu varmış. Evde yiyecek olarak birazcık ekmek

var başka bir şey yokmuş. Adam hürmet etmiş, tanrı misafiri diye. Ama yiyecek yok, adamlar kalabalık. Bunun üzerine koyununu kesmiş. Ağa adamın hürmetine, cömertliğine bayılmış. Adama," Koyun ciğeri çok güzeldi yine isterim" demiş. Bunun üzerine adam ikinci koyununu da kesmiş pişirip ciğerini getirmiş.

Ağa, " Benim adım cömerte çıkmış. Ama sen kimsin, biz kimiz. Biz çoktan az veriyoruz. Sen hepsini verdin. Ne yiyeceğiz, ne içeceğiz demedin. Sana yarın 50 koyun gönderiyorum." demiş. Adam, " İstemem, ben bakamam yazık olur" demiş. Sonunda 10 koyunda anlaşmışlar.

Televizyon sosyal yaşantıyı bitirdi. Komşunun komşudan, akrabanın akrabadan haberi yok. Kimsenin gelecek nesli düşündüğü de yok. Kirletiyoruz her şeyiyle dünyayı. Biz tabiatın dengesini bozdukça o intikamını çok çetin olarak alıyor insanlardan. Kalın sağlıcakla. Sevgi ve saygılarımla.

GÜRSEL YAYINEVİ;

ÇORUMLU 2000 Aylık Kültür, Tarih, Sanat ve Edebiyat Dergisinin 61.ci sayısı önümde. Yine Gürsel Yayınlarından çıkan dört kitap da yanımda. Kitabın ilki, " Kaynak Eserler Dizisi 1" 306 sayfa ve 1991 tarihinde basımı yapılmış. " Kaynak Eserler 2" ise 1995 tarihinde basımı yapılmış ve 493 sayfa. " Kaynak Eserler Dizisi 3" ise 135 sayfa. "Kaynak Eserler Dizisi 4" 501 sayfa. Bu kadar çok sayfalı eserleri basmak, mali külfetine katlanmak ve buna cesaret etmek, bunca emeği harcamak kolay olmasa gerek.

Şu anda elimde bulunan Çorumlu 2000 derginin ilk sayısı ise Temmuz 1998 tarihinde yayınlanmıştı. O sayının sonrasında yayınlanan dergiler kuşe kağıt ve dört renkli olarak yayınlanmakta idi. 12 sayı bu şekilde basıldı. Sonra değinin birinci hamur siyah beyaz basılmaya başladı ve 28. sayıya kadar birinci hamur olarak basılmaya devam etti. 29. sayıdan bu güne kadarda ÇORUMLU 2000 dergisi üçüncü hamur olanak basılmaya devam etti. Ben o günden bu güne kadar bu derginin abonesiyim. Bu derginin

doğduğundan bu güne kadar da en iyi takip eden birisiyim. Çoğu sayılarında da yazım veya şiirlerim çıktı. Çorumlu her nedense dergiye pek sıcak bakmadı. Yazar kadrosuna bakıyorsun; Çorumluların kalem tutarların tamamı bu dergide. Ayrımcılık, mezhepçilik, partizanlık, taraftarlıktan eser yok. En son önümde duran dergiye ise 13 tane yazar var. Dergiye bu güne kadar en az üç yazı vermiş 72 de yazar var. Bir yazısı, iki yazısı ve öğrencilerin şiir ve yazıları olanların bu kadroda yani 72 kişinin içinde olmaması da çabası. Yazarlardan başka karikatürleri ve desenleri ile katkıda bulunanların 72 kişinin hayat hikayeleri http://www.corumlu. com Internet adresinde yayınlanmaktadır. Ayrıca derginin dağıtımı bittikten sonra yine aynı sitede 5 yıldır yeni sayıları yayınlanmaktadır. Derginin Avrupa, Amerika, Avustralya olmak üzere dünyanın çeşitli bölgelerinde 1.300'ün üzerinde e-mail adresleri yeni sayının Internet sitesine yüklendiğini bildirdiği okuru bulunmaktadır.

Bu dergiyi yaşatmak için Gürsel Yayın Evi sahibi Sayın Mahmut Selim Gürsel'in çok emek verdiğini ve maddi manevi çok fedakarlık ettiğini de biliyorum. Mesela dergiyi abonelerine arabasıyla götürmek için derginin bedelinden daha çok benzin yaktığını da bilenlerdenim.

Bunca zorluğa rağmen hayırlısıyla yeni sayısı çıkarsa, inşallah devam edeceğini ümit ediyorum. Tabi derginin yeni sayılarının çıkması biraz da biz Çorumlulara, maddi durumu iyi olanlara ve bilhassa da yazar çizer takımının abone olmasına bağlı. Bazı arkadaşlarımız abone ücretini 3 aylık taksitler halinde de ödeyebilirler diye düşünüyorum. Derginin 62. sayısı abone sayısının artmasına bağlı olarak çıkacak. Öğrendiğime göre bu 62. sayı Çorum'da çıkan dergilerin içinde en çok çıkan dergi unvanını da alacak. Ayrıca aylık olarak bu güne kadar süresi çok az gecikmiş Çorum'un tek dergisi unvanını da korumaktadır.

Elimde bulunan derginin en son baskısı diğerlerine nazaran daha güzel ve daha kaliteli bir kağıda basılmış. Bundan sonrada daha güzel, daha kaliteli olması ve devam edebilmesi yukarda da bahsettiğim gibi biz Çorumluların elbirliği ve katkılarıyla olacaktır. Yazanların, çizenlerin, okuyanların, ömrüne bereket mutluluklar dileğimle.

Bundan daha önce Çorum'da en çok çıkan Çorumlu Halk Evi Dil, Tarih ve Edebiyat Komitesi çıkarır diye bir dergimiz var ki, bunun ilk sayısı Nisan 1938 tarihinde. Bu sayıların tamamını inceleyemedim. Önümde 2. sayısı ile beraber 11 nüsha bulunmaktadır. En son sayı kapakta 61 yazmakta ve bu son sayısı da Ağustos 1946 tarihinde basılmış olup en son 61 sayı olarak yayınlanmış. 15/03/2003

ÇORUM'DAKİ ESKİ ESERLER

Bugünlerde Çorum'da gündemde olan bir konuda kütüphanelerimizde olan Eski Eserlerin "El Yazması Kitapları"n yeterli koruma sistemi olmadığından Bursa'ya veya Konya'ya belki de Ankara'ya götürülmesi konusu gündeme getirilmektedir.

Çorumlu gayet tabi ki bu "ata yadigarı" eserlere sahip çıkmalıdır,çıkacaktır da. İşin başında yine fakirlik edebiyatları,para yokluğu,halktan para toplamayı tavsiyeler var.

Tabi ki böyle bir iş için işin önünde güvenilir adamlar,işe candan sarılanlar,bu işi bilen birileri olursa gerekli yardımı herkes karınca kararınca yapar.

Ama hükümet nerede? Yapılan israflara bakıyoruz da buraya harcanacak "devede kulak kalır" MHP gibi geçmişimize eski kültüre ehemmiyet veren ve iktidarda olan bu par-ti neden sahip çıkmıyor ? bir bakanımız,iki millet vekilimiz bu işe eğilirlerse "kına gibi un ederler". Fakat ne hikmetse bakanımız bu işe sahip çıkmadığı hakkında basında yazı çıktı. Kendilerinden rica ediyoruz. Bu işin arkasını bırakmasınlar.

ŞİMDİ BİZ DE ÇORUMLU OLARAK BU İŞE KATKIDA BULUNMALIYIZ.

Çorum nice büyük uygarlıkların yaşadığı bir tarihi topraktır. Hititlere başşehirlik yapan yer bu topraklarda kurulmuştur yani beşiklik etmiştir.

Borsa Başkanımız, Mahmut Özdemir, TSO Başkanı Kenan Malatyalı, ESO Başkanı Arif Erdal maddi ve manevi desteklerini vereceklerini gazetede beyan ettiler.

Sayın Valimiz birine veya birilerine görev vereceğini söylediğini gazeteler yazdı. Çorum kütüphanelerinde inceleme yapan araştırmacılardan Doc. Dr. Ayşe Üstün :"Umduklarından zengin eski eser olduğunu, gelecek kuşaklar için büyük önem taşıdığını" gazetede vurguluyor. Yine aynı ekipten Prof. Dr. Ali Yardım :"Çorumluların bu kütüphaneye sahip çıkılması gerektiğini, ÇORUM'A AİT BİR DEĞERİN yerinde muhafaza edilmesinin önemine " işeret etmekte,ayrıca "buradaki kitapların da ilmi araştırma yapılabilecek temel kaynaklar var" sözleriyle Hasan Paşa Halk Kütüphanesinin değerini ortaya koymaktadır. Bu kitapların Çorum ve Çorumlu

tarafından Çorum'da muhafaza edileceğine inanıyorum. Diğer bir yönüyle;"el yazması kitapların" başka bir vilayete gittiğini düşünelim. Kitapların yarısı yolda heba olur,kalan yarısı da çalınır, çırpılır. Tarihi değeri olan kıymetli kitaplar kaybolabilir sanıyorum.Böyle bir hataya Kültür Bakanlığının düşmeyeceğini ümit eder. Şimdiden çorbada tuzu olanlara saygılarımı sunuyorum.

Hoşça Kalın.

YAYLALAR VE ULUSAL PARKLAR GEZİ MESİRE YERLERİ

İLİMİZDEKİ PARKLAR: Hürriyet Parkı ,Piri Baba Çamlığı, Hıfzı Veldet Velidedeoğlu Parkıdır. Şehir merkezinde dinlenmek için gidilen bu parklar dışında halkın çeşitli çay bahçeleri ve kendi bağlarına giderek dinlenmeleri mümkündür. İlçelerimizde en önemli yaylalar Şunlardır:

KARGI YAYLASI (EĞİNÖNÜ): İlimiz Kargı ilçesinin kuzeyindeki yüksek dağlık bölgede yer almaktadır. Çorum'a 140 km. uzaklıktadır. Bu bölgede birbirine bağlantılı Eğinönü - Aksu, Karandu, Göl, Örencik, Karaboya, Gökçedoğan yaylaları mevcuttur. Bu yaylalar yöresel yayla mimarisine uygun yayla evleri geleneği halen devam etmektedir. Üzerlerine sonradan yapılan Aksu ve Gökçedoğan göletlerinde yetiştirilen alabalıkları, yöreye uygun bitki örtüsü ve bol su kaynakları ile bir doğa harikası görünümündedir.

ABDULLAH YAYLASI: İlimize bağlı Kargı ilçesi sınırları içerisinde bulunan Kösdağı (2050 m.) Abdullah Yaylası üzerindedir.
Abdullah yaylasının Çorum'a uzaklığı 114km. ilçe merkezine ise 26 km.dir. İstanbul'u Samsun'a bağlayan

ve Osmancık ilçemizden geçen karayoluna da 12 km. Kadardır.

Temiz ve bol suyu, bozulmamış doğası yanında sarıçam, karaçam gibi diğer kendine özgü bitki örtüsü ile görülüp
konaklamaya değer yaylalarımızdandır.Bünyesinde 22 yataklı konak-lama ünitesi 120 kişilik restaurant ve 1000 kişilik piknik alanı bulunmaktadır.

BAYAT KUNDUZLU VE KUŞÇAÇİME Nİ YAYLALARI: Çorum ili Bayat ilçesi sınırları içerisinde ve ilçenin kuzeyinde dağlık Karatepe mevkiinde yer almaktadır. İl merkezine 100 km. ilçe merkezine 25 km. uzaklıktadır. Yöre halkı yayla geleneğini bu yaylalarda sürdürmektedir. Özellikle Kuşçaçimeni Yaylasında yaz aylarında kamp amaçlı çadırlar çekmektedir. Bol su kaynakları ve bozulmamış doğal yapısı ile yayla turizmine elverişli alanların başında gelir. İçerisinde ve ilçenin kuzeyinde dağlık Karatepe mevkiinde yer almaktadır. Ulaşım özel araçlar yanı sıra yaz aylarında Cumartesi ve Pazar günleri Belediye otobüsleri ile sağlanmaktadır.

İSKİLİP YAYLALARI: İlimiz İskilip ilçe-sinin kuzeyinde yer alan ve sarıçam, karaçam, Köknar, meşe gibi yöreye özgü bitki örtüsü ile kaplı yüksek dağ silsilesi üzerinde birbiri ile irtibatlı doğal güzellikleri ile dikkati çeken bir çok yayla yer almaktadır.

Bunlardan, İskilip-Tosya karayolu üze-rinde bulunan Elmabeli, Beşoluk ve Çiçekli yaylaları,aynı güzergahın 8'nci km.sinden sola 17 km. Gidilebildiğinden Demirbükü ve Yalak yaylaları günü birlik piknik ve mesire alanlarından iç turizmde yoğun bir Şekilde yararlanılmaktadır.

Elmabeli yaylasının alt yapısı büyük ölçüde tamamlanmış alt katı restaurant, üst katı otel olarak kullanılan bir bina ile futbol ve voleybol oyun sahaları mevcuttur. Ulaşım; özel araçlar yanı sıra İskilip - Tosya arasında çalışan ticari minibüsler yaz aylarında Cumartesi ve Pazar günleri ise Belediye otobüsleri ile sağlanmaktadır.

ÇAYBAŞI / DODURGA : Dodurga-Oğuzlar karayolu üzerinde bulunur. Sarıçam - Karaçam ormanlarıyla kaplı mesire yeri günübirlik piknik alanı olarak kullanılmaktadır.

ÇAMPINAR YAYLASI : Osmancık ilçesi Çampınar köyü sınırları içerisinde yer alan yayla;günübirlik piknik alanı olarak kullanılmaktadır.

KALEDERE GÖLETİ : Sungurlu ilçemize bağlı Kaledere Beldesi yakınında bulunan gölet etrafı ormanlık alanda piknik masaları,çeşme mevcut olup,

halkımızca günübirlik mesire yeri olarak yararlanılmaktadır.

MESİRE YERLERİ:

ÇATAK TABİAT PARKI :İl merkezinin en cazip günübirliğine en çok gidilip gelinen mesire yeridir. Orman İşletmesinin koruması altında bulunan mesire yerinin alt yapısı büyük ölçüde tamamlanmıştır. Çatak tabiat parkı il merkezine 22km. uzaklıkta, yolu asfalt olup, iç turizme hizmet vermektedir.

Ayrıca mesire yerinin 3 km. yakınında 1991 yılında açılan bir kayak tesisi bulunmak-tadır.

KIRKDİLİM MESİRE YERİ: Osmancık yolu üzerinde bulunan bu mesire yerinin Çorum'a uzaklığı 25 km.dir.

SIKLIK MESİRE YERİ : Çorum-Sam-sun karayolu üzerinde günübirlik gidilen ilimiz

ÇORUM MERKEZ CAMİLERİ VE ADRESLERİ

Kıymetli okuyucularım sizlere Çorum İli merkez camileri ve adreslerini yazmayı uygun gördüm. Aslında bu listenin Ramazanı Şerif'in başında yayınlanması uygun olurdu. Çünkü bazı arkadaşlarımız her gün değişik bir camide teravih namazı kılmayı severler. Hem o bakımdan hem de kaç cami var ve nerelerde olduğunu merak edersiniz düşüncesiyle İl Müftülüğünden temin ettiğim listeyi bilgilerinize sunuyorum. Sevgi ve Saygılarımla.

1- Abdi bey Camii Ulukavak Mah. Osmancık Cad. No:106 ÇORUM
2- Aladdin Camii Gülabibey Mah. Küçük Abdullah Cad. ÇORUM
3- Azapahmet Camii Karakeçili Mah. Azap Sok. No:37 ÇORUM
4- Bahçelievler Camii Bahçelievler Mah.2 Cad. ÇORUM
5- Baltalı Camii Eski Mecitözü Cad. Baltalı Sok. ÇORUM
6- Beytepe Camii Gülabibey Mah. Beytepe 1.Cad. ÇORUM

7- Bilal'i Habeşi Camii Gülabibey Mah. Yörükevler Semti ÇORUM
8- Valide Sultan Camii Üçtutlar Mah. Binevler Semti ÇORUM
9- Binevler Camii Üçtutlar Mah. Binevler Semti ÇORUM
10- Buhara Tevhid Camii Ulukavak Mah. Buhara Semti ÇORUM
11- Çakır Camii 1 Kubbeli Sok. ÇORUM
12- Çatalhavuz Camii Ulukavak Mah. Çatalhavuz 3 Sok. ÇORUM
13- Ceritoğlu Camii Ulukavak Mah. Tekceviz Mevkii ÇORUM
14- Çimento Camii Çimento Fabrikası Karşısı ÇORUM
15- Devane Camii Kunduzhan Mah.Devane Meydanı No:27 ÇORUM
16- Dumlupınar Camii Bahçelievlr Mh. Dumlupınar 2.Sok.No.1 ÇORUM
17- Emirahmet Camii Üçtutlar Mah. Emirahmet Sok. ÇORUM
18- Emre Camii Üçtutlar Mah. Albayrak 3.Sok ÇORUM
19- Esnafevleri Camii Cengiztopel Cad. ÇORUM
20- Fatih Mescidi Karakeçili Mh. Fatih Cd.İlsa Apt. C. Blk ÇRM
21- Fatih S. Mehmet Camii Mimarsinan Mah.7.Cad. ÇORUM
22- Garantievler Camii Ulukavak Mah.Garantievler Semti ÇORUM
23- Hamit Camii Sandıkçılar Arastası ÇORUM
24- Han Camii Gülabibey Mah. Harmanlar Sok. ÇORUM
25- Hastane Camii Devlet Hastanesi ÇORUM
26- Hıdırlık Camii Çepni Mah. Sanayi Yanı ÇORUM
27- Hıdırlık K.K. Camii Çepni Mah. İskilip Cad. ÇORUM
28- Huzur Camii Gülabibey Mah. Sigorta Hast. Karşısı ÇORM
29- İ.H.L. Camii Üçtutlar Mah.İ.H.L.Bahçesi ÇORUM
30- İnayetullah Camii Karakeçili Mah.1 Albayrak Sok. ÇORUM
31- İsahalife Camii Çöplü Mah. Uç Sok. ÇORUM
32- İtfaiye Mescidi Samsn Yolu Çimento Fb. Yanı İtfaiye Müd. ÇRM
33- Kafkasevler Camii Gülabibey Mah. Ata Cad. ÇORUM

34- Kale Camii Kale Mah. Kale içi No.1 ÇORUM
35- Karakeçili Camii Karakeçili Mah. Karakeçili Sok.No.2 ÇORM
36- Kellegöz Camii Kale Mah. Müftü Tevfik Sok.No.18 ÇORUM
37- Kevser Camii Ulukavak mah. Mahmutevler Semti ÇORUM
38- Kışla Camii Gülabibey Mah. Yenidoğan Sok.No.18 ÇORUM
39- Köroğlu Camii Ulukavak Mah. Osmancık Cad. ÇORUM
40- Köyhizmetleri Camii Ankara Yolu Köy. Hiz. Yanı ÇORUM
41- Kubbeli Camii Eski Ankara Cad. ÇORUM
42- Küçük San.Sit. Camii Mimarsinan Mah. Küçük Sanayi. Sit. ÇORUM
43- Kulaksız Camii Yavruturna Mah. Kulaksız Cad. ÇORUM
44- Kümeevler Camii Gülabibey Mah. Kapaklıevler Semti ÇORUM
45- Kunduzhan Camii Çöplü Mah. Tabak Sok. ÇORUM
46- Leblebiciler Sit.Mescidi Çorum Otobüs Terminali Karşısı ÇORUM
47- Melikgazi Camii Bahçelievler Mah.M. Akif Ersoy Cad. ÇORUM
48- Mevlana Camii Gülabibey Mah.Küçükabdullah Sok. ÇORUM
49- Mimarsinan Camii Mimarsinan Mah.1.Cad. ÇORUM
50- Ölçek Camii Ulukavak Mah. Ölçek Sok. ÇORUM
51- Özkahraman Camii Ulukavak Mah. Atalay 2.Cad.No:55 ÇORUM
52- Ş.Altınevler Camii Bahçelievler Mh. Şenyurt 1.Cad.No.8 ÇORM
53- Sanayi Mescidi Gülabibey Mah.Yukarı Sanayi.Sit. ÇORUM
54- Sancaktar Camii Eski Ankara Cad. ÇORUM
55- Şeker Fab.Camii Ankara Yolu Şeker Fa. ÇORUM
56- Selimiye Camii Ulukavak Mah. Osmancık Cad. ÇORUM
57- Tepecik Camii Gülabibey Mah. Tepecik Sok. ÇORUM
58- Terminal Mescidi Çorum Otobüs Terminali ÇORUM
59- Tevhid 1 Camii Çöplü Mah.1. Uç Sok. ÇORUM
60- Ulu Camii Osmancık Cad. ÇORUM
61- Ümithalife Camii Çepni Mah. Ümithalife Sok. ÇORUM

62- Velipaşa Camii Şeyheyüp Cad. ÇORUM
63- Veysel Karani Camii Lozanevler 4.Zafer Sok. ÇORUM
64- Yenisarılık Camii Osmancık Yolu ÇORUM
65- Yörükevler Camii Gülabibey Mah.Cemilbey Cad. ÇORUM
66- Zafer ÇarŞısı Mescidi Büyük Zafer Çarşısı İş Hanı 4.Kat.ÇORUM
67- Zikrullah Camii Üçtutlar Mah.Binevler Semti ÇORUM
68- Buhara Camii Ulukavak Mah. Buhara Semti ÇORUM
69- Bedir Camii Ulukavak Mah. Binevler Yolu ÇORUM
70- Hicret Camii Gülabibey Mah. Ata Cad. ÇORUM
71- Organize Sanayi Camii Organize Sanayi Bölgesi ÇORUM
72- Güldane Hatun Camii Osmancık Yolu. Toprak San. İlkokulu Arkası Çorum.
73- Mrk.Bedir Camii Binevler Yolu Sol Tarafı Çorum.(Anadolu Lisesini Geçince)
74- Mrk. Ali Kocabıyık Camii Bahçelievler Mh. M. Akif Ersoy 17 Sok. No.23 ÇORUM
75- Mrk. İlim Yayma Cemiyeti Camii PTT Başmüdürlüğü Yanı Çevre Yolu Üzeri ÇORUM.

BİR ZAMANLAR TEMCİT VERİLİRDİ

Bir dostumla Ramazan üzerine sohbet ediyoruz. Arkadaşım Çorum'da Ramazanların bilhassa son zamanlarda,hele hele de son yıllarda çok sönük geçtiğinden bahsetti. Kendisinin 1980'li yıllarda 8 sene Elazığ'da kaldığını,oralarda da Ramazanların başka türlü coşkunluğu olduğunu,insanların birbirlerine toplu iftarlar verildiğini,ayrıca fakir,fukaranın fazlasıyla memnun edildiğini söyledi. İmkanı olanların hatta ekseriyetinin Teravih Namazında camiye giderken,özel,sadece Teravih ve Ramazana mahsus elbise giydiğini anlattı. Eski örf ve adetleri devam ettirmeye özen gösterdiklerini söyledi.

Bizde de eskiden camii minarelerinden sahur da,orucun başlamasına 1-1,5 saat kala Temcit verilirdi deyince;ben de bu güzel adeti ömrümüz olursa gelecek yıl yeniden canlandırmayı ve bu namelerin kaybolup gitmemesi için mahalli gazetelerimizde yayınlamayı uygun gördüm.

Kimde buluruz bu nameleri;kimde ? Kimde olacak. Kıymetli Hocamız Recep Camcı Beyde tabii ki. Kendisine çok teşekkür ediyoruz.

Çorum TSO Korosu Şefi Enver Leblebicioğlu Beyle de konuştum. Korosundan ve müezzinlerden

oluşan 4-5 kişiyi çalıştırıp önümüzdeki Ramazanda camilerimizden birinde bu güzel geleneğimizi canlandıracağız. Enver beye de şimdiden teşekkürler. Kıymetli okuyucularımdan da bu name ve ilahileri saklamalarını rica ediyorum.

TEMCİT NAMELERİ:

Makam:Bestenigar
Söz: Eşref Rumi Hz.
Solo : Mevlâ'm ...
Koro: Ya Rahim Allah
Solo: Kamu aylar,kamu yıldız
Ah ederim gece gündüz
Mevlâ'm...
Senin sözünden özke söz
Hatadır ya Resulallah.
Mevlâ'm...
Koro: Ya Rahim Allah
Solo: Ağaçlarda biten yaprak
Kefenim tenimden yıprak
Yatacağımız kara toprak
Mevlâ'm...
Solo: Ya Rahim Allah
Solo: Bu Eşrefoğlu Rumi'nin
Günahı çok durur gayet
Şefaat ya Resulallah
Koro: Ya Rahim Allah.

İLAHİ

Makam: Acem aşiran
Söz : Mahalli
"Koro Halinde"
Not: Bu ilahi Ramazanın birinci gününden on beşinci gecesine kadar okunur.

Şükür yine geldi mâhı mübarek Allah
Kamu dostlar ile olsun tebarek
Eriştirdi bizi Hakk'a mübarek
Merhaba merhaba ya Şehre Ramazan

Sen gelince açılır sekiz Cennet
Gökten yere iner her gece rahmet
Sana hürmet edenler bulur Cennet
Merhaba merhaba ya Şehre Ramazan

Gökten yere iner saf saf melekler Allah
Safasında döner çarkı felekler
İş bu ayda kabul olur dilekler
Merhaba merhaba ya Şehre Ramazan

İLAHİ

Makam:Acem aşiran
Söz: Mahalli
“Koro halinde”
Not: Ramazanın on altısından sonra okunur.

Yöneldi gitmeye yoktur kararı Allah
Gelin ağlaşalım biz zaru zaru
Eriştirsin bizi Cenab-ı Bari Allah
Elveda el veda ya Şehre Ramazan

Sende vardır nurlu Kadir Gecesi Allah
Gündüze benziyor anın gecesi
Bu aya ermedi gitti nicesi Allah
Elveda el veda ya Şehre Ramazan

Huzur-u manada eyleme şevka Allah
İsyanımız çoktur kusura bakma
Yarın Mahşer Günü bizi unutma Allah
Elveda elveda ya Şehre Ramazan
El firak el firak ya Şehre Sultan.

Not: 15’ine kadar , Şükür yine...” ile başlayan Acem aşiran ilahi okunur. 15’inden sonra yine aynı makamda “Yöneldi gitmeye yoktur kararı...” mısraları ile başlayan bölüm okunur.

Tembih: Temcidde;1. bölüm katiyen değişmez. Ancak bunlar okunduktan sonra,bunlara başka ilahiler ve naatlar ilave edilerek temcit uzatılır.

NAAT (Tethi sena)
Merhaba ey sevgili mahı mübarek merhaba
Merhaba ey alemin feyzi neşaatı merhaba

Sensin ol alemi nurunla münevver eyleyen
Merhaba ey baisi fahru mübahat merhaba

Merhaba ey mahı enver çok özledik biz seni
Cümle dertlere devasın merhaba ya merhaba

Geldiğin gün cümle müminler olurlar pürnesat
Hatmederler zikrederler merhaba ya merhaba.

RAMAZANIN VEDA NAATI (Methi sena)

Yine firkat narına yandı cihan
Elveda gidiyor mübarek ramazan
Ruhuyla bulmuştu cihan yeni can
El firak gidiyor Mübarek Ramazan

Kahı tesbihu sena zikrile
Kahı temcidi dua şükrüle
Şad olurdu hep gönüller nur ile
Elveda gidiyor mübarek ramazan

Bu ay icre bağlanır dedi Resul
Cinnu Şeytan asla bulmaya yol
Hep dualar olur sende kabul
Elveda gidiyor mübarek ramazan

Cem olup Hakk'a dualar edelim
Nur-u Kur'an ile doğru gidelim
Bilmedik kadrini biz asiler nidelim
Elveda gidiyor mübarek ramazan

İndi sende Kur'an ey nuru güzel
Leyle'i Kadrinde ey kadri güzel
Gitti ey temcidü tesbihi
Elveda gidiyor mübarek ramazan

Sağlıklı ve huzurlu bir Ramazan Bayramı diliyorum. Sevgi ve Saygılarımla.

ÇORUM'UN SORUNLARI ÇÖZÜMLENMELİ

Çorum'un sorunları aynı zamanda Türkiye'nin sorunları. Bu,buna benzer toplantılar yapılıyor bence sorunları herkes biliyor, bunları sağır sultan bile duydu. Çözümlerini bir plan dahilinde tarihlerini belirleyerek, hedef çizerek çözümler bulmalıyız.

Emekli Sandığı-Bağ kur-İşçi Sigortaları primleri tek hesapta toplanacakmış en doğrusu bu. Emeklinin güvencesi olan maaşını aldığı yerler iflasın eşiğine getirildi. 38 yaşında insanları emekli ettik,böyle bir saçmalık dünyanın hiç bir yerinde yok,olamaz da. Buna maaş mı yeter ? Adam üç günlük prim ödeyecek senelerce maaş alacak. Emeklilik yaşını 62 yapalım deyince mezarda emeklilik deniyor da,buna tepki gösteriliyor da 38 yaşında emekli olmaya tepkiyi yetkililer gösteremedi.

O gün gazetelerde yazdılar,çizdiler. Bu güvence merkezlerinin iflas edeceğini, ama oy uğruna bu hale getirildiğini söylediler.

Emeklilik konusunda en mağduru da Bağ kur emeklileri. Adam 12.ci basamaktan emekli olmuş,aldığı maaş 55 milyon Tl. Yanından emekli ettiği yüzlerce işçisi olduğu halde,bunların hepsine işveren hissesi primi ödemiş. Onlar 70 milyon asgari maaş alıyorlar. 80-90 milyon alanları da var. Devlete

adamın ödediği vergi ise;başladığı günden, emekli olduğu güne kadar 200-300 milyar Tl. Vergi ödeyen bu insanların içinde iflas edip de emekli olanları var ve herkesten fazla paraya ihtiyacı olan bu kişiler görmüş,geçirmiş insanlar çünkü. Emeklinin asgari emekli maaşı alanı ile Milletvekilinin emekli maaşı en az 10-15 katı olduğu ülkemizden başka ülke var mı bilmem ? Bu memlekette bir zamanlar kitlerde, resmi dairelerde işçi statüsündeki şoförler amiri olan mühendislerden, işçi statüsündeki odacılar Müdürlerinden çok maaş almadı mı ? Bu yanlışlıkları yapanların çoğu hala Mecliste değiller mi ? Bunun gibi tarım destekleme fiyatları gibi yanlışlıklar yapa yapa,30-40 senedir de devamlı alınıp ta yaktığımız tütün ve çay için trilyonlar ödenmedi mi ? İMF uyarır reçeteler veriyor, iktidarlar ise bu reçeteleri oy kaybederim endişesi ile uygulayamıyor. İşte bu yılda İMF'nin acı reçetesi geldi. Deniz olan bu memleketi el birliği ile tembelliğimiz yüzünden bitirmek üzereyiz.

Kitler ; politikacıların yandaşları ile dolduruldu, sendikalar ise hep işçiye üç kuruş fazla zam almaktan başka bir şey düşünemedi. İşçiye bu parayı alıyorsunuz ama karşılığını vermeniz lazım, 8 saat bir dakika bile durmadan demedi. İşçi kaytarmayı beceri saydı ve kitler bu duruma geldi. Halbuki bu alınan zamların % 10'u veya 15'i de fabrikaların yenilenmesine ve yeni teknolojinin getirilmesine harcansa idi,bu gün Kitler zarar etmez kar ederek senelerdir bütçeyi sömürmezdi. Bugün belki de satılsa da para ederdi. İşçisi de baş tacı olurdu. Bugün alıcının korkulu rüyası 2-3 katı fazla işçi sayısı ve kıdem tazminatı endişesi olmazdı. İlk bakışta bu 2-3 katı işçi sayısı vatandaşa işsize iş gibi görünse de tamamen işsizliği körükleyen bir unsurdur. Bu iş yerlerinde kar edilseydi yenileri kurulur,Devlette bunların açığına verdiği paralarla yeni iş yerleri açar işsizlik azalır belki de hiç kalmazdı.

Ama bizim politikacılarımız, başta kendileri olmak üzere milletimizi kandırmayı,yalan söylemeyi marifet saydılar. Biri çıktı ekmeği yarı fiyatına indireceğim dedi, öbürü elindeki anahtarı göstermedi mi?

Ayrı din, ayrı ırkın adamlarının topluluğu olan devletlerden bize fayda gelmez. Bu isteme daha doğrusu dilenme alışkanlığından kurtulmanın yolunu bulmalıyız hedefimiz bu olmalı. Elin verdiği öğün olmaz, o da vaktinde bulunmazmış.

Türk Devlet ve Toplulukları(TÜDEV) Genel Başkanı; Bakanımız Sayın Abdulhaluk Çay, yaptığı konuşmada toplantının yaralı olacağından, birlik ve beraberlikten, birlikten kuvvet doğacağından bahsettiler. Sayın Valimiz ve M.H.P Çorum İl Başkanı Orhan Polat'ta bu toplantıya misafir olarak katıldılar. Hayırlı uğurlu olsun. Bu toplantının başta toplanan Türk Devletlerine hatta dünyadaki devletlerin hepsine faydalı olacağına inanıyorum.

Birlik kuvvettir,kuvvet güvendir,bu da dünya barışı demektir. Yalnız bir ara ;TV de Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Reisicumhuru Sayın Rauf Denktaş'ı dinlerken gözlerim yaşardı,çok üzüldüm. "Bizi Anavatandan başka destekleyen yok, alınmış haklarımızı elimizden yeniden almaya uğraşıyorlar. Buna Türk Devletleri,İslâm Alemi göz yumuyor. Bizi hala tanımak istemiyorlar" ve hatta imalı olarak Rumları destekleyenler var demek istiyordu. Bunlar çok acı şeyler,işte bu toplantıda bunların çözümü bulunmuştur inşallah diye düşünüyorum.
Birlik ve beraberliğimizi mutlaka pekiştirmeli ve sağlamalıyız. Devlet Adamlarımızı Allah milletimizin hakkında hayırlı işler görmeye muvaffak eylesin.
Sevgi ve saygılarımla.

ÇORUM TRAFİĞİ;

İlk defa bu kadar kısa, az ve öz bir yazıyla karşınızdayım sayın okuyucularım.

Çorum Trafiği her geçen gün biraz daha çıkmaza giriyor. Köşesinin adını "Isırgan" koyan Sayın köşe yazarımız bizim Tugay Afat bu konuyla hiç ilgilenmiyor. Bana yardımcı da olmuyor!

Eskiden Tercüman Gazetesinde pehlivan tefrikaları yazılırdı. Döndürür, dolaştırır aynı şeyi aylarca yazarlardı. Ama yinede zevkle okunurdu. Benim son günlerde Çorum trafiği hakkında yazdıklarımda o tefrikalara döndü. Bu konuda yazdık olmadı, postaladık olmadı. Ama bir parti yetkilisine telefon ettik. Bizim telefondan bir saat sonra trafik lambalarının hemen yanındaki arabalar sır oldu! Kayboldu! Arabalar sağlı sollu iki koldan akıp gitti. Trafik rahatladı, kuyruklar kalktı. Bizde telefon ettiğimiz beye teşekkür ettik tabii.

Ben telefonu kapattıktan sonra telefonum çaldı. "Yazı tesirini gösterdi, teşekkür ederiz Çorum Halkı adına" dedi birisi. "Kimsiniz?" dedim. " Boş ver kim olduğumu. Yazında bahsettiğin ve her şeyin üstünde dediğin VATANDAŞIM" dedi ve telefonu kapattı.

Kardeşim arabaları oradan kaldıran ne benim yazım, ne de vatandaş! O arabaları kaldıran, SESİ

BİLE GÜLLE GİBİ DÜŞEN PARTİLİ İDİ. Ama netice aldık ya, hedefi vurduk ya, trafik rahatladı ya olsun dedik. Dedik de ne oldu biliyor musunuz?

Ben böyle olacağını biliyordum. Sadece dört gün sürdü. DÖRT GÜN SONRA İSE ESKİDEN ARABALAR TRAFİK LAMBALARINA 5-10 METRE MESAFEDE PARK EDİYORLARDI ŞİMDİ NEREDEYSE TAMPONLARI DİEREĞE DEĞİYOR. İşte Çorum'da trafik bu! Ben derdimi anlatamadım!

Bende bir alemim! Sanki devletten maaş alıyorum. Ama inanmak var ya, eğitim var ya, Çorum sevgisi var ya, bırakmıyor yakamı. Yine netice alamazsam yine yazacağım. Yine yazacağım. Ama herhalde sonunda Vatan Gazetesinden Sayın Ahmet Vardar' Beye bu yazıların hepsini gönderip yardım isteyeceğim.

LAFLA, seviyorum, demekle olmaz. Çorum'u hakiki sevenler lütfen bize ve Çorum'a canı gönülden sahip çıkınız.

HERKESE EYVALLAH.

ÇORUM'DA OTOPARK SORUNU

Çorum'da oto park konusunun önemi bir türlü anlaşılamadı. Belediye başkanları Devletin belediyelere verdiği yetkiye dayanarak binalar için oto park yerini ya kendi binalarında yapmaları ya da bunun için belli bir parayı mal sahibine ödeme sorumluluğu getirilmiştir,bu paralar alınmıştır ama işin ciddiyeti anlatılmadığından ne evlerin altındaki garajlar (teknik hatalardan dolayı) nede toplanan bu paralarla oto park yapılmıştır. Sokaklar park yeri olarak kullanılmakta yollarda ne arabalar ne de insanlar yürüyebilmektedir. Bu konu gazetelerde sık sık yazılmakta, yetkililerin kılı kıpırdamamaktadır. Bir yetkili veya sorumlu şunları yapıyoruz diye cevap yazmak lütfünde dahi bulunmamaktadır. Bu Çorum'da böyle de diğer il ve ilçelerde iyi mi ? Her geçen gün bir önceki günü aratmasına rağmen virdim duymazlık niye anlamıyorum.

Eski buğday pazarının arkasında Belediyece büyük bir inşaat yaptırılıyor inşaatın levhasında "İşin Adı: 1.Etap İnönü çok katlı oto park ve çarşı inşaatı" yazılı. Soruşturdum oto park falan yapılmıyor, çarşı yapılıp satılacakmış,ikinci kısım varmış, orada otopark varmış. İnsaf kardeşim insanlar araba koyacak yer

bulamazken burada 80 küsur işyeri açılacak,işte yer yok. Trafik ceza yazıyor,araba sahibi
nereye koyayım plaka tahdidi getirin bari diyordu dün. Artık ara sokaklarda dahi araba koyacak yer yok,uyuyan yetkililer bugün uyanmazsa bu inşaatlar 2 sene sürer,bu millete eziyet etmeyiniz lütfen. Katlı oto parklardan iniş çıkış yolları olmalı, çift asansör yapılmalı ve jeneratör konmalıdır. Seninki de laf mı. Katlı oto park yapacak kafayı buldukta asansörlüsü kaldı demeyin;böylece bir oto park yerine iki otopark yapılmış olur. İnşaat işçiliği de çok kolaylaşır. Bu mevzuda eski evlerden boş arsalardan faydalanılmalıdır.

Çorum'da bu işin ciddiyetini anlatmak için size bazı rakamlar vereyim. Çorum Türkiye'de nüfus oranına göre en çok binek arabası olan il (İstanbul ve Ankara'nın önünde) bu
kısmı aldığım gazeteden aynen aktaracaktım ama,yazı çok uzadı. İstanbul'da kişiye 1 araba düşüyormuş,Ankara'da bu rakam kişiye,Antalya'da 8 kişi, Çorum'da ise 4 kişiden azdır. İşin vahametini anladınız mı bilmiyorum efendim.

Sevgi ve saygılarımla.

NOT: önümüzdeki seçimlerde adaylardan en az 5 tane otopark yapılacağına dair söz istiyoruz.

ÇORUM'DA TOPRAK SANAYİ

Topraktan yapılan mamuller, (Çanak, Çömlek, Su kapları) insanlığın tarihi kadar eskidir sanıyorum.

Çorum' da
da bu işlerin çok eskilere dayandığını, Hititlerin Bo ğazköy kalıntıların-da görüyoruz.

Kiremitçilerin piri ; bir gazeteden öğrendiğime göre Abdullah Mek-i Hazretleridir. Eskiden Kâlhane yani çok kazandıran iş yeri manasına gelen bu meslek bilgisizliğimiz, birlik ve beraberliğimizin olmayışından dolayı altı yıldır sefilleri oynuyor.

Bu sanayi 3 kısım olarak ele alalım diyorum:

A) Geçmişi,

B) Mevcut durumu,

C) Geleceği.

Çorum Toprak Sanayinin geçmişi ile ilgili kesin delil olmamasına rağmen, geçmişteki tarihi yapılardan pişmiş topraktan yapılan malzemeler kullanıldığını görüyoruz.

Bunlar daha çok,tabanda kullanılan döşeme tuğlaları, harman tuğlası, literatürde Osmanlı Kiremidi olarak geçen çatı kiremidi ve yiyeceklerin saklandığı

küp ve çömlek vb. Bunlar önceleri seyyar ocaklarda samanla pişirilerek , daha sonraları saman ve kömürle pişirilerek kullanıma sunulmuşlardır.

1960'lı yıllara kadar, elde yapılan ve seyyar fırınlarda pişirilen mamuller, bu yıllar-dan itibaren HOFFMAN fırınlarında pişirilme ye başlanmıştır. Ayrıca, 1970'li yıllara kadar sayıları 8 - 10'u geçmeyen kiremit ve tuğla fabrikaları,1980'e gelindiğinde Osmancık ilçe si ile birlikte 50'yi bulmuştur. Bu günlerde 60' a yakın kiremit ve tuğla fabrikamız vardır.

Yaklaşık Türkiye'de üretilen tuğlanın %16'sı,kire- mitin %40'ı Çorum'da üretilmektedir.

Emek yoğun bir sektör olması, fazla yüksek teknolojiyi gerektirmediği sanılıyor ise de, aslında öyle değildir. Sabit yatırım miktarının fazla olmaması,Türkiye'nin konut açığının faz la olması ve ataerkil aile yapısının değişme-ye başlamasıyla çekirdek aile yapısına olan ilgi nedeniyle konut açığı birden patlamış, neticede 80'li yıllara kadar toprak sanayinin yükseliş devri yerini yıllar itibariyle duraklama ya bırakmıştır. Duraklamanın sebepleri şunlardır.

2-Sektörün alternatif ürünlere yakalanması,

3-Sektördekilerin kendilerini yenileyememeleri,

4-Teknolojik ürün yatırımlarının çok pahalı olması,

5-Sektörün,ani olarak uluslar arası firmalara yakalanması.(Güm.Birliği Çerçevesinde)

6-Güdük kazançlarını para sanıp teknolojiye yatırım yapacak imkanları sağlamamalıyız.

Toprak Sanayi sektörünün kendisini yenileyebilmesi, atağa geçmesi için en kısa zamanda şartların gerektirdiği önlemleri alması gerekmektedir.

Su anda görünen önlemler:

1-Acil olarak standart hammadde hazırlayan bir üretim tesisinin hayata geçirilmesi,

2-Piyasanın benimsediği yeni ürünler yapımı

3-Kaliteli,standart ürünler üretimi,

4-Kapasite artışı katiyetle yapılmamalı,kalite üzerinde durup ihracatın yolları araştırılıp temin edilmelidir.

5-Arz ve talep dengesi Toprak Sanayi Kooperatifi tarafından temin edilmeli,böylece fiyat istikrarı sağlanmalıdır. Yoksa son yıllarda olduğu kar edilmez bir durum ortaya çıkar ki, bu da bu sanayinin ileriki yıllarda ölmesi demektir.

Bünyesinde 7 -8 bin insanı barındıran dolayalı yolları da hesap edersek Çorum için- de yaşayan her 12 kişiden birinin karnı bu sanayiden doymaktadır.Lüzumsuz üretilen %20' lik bir fazlalık ,arz ve talebi altüst etmekte bu fazla miktar yüzünden bütün imalatımızı%20-30 eksiğine satmaktayız. Bu da bize, işçimi-ze,Çorumluya hatta Türkiye'ye pahalıya mal olmaktadır.

Birliğimiz olsa, hakkımızın ve emeğimizin karşılığını alsak neler olmaz ki? Bu sanayinin kuracağı bir anonim şirket Çorum'a en az bir çimento fabrikasına eşit yatırımlar ya-par. En son teknoloji ürünlerini getirir.

FESTİVALİN ARDINDAN SÖYLEDİKLERİMİZ

Bundan tam olarak bir yıl önce;"Pazartesi Yazıları" başlığı altında Çorum mahalli gazetelerinde çıkan yazılarımı bu yıl da festivalden önce tekrar Çorumlu 2000 Dergisinde yayınlamakla,nelerin bu güne kadar düzeldiğini ve ya düzelmediğini sizlere duyurmak istedim. Aşağıda,02.07.2001 ve 03.07.2001 tarihli yazımı sunuyor ve tekrar yetkililerin dikkatine sunuyorum. Bu yazı yayınlandığında festival ve fuar etkinlikleri başlamak üzere olacak.

Bizler yazar çizer olarak bu yıl tekrar tenkitlerimizi yazacağız,sadece yazmakla mı kalacağız (!) Biz takip edebilecek miyiz ? Bakalım önerilerimiz ve tenkitlerimiz ne kadar ne kadar dikkate alındı. Yaşadıkça hep birlikte göreceğiz.

Geçen yıl yazdıklarımız ve önerdiklerimizin acaba kaç tanesi bu yıl yapıldı,kaçı kulak ardı edildi yaşayarak göreceğiz. Yine aynı hamam,yine aynı tas mı olduğunu göreceğiz.

Aşağıdaki satırlarımı okuduğunuzu hatırlarsınız. Bunları tekrar okuyun ve bu yılki festival ile karşılaştırınız.

"21.Çorun Hitit Fuar ve Festivali: Bir festival daha geçti. Önce çoğu kimsenin bu işin önemini kavrayamamış olduğundan bahsedeceğim. Bu çorum için önemli. Çünkü maalesef insanlarımızın çoğunun gezip eğleneceği pek fazla bir yerimiz yok. 22.06.2001

tarihinde açılış gününün akşamında insanlarımız akın akın yollarda,fuarın 300-500 metre ilerisinde ve gerisinde bile araba park edecek yer yok. Her yer tıklım tıklım dolu. Demek ki;Çorumluların böyle bir etkinliğe ihtiyacı var.

Festival ve fuarlar memleketin tanıtımı için çok önemli. Ama pek çok insanımız görevli olduğu halde bu işin farkında değil. Etkinlikler 5-6 kişinin kahramanlığıyla yürüyüp gidiyor. Tabii böyle olunca da yapılan etkinlik istenildiği gibi olmuyor. Herkes ama herkes karınca kararınca etkinliklere katkıda bulunmalı.

Sayın valimiz Atıl ÜZELGÜN,Sayın Belediye Başkanımız Prof. Dr. Arif ERSOY,Vali Yardımcımız Ahmet SOLEY,Kültür Müdürümüz Mümtaz İDİL ve Güreş Ağası Hanafi ÖZDEMİR beyler festivale hakikaten emeği geçenlerdir. Çorumlular adına onları tebrik ediyor,şükranlarımı sunuyor ve diğer yetkililere de soruyorum:

1-Sayın Millet Vekillerimizin hiç bir etkinliğini ve iştiraklerini göremedik maalesef . neredeler,ne yapıyorlar ? Neden böyle şeylere omuz vermiyorlar anlamak mümkün değil. Bu olaydan sonra benim bir şey daha dikkatimi çekti,sizler farkında mısınız bilmiyorum ? Millet Vekillerimizin hiç biri Çorum Merkez'den değil ! Altı millet Vekilinden ikisi de Çorumlu değil. Bravo Çorum halkına ! Bravo bu seçim sistemine ! Ben 65 yaşına girdim. İyi kötü çocukluğumdan beri okurum. Ajansları dikkatle dinlerim. Altı tane gazete alıyorum,onların köşe yazarlarını okurum. Kendi kuşağımıza göre tahsilim de var sayılabilir. Ama benim kafasızlığıma bakın ki ben Millet Vekillerinin ne iş yaptıklarını bir türlü öğrenemedim,anlayamadım da (!)

2- Ticaret ve Sanayi Odası ilk önce bu isim değiştirilmesini yetkililerden önemle rica ediyorum. (Sanayi ve Ticaret Odası olarak) Bizim Ticaret Odası yöneticileri bu şehrin çocukları. Bu muhterem kardeşlerimizde festivalde yok gibiler. Fuar alanını gezdiğimde hayretler içinde kaldım. Ufacık bir çadır girişte "Çorum Sanayi Sergisi; kapının sağ girişinde. Bu çadır Çorum Belediyesi tarafından yaptırılmıştır " yazılı.

Sayın Kenan MALATYALI! Çorum'daki sanayi o çadırdakiler mi? Maddi imkanınız iyi olmalı. Çorum sanayii doğru dürüst orada temsil edilmeli. Ayıp denen bir şey var . Dışarıdan gelenler ne demiştir bilemiyorum. Bu muydu Çorum'da fabrikalar kuran fabrikalar sloganı ile Türkiye'ye tanıtılmak istenen Çorum Sanayisi? Yürekler acısı bir durum. Bakalım gelecek yıl aynı eksiklikleri görmek istemiyoruz. Belediyenin kurduğu çadırla T S Odasının ne ilgisi var? Kendisi en az 1500-2000 metre karelik bir çadır yaptırmalı. Nerede Organize sanayi Müdürlüğü ? Nerede esnaf ve Sanatkarlar Odası,Nerede TOPSAS,Nerede Şeker Fabrikası,Nerede Hakkı Bilal

Müessesesi,nerede Yetsan, nerede Alapala Makine,Nerede Çopikas,Nerede Arsan Makine,Nerede Çorum İplik Fabrikası,nerede Hayat Şırınga,nerede Çorum Yumurta,nerede otomobil bayileri, uncular,yemciler,mermerciler, ve daha niceleri ve nerede bizim ECE SERAMİK ? Hepinizin yöneticilerine kırıldım. Sizleri kınıyorum ! Gelecek yıl böyle olmamalı. Şubatta,martta hazırlık programları yapılmalı. Millet Vekilleri ilgilenmeli. Maddi kaynaklar sağlanmalı,herkes görevini yapmalı.

3- Gençlerimiz için yapılması en gerekli ve kolay organize olan spor dalı programda yoktu. Bana gelen telefonlar üzerine gereken yerlere mürecet etim son anda programa kondu. Tabii bundan önceki yıllara göre yarışmaya katılım azdı. Dışarıdan gelen katılımcı da yoktu. Bu büyük bir hata ve ihtimaldi. Gelecek yıl bunun civar vilayetlerin Milli Eğitim Müdürlüklerine Şubat ayında bildirilip iştirak edecek vilayetler belirlenmelidir. Hep yaptığımız gibi "Hep islim arkadan gelir"

4- Bağ,bahçe,balkon ve gül yarışması;bu tamamen fiyaskoydu. Tamamen programsızdı. Bazılarının ısrarına rağmen bahçesine gidilmemişti. Çünkü müracaatlarla ilgilenen,doğru dürüst alan,bir iki saat arayla hangi gün ve saatte görülmeye gelineceği bildirilmiyordu. Büyük bir ciddiyetsizlik vardı. Güllerin konu komşu,eş dosttan toplanarak demetlerin tamamlandığı,derecelerin de senelerdir belirli kişilere verildiği söyleniyor.

Gülde seçme yapılınca ilk üçe giren bahçeye gidilip hangi gül fidanından alındığına bakılmalı diye düşünüyorum. Jüri üyeleri de bu işe biraz daha tarafsız ve ciddi olarak bakmalı,yoksa işin her sene biraz daha cılkı çıkmakta. Eskiden 15-20 ye varan iştirakler bu yılki gibi 3-4'e düşmektedir. Bu işler program ve ciddiyet ister.

Bağ yarışmasında ve diğer yarışmalarda puanlama yapılırken nelerin göz önüne alındığı,yine Şubat ayında bağcılara,Koruma Reisliğince ve bağ bekçilerince bildirilmeli. Puanlama da bu sene bakım öndeymiş. Halbuki bu arada eski ananelerde yaşatılıyor mu ? Bağ'da işaretler var mı ? Bağ oluğu, küre, banma,pekmez kaynatılan bağ leğeni, pekmez toprağı,teneke semaver,bağdaki ağaçlarda Ürgüp elması,Sinop elması,Çiğit armudu,Bey armudu,Kızılca olup olmadığı sorulmalıydı.

Amasgene,Söbe sarı,Toprak sarı eriği,Zuval var mı bakılmalıydı. Bağa gelineceği gün ve saat 2-3 saat toleransla bitirilmeliydi. Zaten üç tane bağcı iştirak etmişti,önceden de belli olduğu söylendiği (1) gibi biri birinci,biri ikinci,tabii ki biri de üçüncü oldu. Yarış programsız ve de uyduruktu. Hava sıcaktı. Yarışmayı düzenleyenler uykudaydı her halde ? iyi uykular ! Gelecek yılki yarışmalar için iyi uyumalar.

Bu işler 3-5 kişinin üzerinde ve onların özverisiyle çok önceden belirlenen bir ekipçe yapılmalı. Görev alanlara işin ciddiyeti öğretilmelidir. Bir şeyin şuyuu (söylentisi) vukuundan (olmasından) beterdir.

Saygılarımla.

Not: Bu yazı 01/07/2001 tarihinde yazılmıştır.”

V. ULUSLARARASI HİTİTOLOJİ KONGRESİ

Kıymetli okuyucularım ! Bir tarih hazinesi olan Çorum'umuzun topraklarına su veren baraj Hitit'ler tarafından kurulmuş. Geçen yıl ve bu yıl yapılan kazılarla bu baraj eski işlevine döndürülerek turizme açılacaktır. Bu seneki Alacahöyük çalışmaları 27.08.2002 Salı günü tamamlanıyor. Bu kazılarla birlikte Alacahöyük'ü gün ışığına çıkaran kazıların çoğu da tamamlanmış oluyor.

2 Eylül- 8 Eylül 2002 tarihleri arasında Çorum'da V.Uluslararası Hititoloji Kongresi toplanacaktır. Komite başkanı Sayın Valimiz atıl ÜZELGÜN ve IP Komite alt çalışma arkadaşlarına teşekkürlerimi sunuyorum. Bu konferans da M.Ö. 2000'de Anadolu'da devlet kuran Hititler her yönüyle pek çok devletin bilim adamı tarafından tartışılacaktır. Bu da Türkiye ve Çorum'un dünya da tanıtılmasında katkı da bulunacaktır.

Bu kongreler üç yılda bir toplanmaktadır. 1990 yılında dünyada ilk defa Çorum kenti bu toplantılara ev sahipliği yaparak ve büyük bir özveriyle bu işi başarmıştır. İkincisi 1993 yılında İtalya'nın Pavia şehrinde yapılmıştır.Üçüncüsü 1996 yılında yine Çorum'da yapılmıştır. Dördüncü toplantı Almanya'nın

Würzburg şehrinde yapılmıştır. 2-6 Eylül arasında ise beşincisi yine Çorum'da yapılmaktadır.

Çorum yine bu işe en güzel ev sahipliği yapacak. Almanya, Hollanda, İngiltre,Belçika,Amerika,Avustralya,İsrail,İtalya,Slovenya,Gürcistan gibi ülkelerin bilim adamları gelerek yeni ve çok mühim bilgiler sunacaklardır.

Çorum Hitit Uygarlığının beşiğidir. Şöyle bir sıralayacak olursak: Boğazköy, Şapinuva, Alacahöyük,Yörüklü gibi merkezler bulunmaktadır. Boğazköy'le Şapinuva Hititlerin baş kenti olmuştur. Boğazköy dünya mirasına girmiştir. Bu kazılara maddi,manevi desteği olanlara,emeği geçen herkese,tarihi aydınlatanlara,Çorum'u dünyaya tanıtanlara,ileride pek çok turistin gelmesine sebep olanlara ben içtenlikle ve candan teşekkür ediyorum.Bu kongrede yapılacak kültürel etkinliklerin programı ise :

AKŞAM PROĞRAMLARI:
02 Eylül 2002 Pazartesi saat 21,00 Atatürk Kapalı Spor Salonu Ankara Davlet Klasik Türk Müziği Korosu Müzik Konseri.Solistler Zekai TUNCA ve Zerrin NAYCI
03 Eylül 2002 Salı saat 21,00 Atatürk Kapalı Spor Salonu Kültür Bakanlığı Konya Türk Tasavvuf Müziği ve Sema Gösterisi
04 Eylül 2002 Çarşamba saat 21,00Devlet Tiyatro Salonu Ankara Devlet Opera Balesi Genel Müdürlüğü Sanatçılar konseri
05 Eylül 2002 Perşembe saat 21,00 Devlet Tiyatro Salonu İstanbul Modern Folk Müzik Topluluğu Genel Yönetmen Ferhat LİVANELİOĞLU;Solistler Sevingül GÜLER,Julide KARAN,Cihat OKAN
06 Eylül 2002 Cuma saat 21,00 Devlet Tiyatro Salonu Ankara Devlet Opera Balesi Genel Müdürlüğü Sanatçılar Konseri
07 Eylül 2002 Cumartesi Devlet Tiyatro Salonu Mersin Opera Balesi Müdürlüğü Sanatçılar Konseri
Çorum bir hafta boyunca çeşitli topluluklara,bir çok devletin bilim adamlarına en güzel hizmeti verecek. Biz Türklerin ve Çorum halkının içten,candan ve sıcak misafirperverliğini gösterecektir3

Emeği geçenlere tekrar teşekkürler.

24. ÇORUM HİTİT FUAR VE FESTİVALİ

Ben bu yazıyı ilgilileri uyarmak için bir ay önce yazmayı uygun gördüm yoksa Temmuz ayında yapılacak Festivalle ilgili bir yazıyı bu günden yazmanın bir anlamı olmasa gerek.

Çorum Hitit Fuar ve Festivali Çorum'a yakışır şekilde yapılmalıdır. Daha önceki yıllarda yapılan festivallerin bir kaçı hariç çoğu sönük geçti. Biz hazırlıkları planlı programlı ve çok önceden yapmayız, sonrada son 15 güne sıkıştırır böylece de bir şeye benzetmeyiz.

Bu yıl bazı değişiklikler yapmalıyız diye düşünüyorum. Eğer aynı tas aynı hamam yapacaksak yapmasak daha iyi olur.

ÖNERİLERİMİZ:

1-) Ticaret ve Sanayi Odası'nın yaptırmakta olduğu fuar alnındaki kompleksin Festivalden bir ay önce gece gündüz çalışılıp bitirilmesi lazım. Bu kompleksi önceki günlerde gezdim gördüm. Bu bina şahane oluyor. Bina hakkında Sayın Sami Göktepe'den bazı bilgiler aldım. Bina Ticaret ve Sanayi Odası tarafından emanet usulüyle yapılıyormuş. Ticaret Odası Meclisindeki mühendisler bu işi yürütüyorlarmış. Ama Sami Bey bu binayı sırtlamış götürüyor. Kendisine teşekkürler.

Bina 4.200 metre kare. Şu anda 620 milyar harcanmış. Bana göre az parayla çok iş yapılmış. Ben bu binanın küçük olduğunu söyledim. İkincisinin de yeri hazır. İleride yapılabilir. Ayrıca bu planın komplesi yapılınca şahane bir şeyin ortaya çıkacağı ve buranın Çorumlunun eğlence ve mesire yeri olacağı söylendi. Millet vekillerimiz bu projeyi tamamlamak için gerekli girişimleri lütfen yapınız.

Bina çok amaçlı. Salonda yemek verilebilecek ve konferanslar yapılacak. Bina konserlere bile açık olacakmış. Fuarın bölgeye hitap edeceği ve burada bölge toplantılarının yapılacağı söylendi. Ayrıca Fuarın organizasyon işi de profesyonel bir firmaya verilmiş. Bence bu da çok güzel bir düşünce.

2-) Çorum'daki sanayicilerle Festivali düzenleyen yetkililer şimdiden irtibat kurmalı ve onları Fuara iştirak etmeleri konusunda ikna etmelidir. Bunun memleket meselesi ve de kendi meseleleri aynı zamanda da çok büyük bir reklam olduğu anlatılmalıdırlar.

3-) Civar vilayetler hatta Denizli valisi hemşerimiz Sayın Gazi Şimşek Bey'le irtibat kurulup oradan da bir kaç firmanın gelmesi temin edilmeli. Balıkesir valisi Sayın Atıl Uzelgün'ünde görüşleri alınmalı. Oradan da fuarda stant açacak firmalar bulunmalı.

4-) Çorum Siad'ın teklifi Kadeş savaşı ve diğer önerileri hemen bu günden değerlendirilip bir programa bağlanmalıdır.

5-) Çocukların eğleneceği eğlence merkezlerinin en güzelini belediyemiz yapmalı sonrada onları bir parkta kullanmalı veya gelecek yıllarda da kullanmak üzere bir yerde muhafaza etmelidir. (Çünkü insanlar böyle yerlere çocuklarının ısrarı üzerine gidiyorlar.) Fuar alanında meslek liseleri de çeşitli etkinlikler düzenlemeli. Mesela Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi bir resim sergisi veya buna benzer diğer başka etkinlikler düzenleyebilir.

6-) Organize Sanayi Müdürlüğü ve T.S.E bu işe ciddi olarak eğilmeli ve üzerlerine vazife almalıdırlar.

7-) Belediyenin bu işi organize eden ekibi şimdiden gece gündüz çalışmalıdır. Geçen yıllardaki başarısızlığa bir yenisi eklenmemelidir.

8-) Masa tenisi maçları mutlaka yapılmalı, başka vilayetlerden de takımların getirilmesi sağlanmalıdır. 4-5 sene önce Antalya'dan Ankara'dan maçlara iştirak edenler olmuştur.

9-) Bağ, Bahçe, balkon ve gül yarışması yapılmalı. Nerelere hangi gün ve saatte gidileceği planlıca bildirilmeli. Geçen

KONSER FUAR FESTİVAL-LEBLEBİ

Konser hakkında yazdığım yazılar, kulakları çınlasın, Allah şifalar versin Dr. Sedat Terlemez Beyin vaktindekileri de sayarsak 10 olmuştur sanıyorum.

Tenkit edecek bir şey bulamadığımızdan çoğu zaman olduğu gibi bu kendilerine defada met hu senalar edeceğiz. Konser her şeyiyle dört dörtlük ve şahaneydi. Başta sayın şef olmak üzere herkese teşekkürler. Zaten konser ve ona benzer etkinliklerde olmasa fuar ve festivalin de çekileceği yok.

Her sene bir önceki seneyi aratıyor. Hele Lunaparkın olduğu kısım cehennem azabı. Gürültüden başka bir şeyi yok. Mevsim bir türlü seçilemedi. Millet donuyor. Çorum'un akşamları soğuğu belli. Bu da düşünülerek artık makul bir tarih seçilmeli.

Ticaret ve Sanayi Odası inşaatı gelecek fuara yetiştirilmeli. Sanayicilerin iştiraki sağlanmalı. Yoksa bu haliyle oradaki etkinlikler Çorum'a hiç yakışmıyor.

MASA TENİSİ: Bu spora her festivalde üvey evlat muamelesi yapılıyor. Okul tatillerinde 3-4 masa konulup gençlerin spor yapmaları sağlanmıyor. Bundan elli sene önce bu yapılıyordu. Maalesef bu gün bu görev yerine getirilmiyor. Bu sporla uğraşanlar yine teşebbüs etmişler. Ödenek olursa Temmuzda Cumhuriyetin etkinlikleri yapılacak. “ O zaman yapacağız veya sponsor arıyoruz “ denmiş.

ÇEKİN ELİNİZİ MİLLETİN CEBİNDEN! Devleti, hükümeti bu kadar muhtaç bir durumda göstermeye kimsenin hakkı yoktur. Hadi bu para mevzu; ya, sabahları koşu ve yürüyüş yapanlara stadın kapısı açılmadığından yapılan eziyete ne demeli?

İkide bir müstahdemin evine gidilip anahtar getirtmelerde mi ödeneksizlikten kaynaklanıyor? Masa tenisi konusunu sayın bölge müdürlüğü mutlaka halletmeli. Ödenek yok kelimesi çok ayıp ve yanlış. Bu sadece idari bir hatadır. Hemen de düzeltilmelidir.

Bu Festivale halk iştirak etmiyor. Bize göre muhtelif yerlerde tam çalgı (bando) çaldırılmalıdır. Önceki festivallerden birinde halka döner dağıtılmıştı. Böyle dikkat çekecek şeyler ön plana çıkarılmalıdır.

Zamah geceleri yapılmalı, halkın koşarak festivale gelmesi sağlanmalıdır. Bu konuda halkın içine giren, sevilen insanlardan bilgi alınmalı ve program ona göre yapılmalıdır.

LEBLEBİDE BİRİNCİ SEÇİMİ: Çorum'da leblebicilik maalesef kalmamıştır. utanarak ve üzülerek söylüyorum, biz daha çok Tavşanlı'nın taşeronluğunu, onların bayiliğini
yapıyoruz. Bunun bir çaresine bakılmalıdır. Oralarda yapılmış leblebinin son kızartmasını bakkallarda yapıyor. Bunun imalatı mutlaka Çorum'da yapılmalıdır.

LEBLEBİ;

Leblebi üzerine şiirler yazılmış, maniler söylenmiştir. Leblebi mide dostu, rejim yapanların en iyi yardımcısı ve tok tutucusudur. Biz çocukken 5 kuruşa aldığımız sürmeli kırık leblebiyi ceketimizin iç cebine doldurur, arkadaşlarımızla ye, ye bitiremezdik.

Ekmek hamurdan, kiremit çamurdan, LEBLEBİ NOHUTTAN OLUR. Çorum'u dışarıda tanıtan ve simgesi olan LEBLEBİDİR. Çorum deyince akla saat kulesi gelir, Hititler gelir ama hepsinden önce LEBLEBİ gelir. Leblebi deyince Çorum, Çorum deyince leblebi gelir akla.

Bu ün kolay kazanılmamıştır. Bunda bir kaç yüz yılın emeği vardır. O ustalar, bu unvanı bu hale getiren o fedakar insanlar bu günkü leblebici esnafından şikayetçidir!!! Bu bir ahde vefa borcudur. Ve Çorum leblebiciliği Tavşanlı'nın taşeronluğundan kurtarılmalıdır.

İyi leblebi için önce iyi NOHUT yetiştirilmelidir. Bu görev Tarım İl Müdürlüğünün görevi olmalıdır. Onları bunu yapmaya, örnek tohum yetiştirmeye kim teşvik veya mecbur eder bilemiyorum? Önce NOHUT diyorum. Sonrada Nohutu leblebi yapacak USTA. Bu insanlar antika oldu antika haberiniz olsun. Bunların kıymetini bilelim lütfen.

Bence leblebi yarışmasının şekli değişmeli. Leblebi yapan ustalar yarıştırılmalı. Hediyeler dört köşesinde 4 tane cumhuriyet lirası olan plaketler Tavşanlı'nın bayilerine değil, Tavşanlının taşeronlarına değil, leblebiyi hakkıyla yapan o mübarek ellere verilmelidir.

Leblebinin beşinci ve son kavurmasını bakkalların önündeki sözde leblebi kavurma makineleri de yapıyor. Bunun yapılmasındaki görev kime düşüyor? Esnaf ve Sanatkarlar Odası Başkanı Sayın ARİF ERDAL Bey'e ve Esnaf Kefalet Başkanı Sayın Vedat Canbek Bey'e.

Bu son kavurmayı yapıp ta kendini leblebici esnafı sayan, bunu mesleği gibi gösterenlere söyleyecek bir söz bulamıyorum. Ama bu sene ki yarışmada birinci olan, elinin emeği, alnının teriyle birinci olan Lider leblebici ustası YAŞAR BODUR Bey'i kutluyorum.

Sağlıklı uzun ömürler diliyor, nice yıllar bu işi yapmasını ve çıraklar, kalfalar yetiştirmesini yüce Allah'tan niyaz ediyorum. Sana, senin gibi usta olanlara sevgi ve saygılarımı sunuyorum

. İsim sahibi olan Ayvalı ve Gülşen leblebicilerine de eğer leblebilerini kendileri yapmıyorlarsa imalatçı olmalarını, iyi esnaf olmalarını tavsiye ediyorum. Leblebici esnaflarının başkanının dini bayramlarda dua yapmasını ve kalfa çıkanları dualamasını öneriyorum.

Milli bayramlarda leblebiciler eskiden Traktör römorku üzerinde leblebi kavurarak resmi geçit yaparlardı. Caddelerden bayram geçişi bitince leblebinin mis gibi kokusunu evlerin içine bile sindirirler, yollarda çocuklara leblebi dağıtırlardı. Esnaf zenginleştikçe gönlüde fakirleşti demeye de dilim varmıyor ama bazı gerçekleri de görmemiz lazım. Birazda ölü toprağı saçıldı milletin üstüne. Kolay olsun, parası bol olsun istiyor insanlarımız. Sanatıyla övünen sanatkar pek az kaldı. Bu konuda çıraklık okulu da bir şeyler yapabilir sanıyorum. Ayrıca da eğer leblebi Çorum'un simgesi ise Belediyemizde bu konuda üzerine düşen görevi yapmalıdır!!!

Sevgi ve saygılarımla.

ÖZLEDİKLERİM;

Küp çökeleğinin içine bir baş soğanı ince ince doğrayıp, yufka ekmeğe dürerek, bağda dalından yeni kopmuş Ahmet bey üzümüyle yemenin tadını özledim.

Bağ bozumunu, Kağnı üzerinde ki oluklara örüklemesine (kemer şeklinde) doldurulmuş ak ve kara üzümleri, onu çeken sarı öküzü, kağnının mazısından çıkan dertli gıcırtıyı, öküzlerin boynuna takılan, iğdeli boncuk karışımı nazardan koruyan nazarlığı ve o nazarlıkların altında sallanan çıngırağın sesini özledim.

Haftalarca kaynatılan pekmezleri, bir ay boyunca mahallelerden eksik olmayan o mis gibi kokuyu, çarpılan pekmezlerin, "gak gıbak, gak gıbak" seslerini özledim.

Evlerin bahçesinde yapılan düğünleri özledim. Gelin güveyin Hamama götürülüşünü, en önde fener, arkada güveyin kolunda iki arkadaşı, daha arkada ise bir sürü genç, güveye, "maşallah" diye, bağıran davudi sesli komşuları özledim.

Haftanın 6 günü yufka yeyip, Pazar günleri çıkan çarşı ekmeğini, sıcak francalalı günleri özledim.

Tel tel'i, hamur böreğini, fırınlı sobayı onun üzerinde cızırdayan çay demliğini, sobanın arkasında yatan Tekir'i özledim.

Akşam yemeklerini erken yediğimizden, gece geç vakitlerde yenen, kış kıymasını, turşuyu, kara pekmezi, sobada ısıttığımız yufka ekmeği, o gecelerde rahmetlik anamın elleriyle yaptığı her şeyi özledim.

Yarı aydınlık sokaklarda, "Ay Göründü" oynamayı, kapıların tokmaklarını çalıp kaçtığımız günleri özledim.

Her arkadaşın evinden bir malzemesini getirerek birlikte, bağda odun ateşinde pişirdiğimiz güveci bağdaki üzümle birlikte yemeyi özledim.

Neleri özlemedim ki! Yaz geldi kışı, kış geldi baharı özledim. Canı gönülden, "ölüm sevdamdır" diyen, halk âşıklarını, imanın son mertebesine erenler ile sohbeti özledim.

Geçmişe duyduğum bu büyük özlemle birlikte günümüzdeki zor şartları da şöyle bir düşündüm de; mesela artık yavaş yavaş kış gelirken doğalgaza üs üste yapılan zamları, bu zamlar dolayısıyla kısılacak vanaları, odsuz ocaksızları, yine bu kış sokakta yatacak vatandaşları düşündükçe de üzüldüm.

Bunları düşünürken bir hafta önce gazetede okuduğum bir haberi hatırlayarak tekrar sevindim. Okuduğum bu haber Türkiye'nin maddi olarak birçok sıkıntısını giderecek bir müjdeyi veriyordu. Haberde, "Zorlu Grubu Çerkezköy'de doğalgaz buldu" diye, yazıyordu. Doğalgaz bulunan bu

kuyudan 130–150 metre küp doğalgaz üretilmesi planlanıyormuş. 2005 yılında Türkiye'de 761 milyon metre küp doğalgaz üretilmiş. Yeni bulunan bu kuyu ile üretim %7 daha artacakmış. Zorlu Grubu Başkanı Sayın Ahmet Zarif Zorlu, "daha müjdeli bir haber için gece gündüz çalışıyoruz" diyor.

İnşallah böyle kuruluşların ve devletimizin yaptığı aramalarla Türkiye'ye yetecek kadar doğalgazı bularak Allah'ın izniyle dışa bağımlılıktan kurtulacağız.

Böylece Türk milletinin, her konuda dışa bağımlılıktan kurtulma özlemi gerçekleşmiş olacak inşallah.

Sevgi ve saygılarımla.

ŞU BİZİM KUŞAK;

Bizim kuşak ve bizim mahalle bir başkaydı. Benden bir iki yaş büyük,küçük ve akran olan erkek çocuklarının sayısı 10-15 kadar vardı. Ben 1936 doğumluyum. İkinci dünya harbinin birazda Mubalagalı tedbirleri yüzünden ekmek karneyle verilse de çok güzel yıllardı o yıllar. Millet pekte aç kalmadı. Herkesin saklayabildiği kadarıyla az çok buğdayı,arpası bulguru ve yarması olurdu.

Bağlar,bahçeler,sebzeler,ağaçlar çok verimliydi. Her şey kurutulur,kurular pişirilir yenirdi. Gece pencerelere koyu renkli,bazı evlerde de siyah renkli perdeler çekilir, dışarıya ışık sızdırılmazdı. Geceleri şayet az bir ışık sızsa bekçiler vardı mahallede geceleri.Resmi kalın elbiseli,renkleri kahverengi. Herhalde el tezgahlarında dokunmuştu. Bellerinde Palaska, yine ona takılmış kocaman,"çakar almaz" unvanlı neredeyse 1 kg gelecek tabancalar, ellerinde birde ucu çomaklı kürek sapı kalınlığında değnekler (Sopaları) ve düdükleri vardı. Onları öttürürler,diğer

mahallenin bekçileriyle kendi aralarındaki parolalarla haberleşirler, kötü bir şey olursa düdükler acı,acı öttürülerek diğer mahalle bekçileri yardıma çağırılırdı.

Bu fedakar insanlara bekçi baba denirdi. Evlerin dış kapısını tek,tek akşam ezanından sonra yoklarlar,dükkanların kilitlerini çekerler,açık kilit varsa ya kilitler yada dükkan sahibinin evine haber salarlardı gelen gidenden. Bazen de hamal gönderirlerdi. (O zamanlar sırtında kocaman ipli hamallar vardı.)

Bu bekçi babalara her şey emanet edilir. Evler onlar vasıtasıyla hırsızdan korunur, evlerin bekçileri oldukları gibi mahallenin namusu da onlardan sorulurdu. Evlerin pencerelerini tek,tek kontrol ederler ışık sızan pencere varsa kapının tokmağını çalıp haber verirlerdi. Işık sızdırılmamasını, düşman uçakları gelirse,şehirleri ve evlerin yerlerini bilmesinler,bomba atmasınlar diye o perdelerin iyice kapanmasının gerekli olduğu söylenirdi bizlere. Zaten doğru dürüstte evlerde aydınlatma yoktu ya koca mahallede. 15-20 kadar bir evde ancak elektrik vardı.

Gaz yağı ve şeker,çay da zor bulunuyor-du. Bulunsa da çok pahalıydı ve kimse alamıyordu. Almanlar dünyayı yakıyor yıkıyor,milletleri çığ gibi tepeliyorlardı. Kış kışlığını, yaz yazlığını bildirirdi. O yılarda kar yağınca 15-20 gün kalkmaz,30-40 santim kar olur, çatılardan kar kürünürdü. (Sıyırgı veya kürekle aşağı atılırdı).

Kışın kar topu oynar,kızakla kayar, yumuşacık karlarda akranlarımızla boğuşurduk. Hepimizin elinde ellik,(eldiven) kafamızda bere dediğimiz sadece gözlerimizin önü açık, boynumuzu, boğazımızı örten,yünden örülmüş başlıklar vardı. Ceviz kabuğuyla boyanmış, anamızın ördüğü ellikleri bazen yitirirdik de 1-2 gün sonra komşu çocukları getirirdi evimize.

Oysa elliklerin hepsi birbirinin aynı idi. İstese kullanabilirlerdi. Ama o günün insanların da haram ve günah korkusu vardı. Babamın tabiri ile"Ok gibi doğru insanlar" vardı.Komşumuzun bağındaki ağaçtan kendi sınırımızın içine meyve düşse onu bile yiyemezdik. Bu haram ve günah korkusun dan idi. Bunun yanında birde ana baba korkusu vardı ve arkasından yapılan bir suç tekrarlanırsa sopa korkusu vardı.

Biz talihli çocuklar olarak oyunlarımızı sokakta oynar,birbirimizin kapısının tokmağını çalar ve gelmeyenleri oyuna çağırırdık. O kadar çok oynar ve yorulurduk ki,akşam yer sofrasında yemeği yerken uyuyup yanımıza devrildiğimiz olurdu. Anamız önce Makat'a (sedir) yatırır, son rada yere yaptığı döşeğe (yatağa) yatırırdı. Ayaklarımız kirli ise işte fecaat o zaman başlardı. O kan uykunun arasında çamaşır

yıkadıkları taş teknede ayaklarımız yıkanırken canımızdan can giderdi.

Mahallede sonradan soyadlarını öğrendiğim İsmet Tandoğan,(Diğer adı Satılmış)
Necdet Çulha,Tahsin Gedik, Çün Aydın Çetiner,Yüksel Daldal,Nihat Bayşu,Telkarılerin Cevat,Caydalakların Bekir Ağanın oğlu Cavit,Rüştü Kadife, ilkokuldan sonra tanıştığım ve sonradan en yakın arkadaşım olan Selçuk Çöplü,Ayhan Çöplü,İbrahim Kocabıyık.

Bunlarla Aşık oynar,Deşenek (bilya) oynardık. Aşık,deşenek (bilya) oynarken ütünce zevki başka,ütülünce de üzüntüsü başka türlüydü. Sonraları da biraz daha büyüyünce ayaktopu,(futbol) el topu (Voleybol) oynamaya başladık. Mahallemizde duvardan duvara ip Çeker oynayabilirdik. Ne taksi vardı,nede kamyon. Belki 2 saatte bir,bir at arabası geçerdi. O da ipin altından geçerdi. Arabayı süren amca arabanın bir tarafına eğilir,oyunumuzu bozmazdı. Fayton gelince ipi çözer geçiş verirdik.

Gündüzleri oynadığımız yetmezmiş gibi birde yazın geceleri evdeki büyüklerden izin alır ve sokakta yine birdirbir,ay göründü oynar, gece geç vakit eve gelirdik. İş biraz daha uzarsa analarımız kapıyı açar ve seslenirdi: ”Kanmadınız,doymadınız. Haydi çabuk eve.” diye. İşte o zaman biraz zor olurdu ama oyunda bozulurdu.

Bir akşam “ay göründü” oynamaya başladığımızda gündüzün planladığım üzere sokak kapısını kıyık,(Az aralık) açık bıraktım. Herkes dağılınca ebe arkası dönük,gözleri kapalı sayı sayıyordu.(100-150 ye kadar sayılırdı.) Bu sayı sayılan zamanda da diğerleri saklanırdı. Gözünü açmadan” sağım, solum, önüm, arkam,sobe derdi. Gözünü açar ve aramaya başlar,birini “söbe.....göründü” derdi. Söbelediği ebe olur yeniden saklanılırdı.

Ben kapımızı açık bırakmıştım ya;bizim eve gelip yatağıma yattım. Beni gecenin yarılarına kadar aramışlar. Ertesi gün beni gören arkadaşlar “Sen neredeydin?” diye çıkıştılar. Tabii çok bozuldular anlatınca. İsmet çok kızınca meşhur sözünü patlattı:”Eşşoğlu Eşşeeeekk.....! Gülüştük, sarılıp öpüştük. Hey gidi günler heeey!

Birde kapıların tokmağını çalar, koşarak uzaklaşırdık. Başka mahallelerin evleri de dahil. Ramazan geceleri de Teravihe gider,namazda güler,büyüklerin hışmına uğrar camiden kovulurduk. Çoğu esnaf namazdan sonra dükkanını açardı. Kahvelerden çaylar içilirdi. Kahvenin

kapısından,levhasından adını öğrendiğimiz, mesela,"bakkal Ahmet'e 7 çay" der uzaklaşırdık. Aslında çay falan isteyen yok.

Mahalle baskınlarına gidilirdi. Başımızda 3-4 yaş büyüklerle. İyisinden dövüşürdük. Bazen burnu kanayanlar,kafası yarılanlar olurdu. Top oynardık dedim de;topta el topu (Voleybol) için ince deriden elde dikilmiş,içine eski bez parçaları veya yün basılmış muhtelif büyüklükte toplar. Ayak topu içinse kasaplardan istediğimiz ve kovuk dediğimiz büyük baş hayvanların idrar torbaları. Onu bisiklet pompasıyla şişirir oynardık. Tabii mikrop yuvası. Analarımız kızar ama biz onu saklayacak yer bulurduk. Onlardan gizli,gizli birbirimizin ayak bileklerine vura,vura saatlerce oynardık.

Bununla mahallede pek oynayamazdık. Kirli olduğundan evlerin bitimindeki tarlalarda veya oralardaki sokak aralarında oynardık. Bağlara giderdik bazen de, Eskiekin' de Ayhan Çöplü'lerin un değirmenine. Onun önündeki boşlukta oyna da,oyna. Güreş mi tutmazdık, güveç mi pişirmezdik. Yede,ye. Güreşte ben hepsini yenerdim. kilom hepsinden az olmasına rağmen. Köy çocuklarıyla da güreştiğimiz olurdu ben onları da yenerdim. Çünkü ben okul takımında güreşiyordum.

Ayhan Çöplü ile İsmet, "eşeğe torba takalım"diye giderler,yarım saat gelmezlerdi. Bir gün bunları takip ettim meğer sigara içerlermiş. E o zaman biz melek gibi delikanlılarız. Hep kızdık,"ulan sigara içilir mi " diye. O zamanlar sigara içen kız veya kadın Türkiye'de çok az Çorum'da ise hiç yoktu. Sonra hemen,hemen hepimiz alıştık ya merete. Bu gün çoğumuz bıraktık ama Ayhan'la İsmet hala içiyorlar. İsmete bırak deyince,"böyle yavru bırakılır mı?" Diyor.

Birde Ayhan guruba yeni katılanlar olursa değirmenin içine götürür,yeni öğütülmüş unun kokusu başka diye kürekle alır ve arkadaşa,"kokla bak" diye burnuna yaklaştırır,o koklarken de unu kürekle yüzüne gözüne çarpardı. Kimi arkadaş kızar kimisi de bunu senin yanına bırakmam derdi. Biz hep gülerdik,mutluyduk çünkü. Hepimiz şairdik,hepimiz şiir yazıyoruz. Herkes bir kıza sevdalı. Mektuplar yazılıyor;Selçuk aşk mektuplarını daha ağdalı yazıyor. Mesela biri hala aklımda,mektup şöyle başlayordu; "Benim esrar dolu,küçük,nazlı sevgilim."

Aslında bu hususta bende usta sayılırdım. Bir mektubumda bende şöyle başlıyordum:"Benim sana sevdam Mecnun'dan da büyük. Benim aşkımın yanında Mecnun'un aşkı ancak zekatı kalır.(Yani benim sevdam onunkinden 40 kat daha büyük demek.) Senin Leyla

olacağın günü sabırla bekliyorum.”

Her çeşit oyun,güreş,top,sonra evden her çeşit malzemelerini getirdiğimiz güvecin başına oturunca doyur doyurabilirsen bizimkileri. Bende başta olmak üzere. O zaman pideler,francalalar,somunlarda büyüktü. Bahsettiğim 1951-1955 yılları arası. Neredeyse 300-400 gr. Ayhan 3 tane yer,3 tabak yemeğe de bana mısın demezdi. 4 ekmek yediği de olurdu. Ayhan'a gözü bozuk olmadığı halde ”Kör” derdik. Kızmazdı. Bazen de bozulurdu. Yiğit lakabıyla anılır ya.

Bu bağ sefası okul tatili veya hafta sonu tatilinde ise sonu rahattı. Ama eğer ertesi gün okul varsa ve o geceye de ders kalmışsa vay haline. Arada dersleri de astığımız olurdu ama hepimiz iyi talebelerdik.

Bir gün hoy hoy'da ki bizim bağa gitmiştik;akşam yaklaşmıştı,eşeği arabaya koşarken ben eşeği bilerek mi saldım yoksa muzurnaslık olsun diye mi,yada elimden mi kaçtı şimdi hatırlamıyorum ama hayvan kaçtı ve şehre doğru yolu tuttu. Bağın yolu hep iniş yokuş,4-5 kişi arabaya koşuldu. Kimi önden,kimi arkadan it,çek,kan ter içinde kaldılar. Ben eşeği tutma havalarındayım. yokuş,4-5 kişi arabaya koşuldu. Kimi önden,kimi arkadan it,çek,kan ter içinde kaldılar. Ben eşeği tutma havalarındayım. Hayvan çevik ve akıllı,kendine 5-10 adım kalınca ot yemeyi bırakıyor ve koşup 100-150 metre kadar ileride yine otlamaya başlıyor.

Böyle,böyle şehrin girişine kadar vardık. Hayvan kayboldu. Ben eve gideceğinden emindim. Ama bizimkiler kan ter içinde arabayı çekmekte ama yorgunluğu düşünen yok.”Ya eşek eve gitmediyse” korkusundalar. Hayvanın ahırı İnayetullah caminin orda ki çıkmazda camiye bakan kocaman çift kanatlı kapının arkasındaydı. (Şimdi buraları yıktık açık otopark yaptık.) Hayvan kaybolursa,(Babam için) ”İsmail Emmi bizi öldürür” diyorlar,bir taraftan da çömelip terlerini siliyorlardı. Eski doğum evinin oradan caminin araya döndük. Eşek ortalıkta yok. Hepimizde şafak attı. Şok olduk. O zaman bende,”hapı yuttuk” diye düşündüm.

Bizimkiler arabayı kapının önüne koydular ve pıır. Meğer hayvan 10 dakika kadar önce gelmiş. Tesadüfen o gün babam da erken gelmiş. Komşulardan biride kapıyı çalıp, ”İsmail Ağa,eşek kapıda kalmış içeri al” diye haber vermiş. Mecburen dizlerim titreyerek bende kapıyı çaldım. O zaman tuvaletler hep sokak kapısının arkasında yapılırdı. Tuvaletten öksürdü. Kapıyı, tokmağı çalmamın ve açacağının

işaretini veriyordu. Babam kapıyı açınca temelli dizlerimin bağı çözüldü. Babam işi fark etti. Beni daha fazla korkmasın diye,”eşeği kaçırdın herhalde? Geldi ” dedi. Sonrada bana,”bu arabayı yalnızca mı getirdin? Hiçte terin yok” falan diye sordu. Bende, ”arkadaşlar korktular,kaçtılar” dedim.

Güldü, ”ben onlara ne zaman kızmışım ki benden korkuyorlarmış?” dedi. Hakikaten babamda,anamda benim arkadaşlarıma çok iyi muamele ederlerdi. Ben gidip bağa benimle gelen arkadaşlara haber vereyim dedim. Ama sonra vazgeçtim korksunlar, uyumasınlar deyyuslar diye. Şimdiki gençler telefon etseydin ya diye düşünürler. Telefon en erken bizim eve geldi.Manyatolu, postanede memur araya girip verdiğin numarayı bağlardı.(Şehirler arası konuşmak için bazen 8-10 saat beklerdik) 1963 yılıydı sanıyorum bizim eve telefonun alınışı.

1955 yılından sonra bu oyunlar o güzelim eğlenceler bitti. Çocukluğumuz bir kaç yıl önce bitmişti. Gençliğimizde desem yeridir. Herkes bir meslek seçti. Sokaklarda bitti o günden itibaren otomobiller çoğaldı. Mertlik bozuldu. Sokakta her gecen gün oynanmaz oldu.Şimdiki insanlar yürüyecek yol bulamıyorlar. Gürültü,egsoz kokusu da cabası. Hani çocuklara oyun sahası?

Bizim çocukluğumuz,bizim kuşak,bizim uşaklar başkaydı. Mutluydu o dönemin çocukları,o çocuklar şimdi ihtiyar oldu. Arkadaşlarımın yarısı Allah'ın rahmetine kavuştu. Her biri bir yerde. Çorum'da olanlarla sık,sık olmasa da birbirimizi ziyaret ediyoruz.

Ölenlere Allah'tan rahmet,kalanlara hayırlı,sıhhatli uzun ömür diliyorum. Hepimiz biliyoruz ki yolun sonu göründü. Herkese,size,bize hepimize mutluluklar diliyorum. Dünün çocukları,bu günün dedeleri sizi seviyorum,özlüyorum sizi sevgili arkadaşlarım,

Dostlarım.

ÇORUMLU VE ŞU BİZİM KUŞAK

Çorum Atatürk Lisesinde 09 Haziran 2001 günü "1. Geleneksel Pilav Günü" ve müzikli akşam yemeği yapıldı. İlk defa yapılmasına rağmen her şey çok muntazamdı. Organize şahaneydi. Bunu düşünceden hakikate geçirenlere teşekkürler. Bizim kuşağı da bir araya getirenler,sağ olsunlar. Zor da bir işti. Zoru yiğitler başarırlar.

Çorum ve şu bizim kuşak diyorum da;ben 1930-1940 arası doğumlulardan bahsedeceğim. Önceki ve sonraki doğumlular alınmasınlar. Ben bu 10 senelik arada doğanları daha iyi tanıyorum ve onlarla haşır neşir oldum. (1936 doğumluyum) Şöyle bir düşünüyorum. O zamanki insanların mutluluğunu,dostluğunu,birbirine saygı ve sevgisini,komşuluk ilişkilerini,genç kızların güzelliğini,hanımlığını,delikanlıların yiğitliğini,mertliğini...

Sene 1956-1960 yılları. Pehlivanlar çıkıyor mindere en az 2-3 tanesi Çorumlu, (Ben Hamamözü'nü Çorum'un olarak kabul ediyorum. Onlarda kendilerini Çorumlu sayıyorlar zaten) minderi dar ediyorlar Dünyadaki rakiplerine. Aynı anda minderde 3 tane Türk güreşçi olduğu bir gecede radyodan spiker anlatıyor,o nasıl anlatış,o ne biçim güreş,hâlâ heyecanı içimde. İşte... güreşende bizim kuşaktan,anlatanda. Güreş başlayalı iki dakika olmuş. Celal Atik hasmını tuşlamış. Arkasından bir dakika geçmeden Gazanfer Bilge,ondan hemen sonra baba Yaşar Doğu tuşlamış rakiplerini. Sevinçten göz yaşlarını tutamıyor millet. Spikerin bile ağladığı belli. Radyodan güreşçilerle röportajlar veriliyor,hepsi mütevazı. Allah'a şükrediyorlar. Millete,Vatana,Bayrağa saygı ve minnetlerini defalarca söylüyorlar.

1930 dan önceki doğumlular çok ezilmişler. Yokluğun,savaşın yükünü çok ağır çekmişler. Bizlerde İkinci Dünya Savaşının sıkıntılarını çektik,ama savaşa girmedik. Kötü idare Atatürk öldükten hemen sonra başlamış,o gün bu gündür doğru dürüst idare yüzü görmedik. En büyük talihsizliğimiz meclistekiler o günü düşünürler. Oy düşünür- ler. Onca emekle kurulmuş KİT'leri oy uğruna talan ettiler. Yandaşlarına pay pay ettirdiler. Bin kişiyle çalışılacak yerlere 8-10 katı insan soktular. Hem de bu imtiyazlar sayesinde üretimi düşürdüler. Üretimin ne olduğunu,imalatın ne olduğunu,eğitimin ne olduğunu bilen hükümetler başımızda. Onlarında yerlerini 5-10 ay içerisinde yozlaşmışlar,palavracılara bırakmışlar.

Devletin paraları,devletin bankaları eşe dosta,akrabaya,oy verene,yandaşlara peşkeş çekildi. İşin kötüsü kocaman Türkiye,o güzelim büyük göl bitinceye kadar idarecilerin,bürokratların haberi olmadı. Yine bizim kuşak zamanında Türkiye yükseldi,hızla gelişti.

Türkiye bu kadar büyük borç batağına,böyle yüksek faizlere, rüşvetlere,yolsuzluklara,1970'li yıllarda bulaştı ve alıştı. Her ay bu yıkım büyüdü. Şöyle Çorumlu bizim kuşak diye bahsettiğim insanlara bakıyorum,eleğinin karşılığından başka bir şey alamayan,çok mühim yerlerde bulunup deveyi hamutuyla yutabilecek durumda iken,az ve temiz kazançlarıyla yetinmiş olduklarını görüyorum.

Nerede bizim kuşağın karayolları,su işleri,KİT'lerde çalışan eli nasırlı,alnı terleyen insanlar ? Artık insanların alnı açık,yüzü ak,sözü ile özü bir olan insanlara hasret kaldık. Allah sonumuzu hayırlı eder inşallah. Allah ağzı dualı kulları yüzü gözü hürmetine hayır dualarımızı kabul eder inşallah.

Sevgi ve saygılarımla.

ŞU BİZİM MAHALLE'DEN KİMLER GELDİ KİMLER GEÇTİ

Sizlere bu yazı dizisinde kısa ,kısa bizim mahallede ki bazı insanları,daha doğrusu dikkatimi çeken bazı Şahısları tanıtacağım: Bizim ev hem Albayrak mahallesi hem de Karakeçili mahallesi Alaybey sokağının ortasın da olduğundan, burada ki bu insanları kendi münhasır halleriyle anlatacağım. Bu diziyi, gelecek nesile ileri ki yıllarda okudukları zaman bir bilgi ve hatıra olur diye yazmayı düşündüm efendim.

Hekim Ömer Efendi: Tahminime göre bu adamcağız babamla akran olduğu, yani 1902 doğumlu olduğunu sanıyorum. Ben bu Şahsın 50 yaşlarında ki halini hatırlıyorum. Kısa boylu pek evden çıkmayan birisi idi. Belinde yün kuşağı eksik olmayan halim selim bir amca idi. Evi,Şimdi Albayrak oto parkının hemen bitişiğinde ki yeni yapılan çok katlı binanın olduğu yerdi sanıyorum. Bu adamın her hangi bir yerden diploması neyi de olduğunu sanmıyorum. Babadan oğula kalan bir sanat,bir öğreti olsa gerek.(Böyle kırık çıkıkçılarda vardı.) Bu Ömer efendi sadece yaralara bakardı.

O zaman bazı tozlar kullanır,bir de siyah ve beyaz bir merhemi yaralara sarardı. Ne derece faydalı olduğunu da bilemiyorum. Tahminime göre günde üç

beş kişi gelir giderdi. O da bunlardan aldığı paralarla geçimini temin ederdi. Öyle ahım Şahım bir geçimi de yoktu. Fakat Şehrimizde yeteri kadar doktor olmadığından yine de günün Şartlarına göre bir ihtiyacı gideriyordu.

Bu gün pek kalmamıştır ama bazı yerlerde hala çok azda olsa bu gibi konularda diplomasız hekimler işe devam ediyorlar. Bilhassa bel fıtığı konusunda çalışan insanlar mevcuttur. Ben doğru bulmuyorum. Zaten hekim Ömer efendiden sonra (1958) ailesi ora da varlığını sürdüremedi. Evi sattılar, nereye taşındılar bilemiyorum. Allah rahmet eylesin iyi komşu idiler. Neslinden Çorum'da varsa konuşmayı tanışmayı isterim.

FERİZİN OSMAN

Aslı Feriz'li Osman olması lazım gibi geliyor bana. Çorum'un Feriz
köyünden gelse gerek. Veya ora da yakınları da olabilir. Bu Şahıs da yine 1900'lü doğumlulardan idi. Uzun boylu, yakışıklı birisiydi. Biz küçükken annesiyle beraber yaşardı. Geç yaşta evlendi. Çocuğu olmadı.8-10 sene sonra,hanımı kayboldu diye bir şeyler söylendi. Tahminime göre kadın evi terk etmiş ve nereye gittiğini bildirmemişti.

Bu adam hiç çalışmazdı. Elini soğuk sudan sıcak suya sokmaz diye tabir edilen insanlardan idi. Pek ahım Şahım bir yaşantısı olmasa da,zamanına göre orta halli geçimi olan bir insandı. Bu değirmen dönüyordu da suyu nereden geliyor diye benim gibi merak eden komşular vardı sanıyorum.

Osman Ağa öleli 20 seneden fazla oldu. Ben değirmenin suyunun nereden geldiğini 2 sene önce tesadüfen öğrendim. Enver Leblebicioğlu'nun bağında ki kavakları kestirecektik. Ağaçlara zarar vermemesi için usta bir kesici lazımdı,(bu ustalara,kestiği tomruğu dibine düşüren kesici denirdi.) Yörük Mehmet diye bu işi yapan bir usta varmış onu bulduk. Adam hakikaten işi biliyordu.

Adamla arkadaş olduk. Bir gün konuşurken, 11 kardeş olduklarını, hepsinin erkek olduğunu,babasının emriyle 15 yaşında iken bir adam vurduğunu, hapis yattığını ve babasının kendisini Ferizin Osman'a gönderip,iyisinden tabanca ve mermi vermesi için selam götürdüğünü,silahı ve mermileri de ondan aldıklarını anlattı.

Bende böylece Ferizin Osman'ın geçimini böyle sağladığını öğrenmiş oldum. Merak edenlerin merakı gitsin diye yazıyorum. Allah rahmet eylesin Gelecek sayıya mühim bir yazı konusu çıkmazsa başka komşularımızı anlatacağım.

Sevgi ve saygılarımla.

SAYIN MİLLETVEKİLLERİMİZ;

Çorumlu arıcıların istekleri doğrultusundan yola çıkarak bu yazıyı yazıyorum. Çorumlu arıcılar devletin çıplak arazilerine akasya fidanı dikilmesini böylece arı kovanlarından kaliteli ve bol miktarda bal alınacağı uyarısını yapıyorlar. Benden de bu konuyu "Pazartesi Yazıları" isimli köşemde yazmamı istediler

Bu köşede 10 senedir, "Yeter ki biz fidan yetiştirelim onu bir diken mutlaka bulunur" diye defalarca yazdım.

Bu Akasya dikme konusunu Ağaçlandırma ve Doğayı Koruma Derneği Başkanı Rüstem Eren'e anlattım. Rüstem Eren, "Bırak Akasya fidanını, fidan yok fidan!" dedi. Şimdi yetkililer fidan yok dedim diye bana bozulacaklar.

Öncelikle şunu Çorumlu olarak öğrenmemiz lazım! Bir memleketin gelişmesi için Devlet adamlarının, devlet memurlarının, iş adamlarının ve o memleketin halkının UFKU GENİŞ VE HEDEFLERİ BÜYÜK OLMALIDIR!

"Fidan var" diyenlere şimdi soruyorum! Bu gün itibariyle Çorum'da dikilebilecek 1 milyon fidan var mı? Varsa kaç liraya satıyorsunuz? Sizin satmış olduğunuz o fiyatlara ne fidan alabilir nede fidan dikebilir insanlar.

Fidanların köylere bedava verilmesi lazım. Halka da en fazla 100 bin liraya verilmelidir. Bu amme hizmetidir. Oysa devlet nice paraları nice yerlere israf edip duruyor bunu hepimiz biliyoruz.

27.05.2005 Cuma günü Çorum Haber'de küçücük puntolarla "Kent Orman Oluşturuluyor" diye bir haber vardı. (Bu konuda yerel basın da yeteri kadar duyarlı değil.)

Orman İşletme Müdürlüğünce, Sıklık mevkiinde piknik alanları, oyun alanları, otopark, yürüyüş parkuru, kültür fizik alanları ve seyir tepesinin olacağı belirtildi, deniyordu. Çevre ve Orman Bakanlığının oluşturacağı bu Kent Ormanına ilk etap da 20 milyar çıkartılarak çalışmalara başlanmış. Aynı haberde ormandaki zararlılara karşı karınca kullanılacağı yazılıyordu.

Bu işler için 100 milyar liraya ihtiyaç var diyordu sayın Orman Müdürümüz Süreyya Doğan Bey. Başta Orman İşletme Müdürümüz olmak üzere bu işte emeği geçen herkese binlerce kez teşekkürler.

Gelelim bizim ufkumuz geniş olacak konusuna:

1-) 20 milyar 3 milletvekili maaşı. (Rakamlara bakınız sanki oyuncak!)

2-) 100 milyara büyük şehirlerde 2 odalı ev vermiyorlar. Çorumda da 100 milyarın üzerinde daireler alınıp satılıyor.

Bizim basın mensupları sormamış ya, ben soruyorum. Bu alan kaç yüz bin dönüm? Ballandıra ballandıra anlattıkları yer 100 bin dönüm bile değildir. Bir yetkili çıkıp bildirirse yine bu köşe de yazarım.

Sayın AKP İl Başkanı Av. Mehmet Karadağ bu konuyla ilgilenmeli diye düşünüyorum.

Konu güdükte olsa güzel!

Şimdi size bir çalışmanın neticesini ve bu neticeyle birlikte KAHRAMANMARAŞ'TAKİ ağaçlandırma ve arıcılıkla ilgili yapılan çalışmaları ve bu çalışmaları yapan insanların hedeflerini kısaca anlatayım. (Durup dururken bir memleketin adı Kahraman çıkmıyor biliyor musunuz?)

Arcılar Derneği Başkanıyla telefonda 4-5 defa konuştum. Milletvekili Mehmet Ali Bulut Beyde lütfedip beni aradılar.

Şimdi Kahramanmaraş'ta olanları yazıyorum. İşte insanların ufku böyle olmalı. (Yoksa bizim gibi 3-5 adım ötesini göremeyenlerden olursunuz.)

Şu anda Maraş yaylalarında, kazalarında ve köylerinde 250 bin arı kovanı var. Bunun 150 bini Maraşlıların. 100 bini de Türkiye'nin muhtelif yerlerinden geliyormuş.

Vaktiyle dikilmiş ve şu anda yetişmiş olan, 60-70 bin dönüm parça parça akasya ağaçları var. Bu akasya ağaçları 3 çeşit ve 10 ar gün arayla çiçek açıyorlar.

Bizde bu düşünceden yola çıkarak yaylaları ağaçlandıralım diyorum. Orman Müdürlüğünce (önümüzdeki sene) yeni ağaçlandırılacak 70-75 bin dönüm araziye Akasya dikilmesini öneriyoruz.

Kahraman Maraş Arıcılar Derneği Başkanı Sayın Mahir Katılmış, "Millet vekillerimiz bu konuyla ciddi şekilde alakadar oluyor. Sadece bu sahada ilave 30-35 bin arı olacak. Arılar çalışacak biz bakımını yapacağız. Şu anda dünya ya zaten satıyoruz. Bal satacağız bal" diyordu.

Size başarılar diliyorum Sayın Mahir Bey. Bize de uyanın Çorumlular! Hedef büyültün, ufkunuz geniş olsun diyor sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

ÇORUM'DA BELEDİYECİLİK

Elimde, “ Çorum'da Cumhuriyetten Günümüze Belediyecilik” diye bir kitap var. Bu kitap da önceki dönem Belediye başkanımız sayın Arif Ersoy 27 Mart 1994 18 Nisan 1999 yıllarının muhasebesini vermiş. Güzelde olmuş. Kendisine teşekkür ederiz. Bu memlekete hizmet eden herkesten Allah razı olsun.

İlk Başkan (1875-1893) Hacı Halil efendi. Son başkanla birlikte, Ömer Abuhanoğlu ile birlikte 24 Belediye Başkanımız olmuş. Bunlardan Baha Çorbacıoğlu ve Hamit Duran Bey o günün zor şartlarında yüz binlerce hatta milyonlarca ağaç dikmiş ve yaşatmış kıymetli büyüklerimizdir.

Bu gün Çorum'da fidanlıklar bunca imkana rağmen kurutulmakta ve özenle yok edilmektedir. Çorum'da Belediye 1876'da kurulmuş olsa da esaslı ıslahat çalışmaları 1930'da yapılmıştır. Bu tarihte Çorum 10 büyük mahalleden ibaretmiş. 5056 hane varmış. Belediyemiz 1938 yılında fidan yetiştirmeye başlamış. Çevreyi sadece yeşillendirmekle kalmayıp meyve fidanları da üretmiştir.

Bu kitap da sayın Arif Ersoy, “... Çevre ve hava kirliliği Çorum'un sorunu olmaktan çıkarılacaktır...”(Sayfa 44) diyor. Bu söz 1999 da verilmiş. Sene 2003 sonu ve hava kirliliğinden nefes alamıyoruz. Çorum'un hava kirliliğinden kurtuluşunun doğal gaz olduğunu herkes bilir senelerdir de söyler ama doğal gaz Çorum'a geleli 6.ay olduğu halde konutlarda yakılabilmesi için hiç bir faaliyet yok. Laf çok ama icraat yok.

Doğal gaz gelmeden 2-3 yıl önce şehir içi şebekeleri NEDEN DÖŞENMEDİ? Şimdiki hükümet de 14 ayını doldurdu. Neden millet vekillerimiz 2004 yılının kışından önce Çorum'daki evlerin %30-40'na doğal gaz bağlanmasını sağlamadı? İnsanlar her gün yavaş yavaş ölüyor. Topluca ölümleri bekliyoruz. Bu vurdumduymazlık niye? Ne zaman islimin arkadan değil de önden gitmesi lazım geldiğini öğreneceğiz acaba ?

AĞIT YAKMADA ÜSTÜMÜZE YOK: Çorumluların sesi çıkmaz vur başına ekmeğini elinden al. Yetkililer, yerel gazeteler kış geldi ya güzel ağıt yakıyorlar maşallah. Kış boyu konu bu olur. Bahar gelir her şey unutulur. Bize sorarsanız bir gün bile geçirmeden meskenlere doğal gaz verilmesi için ihale hemen yapılmalı. İnanın becerikli insanlarımız olsa, “ Çorum bir Kayseri, bir Gaziantep olsa” baharın serin günlerinde ve bu soğuk kış günlerinde doğal gazla ısınırdık. Biz ise bu işi gelecek kışa bile beceremeyiz. Uyuyun beyler iyi uyuyun! Sonra ağıt yakarsınız ağıt!

BU GÜN BİLE YABILABİLECEĞİNE İNANDIĞIM ŞEHİR PLANI YAPILIRKEN

(Bunu 1934-1941 yılları arasında) Belediye Başkanı Dr. Pertev Kalelioğlu düşünmüş ve o tarihte bir Macar mühendise şehir planı yaptırmış. Sonra bu planı 1942 de ikinci defa Belediye Reisliğine gelen Baha Çorbacıoğlu iptal ettirmiş. Güzel işler yapmasına karşın bu planı iptal ettirerek Çorum'a en büyük kötülüğü yapmıştır. Çünkü bu yaptığıyla bu gün bile bizi bu eski şehirle uğraşma çıkmazına sokmuştur. Tabii eskiye yamalarla bir yere varılmaz. Halbuki Pertev Bey'in yaptırdığı planda bu gün müze olan binanın oradan kandılkayaya doğru yeni bir Çorum kurulması öneriliyormuş. Bu hala yapılabilir ve şarttır.

Saat kulesinden 3-4 km' lik bir dairenin içine oturma, yeni mesken ruhsatı ve ev yapımı yasaklanmalı. Bu dairenin içi işletme ve alış veriş merkezi olmalı. Bu daire dışında kalan yeni yerleşim yerinin caddeleri 40-50 metre, ara sokakları 25-30 metre olmalı ve ayrıca yanında bisiklet yolları da olmalıdır. Bu alana bina, kat yüksekliği en fazla 3-4 kat olan binalar yapılmalı. Böylece her türlü temizliğe Çorum kavuşur. Bu Avrupa'da böyle yapılmış halada böyle yapılmaktadır. Böyle yapıldığı zaman trafik, kirlilik, tarihi binalar v.s sorunu da çözülmüş olur. Bunu yapabilecek YİĞİTİ ve onun MECLİSİNİ ARIYORUZ!

NEDEN BÖYLE OLDU (DERT BİR DEĞİL ELVAN,ELVAN)

Hükümetler başa dert yanmak için, şikayet üretmek için gelmezler. Dertlere çözüm getirmek için gelirler. Halka refah ve mutluluk sağlamaktır vazifeleri. Bu hükümette bunları vaat ederek geldi iktidara. Evet üçlü koalisyon ama;üçü de bu vaatleri seçim meydanlarında verdiler. Şimdilik azıcık zora gelince; ”Bunları kökü,10-15 sene öncesine dayanıyor” demeyi kurtuluş sanıyorlar.

Öyle aldatmaca yok,bir kere bu hükümette bulunan bu partilerin kuruluşları veya zihniyetini devir aldıkları insanlar 25-30 senelik. Çoğu da sorunların o başlangıç günlerinde de var olan insanlar. Sonra sizler bu memleketin dertlerini biliyorsunuz. Çözüm biziz diye iktidar olmadınız mı?

Neden böyle oldu ,neden böyle oldu dersiniz? Milletvekillerinin ekonomiyi bilmediğinden,30 yıldır “kit”leri oy toplamak için arpalık olarak kullanmalarından ve bunu başarı saymalarındandır. Kit”lerde bunun üçte birinden az insan çalışırken,bu adamlar iş görüyor,yol yapıyor,su kanalları,barajlar

yapıyor,sondaj vuruyordu,hasılı;kuruluşları ile ilgili her türlü hizmeti yapıyorlardı. Fakat politikacılar buralara yandaşlarını,imtiyazlı insanları,iş bilmeyen,işe yaramayan insanları doldura doldura oraları işe yaramaz hale getirdiler. Bugün buralarda 480 bin insan çalışıyor. (Bu sayıyı bile doğru bildirdiklerini sanmıyorum) Ortalama burada çalışan bir kişinin eline geçen aylık şu son toplu sözleşme hariç net bir milyar olacakmış (!) (Bir memur maaşının 3-4 katı) bugün buralarda ekonomiye hemen hemen hiç katkı yok gibi. Üretimin yerini,ayrıca israf,tüketim almış.

Tasarruf edilecek diyoruz bu günlerde fakat halâ aynı eski zihniyet var. (Her ne kadar önüne geçilmeye çalışılsa da.) Geçenlerde gazetede okudum. Petrol Ofisindeki 7 tercümanın hiç birisi yabancı dil bilmiyormuş. Genel Müdürün 70 danışmanı kuruma hiç uğramıyormuş. Halâ da politikacılar adam alınsın diye baskı yapıyorlarmış. (Politika ile ekonomiyi ayırmak şart. Bizde ki krizler ekonomiden çok siyasi zaaftır !)

Politikacılar buralara işçi soktukça bunu başarı saydılar. Bu adama iş (!) Bulmanın ona verilen paranın büyük günah olduğunu bile bilemediler. Halâ da bilmiyorlar. Halbuki bu insanlar işe alınmasa,bu para ile gelir getiren yatırımlar yapılsa,bugünkü istihdamın iki katı insan çalışarak,üreterek para alırlardı. Emeklerinin karşılığını yerlerdi. Ama politikacılarımız başta olmak üzere,çoğumuz Devleti yolunacak kaz sandık.

Denizi tükettik beyler, denizi tükettik! Son 25-30 yıldır Devleti yemek beceri,her türlü ahlaksızlık ziynet sayıldı. Üreticiler değil,faizciler desteklendi. Onlara vergi kolaylığı sağlandı,üreten aptal yerine kondu, cezalandırıldı. İthalatta kolaylık,ihracatta zorluklar getirildi. Tüketim teşvik edildi. Az üretildi,çok gösterildi.Herkes ama herkes layık olduğundan daha lüks yaşadı. İsraf moda oldu. Yabancı mal tüketimi sevdasına kapıldık. 150 m2 evlerde tek başına veya iki kişi yaşama lüksü icat edildi.

Devletin yatırımları politik oldu. % 70' ini tamamlayamadan yeni temeller atıldı. Unutmayalım ki israfın en büyüğü bu idi. Unutmayalım ki bin tane tamamlanmamış yatırımdan bir tane tamamlanmış yatırım daha iyidir. Hukukun işlemesi ve de eğitimde bugün 20-25 sene öncesinden çok daha kötüdür. Eğitimsiz hiçbir şey olmaz.

Özelleştirmeyi hedef alıp köstekledi-ler. Halbuki özelleştirmeden başka çare yoktur. Bu bütün dünyada böyle yapıldı. Bizimkiler yalandan Vatan,Millet,işçi dediler. Asıl dertleri ise sadece kahraman olmaktı. Eğer özelleştir-me hızla o günlerde yapılsa,alınan bu parayla hakiki işveren

desteklense,nükleer enerji santralleri kurulsa,elektrik o günlerde ve bu günlerde yarı fiyatına satılsa idi,sadece bu bile büyük yatırımlara sebep olur,ortaya hakiki iş ve aş çıkar,işsizlerin toplamı bu günün yarısı olurdu. Türkiye'ye bir sürü döviz geldi. Bu dövizler Türkiye'de çar çur edildi. Dünyanın bir çok ülkesinde istihdam yaratanlara adam başı 15-20 DM teşvik veriliyor,vergi kolaylığı sağlanıyor. Ya bizde ne oluyor ?

Sevgi ve saygılarımla.

SAYIN BAŞKAN İŞ EHLİNE VERİLMELİ

Yaşanan bunca kötü olayların arkasındaki asıl sebep görevin hakkı verilerek yapılmaması ve o işin ehil ellere verilmemesidir. Vaktiyle o işe adam alırken taraf tutulması, yandaşların kayrılmasıdır. Birde testiyi kıranla suyu getirenlerin terazinin aynı kefesinde yer alması ve terfi sisteminin başarıdan ziyade otomatiğe bağlanmasındandır. Ayrıca prensipsiz, emeksiz ve plansız bir çalışma düzenimiz var. (Bu umumi bir açıklama)

Şimdi bunlara örnekler verecek olursak:

1-) 10-15 gün kadar önce İnayetullah camine doğal gaz alınmaya karar verildi. Bunun için kazı çalışmaları yapılırken su borusu patladı. Patlayan su minarenin boyunca yükseldi. Hatta bir arkadaş tazyikli suyun kendisine çarpmasından son anda kurtuldu ve bayağı bir tehlike atlattı. Tabii, bu arada birkaç saatlik işte birkaç gün sürdü. Kazılan yeri bir görseniz; neler vardı neler. Telefon kabloları, elektrik kabloları, kanalizasyon boruları v.s…

Halbuki bunlar vaktinde, bir plan dahilinde ve beton bir tünel içinde yapılsa yaşanan bunca aksaklığın

olmayacağı gibi bunca masrafta olmazdı. İkide bir her önüne gelende sokakları köstebek çukurlarına döndürmezdi.

Bana göre yinede vakit daha da fazla geçirilmeden bu işe yiğit ve becerikli yetkililer bir el atsalar da, zararın neresinden dönülürse kardır hesabı bu keşmekeş bir düzelse.

2-) Yollarda Su Birikintileri: Azıcık bir yağmur yağınca asfaltlardaki su birikintilerinden sürücülerde yayalarda çok müşkül durumda kalıyorlar. Yayalar nerde ve nasıl yürüyeceğini şaşırıyor, sürücülerde ne yapacağını bilemez duruma geliyorlar. Çünkü su gölcükleri bir değil beş değil ki insanlar kendi kendilerine tedbir alsınlar.

Bu su birikintileri yüzünden trafik tıkanıyor. Talebelerin, yayaların kısaca insanların üzerlerine kirli sular sıçrıyor. Tabii bu durumda hem yayaları hem de sürücüleri çok zor durumlara düşürüyor.

Oysa o asfaltlar dökülürken öyle bir tantana yapılır ki göreceksiniz. Asfalt döken işçiler, onun başında elinde telefonla bir çavuş, onunda üstünde birisi veya birileri ellerinde telefonlarla… bir tantana bir tantana.

Ama neticede hiç kimse işin hakkını vererek, mesuliyet duygusunu bilerek o işi yapmadığından hemen bir yıl sonra yeniden bozulan yollar ve o bozulan yollarda oluşan su birikintileri. Vatandaşa yapılan bunca eziyet, boşa giden ve boşa harcanan bunca paralarda cabası.

Belediyede bu bölüme bakan sayın müdürümüzü baharla birlikte halk adına göreve davet ediyorum. Sayın Başkan ile Yardımcısı Beyi de yağmurlu bir günde Albayrak sokaktan İmamhatip'e doğru yürümeye davet ediyorum.

3-) Yunus Emre İş Merkezinin (Pazaristanın) yanındaki paralı otoparka bir gidin de görün; çukurlardan neredeyse arabalar çıkamayacak. Çamur çaylak, parayla rezil olma buna denir. Belediye mi yapacak yoksa kiraya verdikleri kuruluş mu yapacak kim yapacaksa bir an önce bu çamur deryasından, su göletlerinden vatandaşı kurtarsınlar lütfen.

4-) Elektrik kesintileri: Asansörde kalan bir ihtiyar kurtulunca can havliyle beni arıyor ve, "Ben kalp hastasıyım. Neredeyse canım çıkacaktı, etme yaz!" Diyor. Yaz da, bu kaçıncı yazma!? Aklına esen elektrik kesiyor. Sonra sorunca da bir sürü safsata. Bir sürü mazeret…

Vatandaşa hikaye anlatıncaya kadar artık laçka olmuş bu müessese kendine bir çekin düzen verse! Bu müessese milletten aldığı parayı helal ettirsin. Çoluk çocuğuna helal ekmek yedirsin.

Helal haram bilen adam da kaldı da sanki !
ONLAR ANTİKA OLDU ANTİKA!

Hangisini saysam,hangisini söylesem? Neleri söylesem neleri yazsam? Bunlara denizler mürekkep, ormanlar da kalem olsa yine yetmez.

Önce insan olursak ve hemen de eğitim dersek. HELALI HARAMI BİLİRSEK bir yelere geliriz. "Vakit geç, köy ırak" der bir dostum.

İşimiz zor ama bir yerlerden başlamalıyız. Gelecek kuşaklara daha rahat, daha müreffeh bir Türkiye bırakmalıyız.

Sevgi ve saygılarımla.

6. BAHAR KONSERİ

Yine bir Bahar Konser'ini daha geride bıraktık. TSO TSM korosu Türk sanat müziğinin bir birinden güzel eserlerini seslendirdi. Şahane sesler, şahane müzik, güzide insanlar ve şahane bir Şef. Şef, Çorumun yetiştirdiği ender müzik adamlarından, büyük sanatçı Enver Leblebicioğlu.

06.05.2006 gecesi konserde söylediğim bir sözü burada tekrarlamak istiyorum, Şef Enver Leblebicioğlu bu müzik topluğunu yönetmekle kalmıyor aynı zamanda müziğin şiirini yazıyor.

Şehir dışında olmam ve İstanbul'dan Antalya'ya gidecek olmama rağmen sırf bu konseri izlemek için özel olarak Çorum'a geldim..
TSO TSM topluğunun Cumartesi günkü konserini izleme olanağı buldum. Ne iyi etmişimde gelmişim. Bu güzide topluluk bizlere şahane bir müzik ziyafeti sundu. Şahane bir geceydi. İcra ettikleri müziğin güzellikleriyle bizleri dertlerden, yorgunluklardan uzaklaştırdılar. Bizlere enerji verdiler. Konseri izleyenleri o eşsiz nağmelerle kah duygulandırdılar kah neşelendirdiler. Bizlere 8 aylık bir emeğin mahsulünü sundular. Kusursuz denilebilecek bir konserdi, mükemmeldi doğrusu. Kendilerine sonsuz teşekkürler.

Davetiye verilenlere, eğer gelemeyeceklerse bildirilmeleri rica edilmesine ve bunun için de ayrıca mailler gönderilmiş olmasına rağmen gelmeyen, böylece de, davetiye bulamayıp gelemeyenlerin hakkını yiyenlere söyleyecek söz bulamıyorum artık. Bundan sonra böyle durumları önlemek için biletlerin makul bir ücret karşılığı satılmasını öneriyorum.

Bu yılki konserde dikkatimizi çeken bir konuda daha önceki konserlerde görmeye alıştığımız ama bu konserde katılamayan, kemanda Ali Çağlar ve söylediği gazellerle koroya renk katan İlyas Karamanlı hafız idi. Bu güne kadarki katkılarından dolayı kendilerine kalbi teşekkürlerimizi sunuyor sonraki konserlerde kendilerini tekrar aramızda görmek istiyoruz.

Koroda ki herkes şahaneydi. Darbukada 42 yılını dolduran Bahri Tokyay kardeşimiz darbukanın döşüne hem vurup dövüyor hem de işin tadını çıkartıyordu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Sunucu Ruziye Hamında görevini güzel ve eksiksiz yaptı. O ne güzel ses, o ne güzel sunuştu. Kendisine buradan teşekkürler ediyoruz. Türkiye'de emsalinin çok az olduğuna inandığım bu güzide koromuz bu güne kadar Çorum'a kazandırdıklarıyla bir bakıma Çorum'un konservatuarı niteliğindedir. Bize göre bu koro Çorum'un bir incisi, bir altını ise gereken değer verilmeli ve sahip çıkılmalıdır. (Altının kıymetini sarraf bilir.) TSO TSM Korosu Çorum TSO'nun dolayısıyla da Çorum'undur. Bu koro Çorum'un yüz akıdır. Gerek TRT'de gerekse de diğer illerde Çorum'u en güzel şekilde tanıtmakta ve en güzel şekilde reklamını yapmaktadır.

Bu güzide topluluğa verdikleri bu güzel konserden dolayı sonsuz teşekkürler ediyor daha nice konserlerde beraber olmak dileğiyle saygı ve sevgilerimi sunuyorum efendim.

BAĞDA YAZ;

09.05.2005 tarihinde yazdığım bir yazımda İlkbaharda Bağdaki güzelliklerden ve çiçek açmış ağaçlardan bahsetmiştim. Şimdi de yaz mevsimi geldi. Bereketli meyveleriyle sıcaklardan kurtuluşa sebep olan ve bundan 50 sene önceki tek piknik yapılan yerlerimiz diyebileceğimiz Bağlarımızdan bahsedeceğim.

Günümüzde artık ne yazık ki şehrin büyümesi Bağların yarısından çoğunun kökünün kurumasına, kalan diğer yarısının da alanlarının yarıya düşmesine sebep oldu. Birde Bağlara 1 dönüme kadar bölünme kolaylığı getirilince Bağlar tamamıyla Bağlıktan çıktı ve büyük bahçeli evler haline geldi. (Bize göre 1.5 veya 2 dönümden küçük alanların Bağ yapılma imkanı olmamalı ki bu yerler iyi kötü Bağ vasfını taşısın)

Ben yaklaşık olarak 68 senedir Bağlarla ilgileniyorum. Bundan 60 sene öncesini de gayet iyi hatırlıyorum. Taa o günlerden beri benim Bağ tutkum vardır. Bu tutkum bu günde eksilmedi ve aynen devam ediyor.

1950 seçimlerinden sonra devletin biriktirilmiş paraları piyasaya birden sürülünce bir bolluk, bir şaşa oldu. Bu rahatlığı en çokta insanlarımız Bağ, At arabası ve Fayton (Yaylı araba) sefasıyla yaşamaya çalıştı. Rengarenk boyanmış arabalar, iyi beslenmiş atlar ve üzerlerinde güzel at takımlarıyla, süslü boncuklar ve ses çıkaran kozalaklar bu dönemin modası olmuştu.

O zamanlar bu günkü gibi mangal yakılmaz bunun yerine saç kapanır ve burada mayalı, yanıç ve katmerler yapılırdı. Bazen de güveç pişirilirdi. Teneke semaverlerde bağ çubuklarıyla keklik kanı çaylar demlenirdi. Bağa misafirler çağırılır, haremlik selamlık şeklinde kadınlar ve erkekler ayrı olarak otururlardı.

Çoğu Bağda su yoktu. Bağında suyu olmayanlar su ihtiyaçlarını suyu olan Bağ komşularından veya yakınlarında ki kuyulardan su taşıyarak karşılarlardı.

Yağmur yağdığı zamanlarda bağların az bir kısmında bulunan Bağ evlerine veya bunların biraz daha küçüğü olan ve Kelik denilen küçük evlere konu komşu sığınılırdı.

60 senedir bilhassa da meyvelerde hiç bu kadar bolluk görülmemişti sanırım. Baharda ağaçlarda açan çiçeklerin hepsi meyve oldu. Dallar kırılıyor. Eski yıllarda da bolluk olurdu ama elma olursa kaysı olmaz, kayısı olursa ceviz olmaz, ceviz olursa üzüm olmazdı. Bu sene Maşallah; Allah'a şükürler olsun bütün meyve ağaçlarının dalları kırılıyor. İnşallah her sene böyle

olur. (Üzüm de var ama artık pek Bağ kalmadığından o biraz az sayılır.)

Bütün bu bolluğa rağmen şaşılacak şey yağmurlarda iyi yağdığı halde arılarda bal yok. Rahmetlik Osman Bölükbaşı'nın o meşhur lafı var ya; "Başak çok da dene yok" diye, aynen öyle. Rahmetlik meydanlarda saatlerce çok güzel konuşur kendisine dinlemeye de çok insan gelirdi ama yine de sandıktan az oy çıkardı. O da bunun üzerine halka böyle sitem ederdi.

Hani şairin dediği gibi, Alı al, moru mor/ Nefes nefese bir yaz geçiyor.

Nice bolluk ve bereketli yıllar dileğiyle.
Sevgi ve saygılarımla.

NOT: Bendeniz arı sepetleri ve kovanlarıyla 55 yıldır ilgilenir ve yine aşağı yukarı 55 yıldır da arı beslerim. Hikmeit'i ilah'i eğer sene çift rakamlı ise bal bol olur, yok eğer tek rakamlı ise az olur. Allah hayırlı ömür verirse gelecek sene ne olacak hep beraber göreceğiz inşallah

ÇORUM'DA BAĞCILIK

Aşık Veysel'in bir şiiri var ya "ağaçlar çiçek açar, Veysel dert açar" diye. Biz bağcılarda da bahar gelip çiçekler açmaya başlayınca durum aynen öyle, "çiçekler erken açtı, don oldu, kırağı vurdu, vurmadı" diye, bizde de çiçeklerle birlikte dert açıyor.

Geçen yıl 24.04.2006 tarihinde sıcaklık -7 olmuş ve bütün meyveleri soğuk vurmuştu.

Bu yüzden de hiçbir meyve olmamıştı. Bu yılda 23-24 ve 25 Nisanda geçen yılki kadar olmasa da bayağı bir soğuk oldu. Kırağıda vardı. Hani bir deyim vardır ya, yarısı dolu bir bardağa, iyimserler, dolu, kötümserler de, boş olarak bakarlar" diye. Bizim bağcı arkadaşlarda o hesap kimisi bağlarda bir şey kalmadı, kimisi de alt dalları vurdu ama üst dallarda bir şey yok, bir kısmı da, hiçbir şey olmadı, çiçekler sağlam diyorlar. Benim görüşüm alt dallarda biraz hasar var üstler iyi gibi. Rabbim bizlere yiyecek kadar ihsanda bulundu galiba. Bundan sonra hayırlısıyla Mayıs yedisi'ni de atlatırsak bağlarımız meyve verecek demektir.

Bu soğuk vurma ve don olayında Meteoroloji Müdürlüğünün internet sayfası bayağı faydalı oldu.

Ama Tarım İl Müdürlüklerinde ses seda yok. Masa başından işleri takip ediyorlar. Ne toprak tahlili, ne başka yardımları nede bağcılarla temasları var.

Halk kendi aklınca ve kulaktan dolma bilgilerle bir şeyler yapmaya çalışıyor.

Gelelim bu yıl bizim, meyveleri soğuktan korumak için neler yaptığımıza. (Bunların ne zaman yapılacağı bile halka duyurulmuyor) Mart ayı sonunda Göztaşı yaptık. Soğuk, don olacak günleri Meteoroloji Müdürlüğünün internet sayfasından takip edip büyük bidonlarda saman balyalarını bir miktar yanık yağ tutuşturarak yaktık. (Pürmüz olursa iş biraz daha kolay oluyor.) Yağlı karışım alev alınca bir müddet yanıyor. Sonra ağzı kapanıyor ve ateşin hafif sönmesi bekleniyor, sönünce bidonların üzerindeki kapak yarı açılıyor veya tam olarak alınıyor. Tabiki bidonlardaki dumanı devam ediyor. Zaten işi de bu duman görüyor. Gece saat 24:00 ten sonra sabah 06:00 -07:00 ye kadar duman devam ettiriliyor. Tabii bu işi yapmak için gece bağda kalmak icap ediyor. Zor iş. Ama heves mi tutku mu bizim bağda ve Ecz. Enver Leblebicioğlu'nun bağında biz bu ateşleri yaktık. Enver Bey'de bizzat kalarak, bizim bağın bakımını yapan Mehmet Ağa ile birlikte bu yakım işine nezaret etti. . Ben Mehmet Ağ ile sabah evden telefonlaşıp gece ne yaptıklarını soruyor ve bilgileri alıyorum. Telefon açtığımda, Mehmet Ağ büyük bir sevinçle, "kurtardık İsmet Bey kurtardık" diyor. Aynı sevinç bende ve Enver beyde de var tabiki. Muvaffakiyet, başarı, emeğin karşılığında üretmek ne güzel. Ağaçlar, sizin yavrularınız meyvelerinizin her biri bir altın parçası. Hatta daha da üstün. Altın yenmiyor ama sizin meyveleriniz yeniyor. Ağaçta süs, vücutta güç oluyor.

Ben, bu olayda babalarımız, Tarım İl Müdürlükleri ve Belediyeler sorumlu diye düşünüyorum. Bende bu düşüncenin oluşma sebebini kısaca anlatayım; önceki yazılarımda da sık sık bahsettiğim gibi 1950 yılında Demokrat Parti iktidara tek başına ve büyük çoğunlukla gelince Devlette, Belediyelerde ve halkta anormal harcamalar başladı. Mutlaka iyi şeylerde yapıldı ama yanlışlar da yapıldı.

Mesela bağcılıkla ilgili yapılan yanlışlarda Tarım İl Müdürlükleri halkı uyarmadı. (Toprakla ilgili bir birim masa başından idare edilirse böyle olur) Belediyeler imar planlarını yaparken bağları göz ardı ettiler ve buralara çok katlı apartmanlar yapılmasına göz yumdular. Hatta teşvik ettiler. İki dönüm bağlara bile bir dönümlük bahçeli evler yapıldı. Bu çılgın harcamayla birlikte halk başka eğlencesi ve mesire yerleri olmadığından bağcılığa sarıldı ve kendince, kendi kafasına göre bir şeyler yapmaya çalıştı.

Yabancı ülkeler, Avrupa ve Amerika sevdası bu işte de moda oldu. Bağ depmesi zor diye çapa makineleri devreye girdi. Bağ karıkları düzlendi. Çorum'da yetişen, Ahmet Bey Üzümü yerine Amerikan üzümü ve bir çok cins üzüm fidesi dikildi. Hâlbuki dedelerimiz Çorumda Ahmet Bey Üzümü'nden başka üzüm olmadığını deneme yanılma yöntemiyle bulmuşlardı.

Çorum'da hava sıcaklığı üzümü zor pişirdiğinden ve zor olgunlaştırdığından karıkların bozulması üzümlerin olgunlaşmasını engelledi. Karıkların çukurunda sıcaklık fazla olduğundan üzümler bu sıcaklıkta pişiyor ve olgunlaşıyordu. Ayrıca Karık sisteminde sulama kolaydı. Karık çukurunda kalan üzüm Yalangı' dan da (ters rüzgar) korunuyordu. Karıklar kuzeyden güneye doğru yapılıyor böylece daha uzun süre sıcaklık alınması temin ediliyordu. İhtiyarlamış Devekler Golüme usulüyle gençleştiriliyordu.

Ben bir Devekten 8-10 kg üzüm kestiğimizi biliyorum. Tabii üzüm çok oluyor ve aylarca pekmez kaynatılıyordu.

Meyve ağaçlarında da aynı yöntem izlenildi ve o güzelim meyve ağaçlarına yabancı cins meyveler aşılanarak hatta ağaçlar bile sökülerek, Çorum'un havasına, toprağına uymayan meyve fidanları dikildi. Bizim 80-10 yıl yaşayan yerli kayısı ağaçlarımız yok oldu. Onların yerine tadı ve gösterişi daha başka olan güzel kaysı ağaçları dikildi. Güzelde yapıldı ama eski tür kayısı ağaçları da yok edilmemeliydi. Çünkü o eski kayısıların kurusundan yapılan hoşaflar daha bir başka oluyordu.

Amesgene eriği, Sobe sarı ve Topak sarıyı şimdi ara da bul. Kiraz, Sarı kiraz yok oldu. Çiğit Armudu, Kızılca Bey Armudu nerede? Bizim elmalarımız, Müsket, Ürgüm, Sinop ekşi papaz elması bulunmaz oldu. Halbuki bu türler çiçeğini daha geç açıyor bu yüzden kırağı ve don daha az zarar veriyordu. Diz boyu karlar yağıyor, aylarca duruyor, bahar geç geliyordu. (Şimdi Şubatta kayısılar, erikler, çiçek açıyor sonrada yok olup gidiyorlar.)

Bu işe meraklı ve iyi bağcılar artık eskiye dönüyor. İyisinden aşılar aranıyor. Ama şimdi karığa dönmek zor. Artık bağ depecek, ot yolacak adam bulunamıyor. Üzümleri tele asıp makine ile çapalıyorlar.

Çiçekçiden çiçek alırken, şöyle bakılır, şöyle sulanır, diyorlar. Tarım İl Müdürlükleri halkı ne üzüm ne de meyve konusunda aydınlatıyor mu? Onlara çok iş düşüyor ve bize göre büyük vebal altındalar. Bu konuda mahalli gazetelerimizde yazıp bizi aydınlatmalılar ve ellerine makası alıp budama

yapmayı halka öğretmeliler diye düşünüyorum. Sürçü lisan etti isek af ola.

(Tabi bütün bu olumsuzlukların oluşmasında Tarım ilaçlarının payı da azımsanamayacak kadar büyüktür. Zaten dünyanın doğal dengesine en büyük zararı zirai ilaçlar veriyor. Son günlerde meydana gelen Arı'ların yok olmasında da bu zirai ilaçların büyük etkisi olduğu kanaatindeyim. Bilim adamları arıların yok olmasına bağlı olarak yakın bir gelecekte bir sürü meyve ve sebze çeşidinin yok olacağını belirtiyor.)

"Çorum'da Bağcılık" isimli yazımızı kıymetli ağabeyim, üstadımız Abdullah Ercan'ın, "Çorum Bağları İçin Maniler" isimli çalışmasıyla bitirmek istiyorum. Artık bu bağların bir çoğu kayboldu, sadece isimleri kaldı bize yadigar.

ÇORUM BAĞLARI İÇİN MANİLER

AHÇILAR BAĞI yakın
Nazar değmesin sakın
Muska diye beni o
Yarın boynuna takın

Bol üzümlü AYARIK
Olukları dayarık
Koynundan bir elma ver
Zekatına sayarık

ÇOMAR yolu Sarıbayır
Tanrım bizi sen kayır
Ne o güzeli benden
Ne beni ondan ayır

ÇORAKLIK'tan nar gelir
KÖSEDAĞ'dan kar gelir
Kız senin aşıkların
Eve barka zor gelir

ÇUKURAVLAĞI bükte
İki güzel bir yükte
Küçüğü elin olsun
Benim gözüm büyükte

ELEMIN bağı verep
Derdinle oldum harap
Adam sarhoş olur mu
İçtiğin bir tas şarap

ESKİEKİN bağları
Mor sümbüllü dağları
Yel gibi geldi geçti
O muhabbet çağları

FITNE BAĞI düzdedir
Püskürme ben yüzdedir
Şu derdimin çaresi
O Kaşta o gözdedir

GÜVEYÖNÜ buradır
Gelin saçı turadır
Alla girip salla çıkmak
Bu ellerde töredir

Yol üstünde HACIKERIM
Dertten kurtulmaz serim
Yazı bile geçirdik
Kışaysa Allah kerim

MÜRSELİN üstü HOY HOY
Kadehlere bade koy
Meze diye sevdiğim
Koynundaki narı koy

İBRAHİM ÇAYIRINA
Gün vurmuş bayırına
Eğil bir yol öpeyim
Babanın hayırına

Cevizliktir İÇERİDERE
Kız saçını kim öre
Bırak bu garip örsün
Ay karanlık kim göre

İğde kokar ILICA
Suyu akar ılıca
Çakır gözlü o kızı
Sevmişik pek delice

KAPAKLI dan çay geçer
Kara günler say geçer
Seni görenler sanır
On dördünde ay geçer

KAZAN BAĞI uzaktır
Sevda yaman tuzaktır
Kara deme bana ak kız
Biber kara tuz aktır

KÖPEKLIK in çağlası
Ak gerdan bal tası
Kolum kanadım kırdı
Şu feleğin baltası

MURSAL ın suyu serin
Ok vurdu kirpiklerin
Tabip çare bulamaz
Yaralarım çok derin

SÜLÜKLÜ nün suyu az
Kız etme bu kadar naz
Ahirinden ölüm var
İkimizi de komaz

Deli akar ZIMBALI
Yarın boyu gül dalı
Kokusu lale sümbül
Tadıysa oğul balı

Abdullah ERCANın Şiirler adlı şiir kitabından.
Saygı ve sevgilerimle.

ANAMIZIN YEMEKLERİ;

Geçen gün bolu dağındaki lokantalardan birinde bir aile dostumuzla birlikte yemek yiyoruz. Lokantada ki yoğurt şahane, köfte ve balda öyle. Ya balın yanındaki yağa ne demeli. Lokantadaki yiyeceklerin lezzetini görünce şöyle bir düşünüp gerilere, bundan 40-50 yıl öncesine gidiyorum.

O zamanlar Çorumda ki yiyeceklerde böyle tatlı, katkısız ve de kazıksız idi. Ya şimdi? Ekmekte bile 40 çeşit katkı var. Hayvanların yeminde kemik unu, balık unu, hormon ve binbir çeşit ilaçlar var. Sebzelerde de yine öyle ölçüsüz suni gübreler. Gıda maddelerine ağza hoş gelsin diye katılan katkı ve boya maddeleri de işin cabası.

Lokantanın sahibine, yiyeceklerin böyle leziz oluşlarının sebebini soruyoruz, o da, “ Bunlar yayla malı. Suni katkı maddesi yok. Yem bile yemez bizim kestiğimiz hayvanlar. Yayla da çayırda ne bulurlarsa onu yerler. Suda klor, havada mazot yok. Ot gübre yüzü görmez. Gökten ne yağarsa onu alır, onu kabullenir. İşin, sözün özü bu” diyerek, durumu özetliyor.

Bu gün tüm orta yaşlı erkekler, ”anamın yemekleri” derde başka bir şey demezler. Rahmetlik anam bir patlıcan oturtma yapardı parmaklarını yerdin. Birde bağdan Ahmet Bey üzümü gelmişse değmeyin gitsin. Şöyle pilav sade yağda pişip, üzerine de yine az yanmış sade yağ dökülmüşse ister karıştır ye, ister karıştırmadan ye. Mis gibi kokusunu koklaya koklaya, ye babam ye!

Tabi yiyeceklerin böyle güzel ve lezzetli olmasında o zamanlar her şeyin katkısız saf ve temiz oluşunun da büyük etkisi vardı. Başka sebeplerin yanında bir başka en önemli sebepte “ana yemeği” oluşuydu.

Ana yemeği başkadır. Ana yüreği gibi. O yemeklere anamız emeğini, ana yüreğini, ana sevgisini de katardı. O cennet kapısını açasıca elleriyle yoğurduğu hamuru, açtığı yufkaları, yaptığı böreklerin yerini tutar mı şimdi katkı maddeleriyle çarşıda yapılanlar. Odun ateşinde aheste pişen yemekle, harlı alevde, tüplü ocakta pişen yemek bir olur mu? Olmaz! Tandır da pişen keşkeği şimdi arada bul. O yarma nerdedir ki? Kaldı mı ki bu günde?

Tabiki eşlerimizde çok güzel yemekler yapıyorlar ama biz, o yemekleri, anamızın yemeğini yediğimiz ağzı kaybettik. Dil paslandı, damak yaşlandı. İnci diş gitti yerine takma diş girdi.

Nasıl ki kulak duymadığı, göz görmediği için onun yerine koyduğun takma kulaklıkla ne kadar işitiyorsan, takma gözlükle ne kadar görebiliyorsan tat alma duygunda öyle yarım oldu. Bir şeylerin bir yerlerden fire verdi.

Yukarda o ağızdan, o ağızda kaybedilenlerden bahsettikte, evliyanın birisi dergahında müritlerine yemekler verirmiş. Yemek olmadığı zamanlarda da dua eder, yüce Allah’ta bu kulunun duasına karşılık güzel yemekler ihsan edermiş. Müritler de bu yemeklerle karınlarını bir güzel doyurur, ibadetleriyle de şükürler ederlermiş. Şeyhlerinin olmadığı bir gün yemek vakti gelince müritlerden birisi, “nasıl olsa duasını biliyoruz, bu günde biz dua edelimde yemekler gelsin” demiş. Bunun üzerine başlamışlar duaya ama ne gelen var ne giden. O sırada yanlarına gelen yaşlı bir dervişe olayı anlatırlar. Dervişte, “oğul oğul! Dua aynı duada, ağız aynı ağız değil!” der.

O hesap, bizim ağızda aynı ağız ama anamızın yaptığı yemeği yiyen ağız değil. Dil paslanmış, damak yaşlanmış. İnci gibi diş gitmiş yerine takma diş gelmiş. Yama gibi.

İYİ TAKMA DİŞLER!

Sıhhat, afiyet, huzur dolu İkinci Baharlar dilerim efendim.

Sevgi ve saygılarımla

SU VE SUSUZLUK TEDBİRİ;

Şu anda gündemin en önemli konusu su sıkıntısı ve su israfı. Bu gün nasıl su sıkıntısı varsa, 40-50 yıl öncede bu sıkıntılar varmış. Ve bu gün çok duyarlı insanlar olduğu gibi o günlerde de bu konulara duyarlı insanlar varmış.

Bu önemli gündem konusuyla ilgili olarak Enver Leblebicioğlu ile eczanesinde konuşurken halasının beyi olan rahmetlik Noter İhsan (Sabuncu) amcadan bahsetti. Rahmetlik Noter İhsan amca merdivenleri kovayla suyu dökerek yıkatmaz, bezle sildirtmekte ısrar edermiş ve sürekli böyle yaptırırmış. Rahmetlik, "Bu suyu torunlarımız içmeye zor bulacak ama biz israf ediyoruz" diye de, ikaz edermiş. Ve yine rahmetlik olan kıymetli hocam, Enver Bey'in babası Sadi Leblebicioğlu ve İhsan amca 40 sene önce Çomar Barajının yapımında öncül olmuşlar.

Çomar Barajı o günlerde tarımsal sulama amacıyla yapılmış ama Çorum susuz kalınca senelerce Çorum'un içme suyu ihtiyacını karşılamıştır.

Bu gün itibariyle Çorum'da susuzluk yoktur ama Türkiye'de susuzluğa namzet illerden en önde gelen şehirlerden biri yine Çorum'dur. Hemen bu günden bu konuda neler yapıldığı ve ne hızla yapıldığı belediyenin en yetkili ağızlarınca izah edilmelidirler. 2-3 gün önce yerel gazetelerimizde bu konuyla alakalı olarak yapılan açıklamalar yeterli değildir.

Çorum'daki su temin şekli sağlam ve güven verici değildir. Çorum suyunun yarısını kuyulardan temin ediyor. Bu hem çok pahalı bir yöntem hemde ilerde elektrik kesintileri başlayınca ve yer altı suları her gün metrelerce daha aşağı çekildikçe daha da artan maliyetler karşısında ne olacağı şimdiden düşünülmeli ve ona göre gereken tedbirler alınmalıdır. (Geçmiş yıllarda da kuraklıklar olur ve yağmur dualarına çıkılırdı. Ama bu son kuraklıklarda dikkat çeken konu son 2-3 yılda yer altı sularının 40-50 metre daha aşağılara çekilmesi ve yağan yağmurlarında bu yüzden içme sularına daha az etki etmesidir.)

Mesela Ankara'nın bu gün susuz kalışının sebebi vaktinde gereken tedbirlerin alınmamasındandır. Türkiye'nin, dünyanın susuz kalacağı sadece bu günün konusu değildir. Bu yüzden Kızılırmak'tan Ankara'ya su alınması fikri neden en az bir yıl önceden hayata geçirilmedi?

Biz Çorum için Çorum'un suyu için 20 senedir yazarız. Karınca kararınca faydalı da olmuşuzdur. ŞİMDİ YİNE UYARIYORUM Çorum susuzluğa namzettir! Bu sorun 1 yıla kalmadan sayın milletvekillerimiz ve belediyemizce çözülmelidir.

Yoksa Ankara gibi su bittikten sonra paçaların sıvanması durumunda kalırız.

TÜRKİYE'DE VE ÇORUM'DA NELER YAPILMALI?

1-) Öncelikle eğitim diyoruz. Her şeyde olduğu gibi önce eğitim. Çocuklarımıza ilkokulda çok iyi eğitim vermeliyiz. Çünkü artık okula gitmeyen çocuk yok. Ama yüksek tahsil yapamayanlar pek çok. Ne yapıp yapıp İlkokullar tek tedrisatlı hale getirilmeli. Böyle konular ilkokullarda çocukların beynine kazınmalı.

2-) Barajların ve göletlerin kendi kaçakları önlenmeli.

3-) Yer altı tesisatlarında harcanan suyun % 25'i kadar kaçaklar olduğu söyleniyor. Bu önlenmeli. (Bu genelleme Türkiye içindir.)

4-) Atık sular arıtılmalı ve yine hiç olmazsa sulama alanında kullanılmalıdır.

5-) Halk televizyonlarda ciddi olarak ve en duyarsız insanlara dahi tesir edecek şekilde uyarılmalı ve bu yönde programlar yapılmalıdır.

6-) Su kesintileri çare değil. Sadece cezalarla ve kaçakların tamirleriyle suyun az harcanması temin edilmelidir.

Tabii su kesintisi demek bakteri ve mikrop demek olup, hastalıkların da ana kaynağıdır. Bizim hastalıklara değil, suya ana kaynaklar bulup onları kullanılır hale getirmemiz gerekiyor. Yetkililerin yapacağı ana iş budur ve ben onların bunu yaptıklarına inanıyorum. YALNIZ BİZ TÜRKLER işleri topal karınca hızıyla yapmaya alışığız. Bu iş ihmale gelmez. BİLİNÇLİ VE HIZLI OLARAK yapılmalıdır. SU NİMETTİR, BEREKETTİR, BOLLUKTUR, DAMLASI DAHİ İSRAF EDİLMEMELİDİR!. İsraf edenler Rabbimin cezasına istese de istemese de razı olacaklardır ve kurunun yanında yaşta yanacaktır.

NOT: Sayın Emniyet Müdürümüz, sıcaklar dolayısıyla halk bağ, bahçe, park ve balkon gibi yerlere geceleri çıkıp buralarda nefes almaya çalışmaktadır. Eskiden düğünlerde tabancalar atılmaktaydı. Şimdinin modası ise havai fişeklerdir. Ama bu havai fişekler öyle şiddetli gürültü çıkarıyor ve öyle çok atılıyor ki bu yüzden, insanlar bilhassa da kadın ve çocuklar bu sıcaklarda evlerinde hapsolmak durumunda kalıyorlar. Bilgilerinize sunar gereğinin yapılmasını saygıyla istirham ederiz.

ALLAH DOSTLARI

Bunlar Allah'ın sevdiği kullarıdır. Allah sevgisi o kadar büyüktür ki onların kalplerine başka sevgi girmez. Çünkü kalplerinde Allah sevgisinden başka boş yer kalmamıştır ki girsin.

Bunlar işlerinin başında,ölçüde ve tartıdadırlar. Ama kalpleri Allah diye çarpar. Dilleri Allah'ı zikreder. Seninle konuşurlar ama onların sadece dili konuşur seninle. Ya kalpleri,yada beyinleri hep sevdiğiyle yani Rabb'i iledir.

O sevgi hiçbir sevgiye benzemez. Ondan alınan lezzet dünya nimetlerinin hiç birinde yoktur. Onlar her an namaz gibi yaşarlar. Çünkü kulun Allah'a en yakın olduğu an namaz ve secde anındır. Böyleleri gece uzun uzadıya uyumazlar. Gecenin ortasında kalkar,sevdiğiyle yani Yaratanı ile beraber olur. Namaza durduklarında hiçbir şey düşünmezler. Kendilerinden geçer, helle hamur olurlar. Onların en sevdiği şey Ezan sesidir. Çünkü Ezanla namaz vakti bildirilir. Camiye davet edilir. Namazda ise Farz vardır,secde vardır. Olabilenler için Allah'la bir olma anı vardır.

O Namaz ki;dinin direği,insanlığın kurtuluşu,kulun Rabb'i ile bir oluşudur. O kullar ki;zaten hep Namazda gibi yaşarlar. Ne yaparlarsa Allah için yaparlar. Allah'ın rızasını almak için uğraşırlar. Onlar “Gösteriş ve desinler”için yapmazlar. Çünkü onlar nefislerini öldürüp toprağa gömdüklerinden, hep Allah'la bir oldukları için Rab'leriyle dost olmuşlardır. Onlar her şeyi bütün mahlukatı severler. Herkese,her şeye iyilik yapar,iyi davranırlar. Onlarda kibir,gurur,büyüklenme yoktur. Bilirler ki,bir tane büyük yaratıcı vardır. O da Allah'tır.

Kainatın yaratıcısı O' dur. O alemlerin Rabb'idir. Kainatta ne varsa onundur. Kainat denilen o koca alem,alemlerin Rabb'i Allah'ındır. Dünya,o koca dünya kainatta denizdeki damla gibidir.

Bu insanlar ki dünyayı da ihmal etmezler. Dünyası da mamurdur onların.
İnsanlara hizmet etmek,çalışmak, çabalamak,rızkı veren Allah'ın kullarına iş ve aş vermektir arzuları. Allah'a ait olan mallarını Allah yolunda harcamaktır en büyük sevdaları.

Bunca güzel yaşamalarına,Allah'ı sonsuz sevmelerine,onsuz yaşamamalarına rağmen Allah'tan en çok korkan onlardır. Ahret için de endişelidirler. “Hep Allah'la bir olan kalbim,Allah korusun ya son

nefeste Şeytanı Lâine fırsat vermesin,Şeytan imanımı zedelerse” diye düşünürler. (Onlara kolay kolay şeytan da pek yaklaşamaz) Allah'a “Son nefeste iman ve Kur'an ile emanetini al Rabb' im” diye dua ederler. Bizde aynı duayı ediyoruz. Rabb'im kabrimizi geniş eyle. Bizi de defetrini sağ yanından verilen kullarından eyle.

Allah dostları dünya yüzünde her zaman,her devirde mevcuttur. Onları kendileri ni belli etmezler. Bir sır gibi saklanırlar. Yine de onları tanıyanlar tanır. O başka bir alemdir. Tanıyanların onlar için tabiri “kalp gözü açık” sözüdür. Onlar hiç övünmeyi bilmezler. Yine de onları belli eden emareler (işaretler) vardır. Onların yanında olmaktan büyük haz alınır. Onların yüzüne baktıkça rahatlarsınız, içiniz ferahlar. Onun mutluluğu ,onun Allah sevgisi size de yansır. Böylece kullarınla bizleri de tanışmayı,beraber olmayı nasip et Ya Rabb'i !

Onlar için bir tane büyük vardır. O da Allah'tır. Onlar için en yüce sevgili Allah ve onun Resulü Allah'ın en çok sevdiği kulu Peygamber Efendimiz Muhammed Mustafa S.A.V. dir. Rabb'imiz,biz aciz kullarına “kulum” demeyi,Peygamber Efendimizin de “ümmetimdir” demesini nasip eder İnşallah.

Verdiği emanetini havanın hoşluğunda,günün kuşluğunda,üç gün yatırıp,dördüncü gün iman ve Kur'an la alınan kullarından eyler İnşallah.Bizlere, hepimize hayırlı ve bereketli bir ömür. Allah ve Resulü-nün sevgisiyle dolu bir kalp vermesini ve bu dualarımızın kabulü için dua edip yalvarıyorum.

Sevgi ve saygılarımı sunuyor,nice yeni yıllara ağız tadıyla,sıhhat ve afiyetle erişmenizi diliyorum.

RAMAZAN VE AÇLIK

Bizler;bir grup arkadaş bir araya gelerek Ramazan Ayı boyunca 6 senedir 400 kişiye Osmancık Caddesi civarındaki Hacı Galip Kuşçu Vakfında iftar ve sahur yemeği veriyoruz. Tabii ki halkımızın yardımlarıyla bu işleri yapıyoruz. Sizlerin de bu yardıma davet ediyoruz. Bu yıl üst üste gelen krizler,kuraklık ve işsizlik dolayısıyla bütün yurtta olduğu gibi Çorum'da da fakir çoğaldı. Buna karşılık yukarıda bahsettiğim olaylardan dolayı zenginlerimizde azalma gözlendi.

Milletimizin zengin,fakir,fukaraya bakma alışkanlığı da azaldı herhalde. Eskiden zenginlerin sofrasında hizmet edenleri ve fakir fukara yemek yerdi. Ustalar kalfalarını hemen hemen her akşam iftara davet ederdi. Temcitlerde minarelerden temcit verilir, yani; selatu selam getirilir,ilahiler edilirdi. Millet birbirine iftarlık alır,komşular birbirlerine yemek gönderir,birbirlerini davet ederlerdi. Tabii ki hısım ve akraba arasında daha sık olurdu. Bazı evlerde erkekler de,kadınlar da cemaatle teravih kılarlardı. Tatlı sohbetlerle insanlar arasında muhabbetler artardı. Kışta ise teltel çekilirdi. Velhasıl Ramazan Ayının bir ağırlığı vardı.

İnsanlar, birbirine bir iyilik yapınca veya isteyip de yapamayınca hocalarımız vaazlarında “Yetimi doyurup giydirdin ? Yolda kalana yardım ettin ? Yol üstündeki taşı kaldırıp birine zarar vermesini önledin ? Aç mı doyurdun ?”derler ya...

Bence bu günlerde çok ihtiyaç sahibi var. Bunu sizlerde biliyorsunuz. Bunları gözetelim,yardım elimizi uzatalım diyorum. İlle de zengin olmak şart değil. Az olan az,çok olan çok yardım yapmalı ki insanlar arasında sevgi ve dostluk pekişmeli diye düşünüyorum.

Şimdi size iki tane manevi olay anlatacağım. Yapılan yardımlar bilhassa yerini bulursa boşa gitmez ve bu dünyada bile insanlara kendini hissettirir.

Binici olay:

Bir adam ikinci defa Hacca gitmeye niyet eder. O memleketten birkaç kişide onunla hacca gitmeye hazırlanırlar. O zamanlar hacca gitmek zor,bu günkü imkanlar yok. Hacca hazırlananlardan birisinin tavuğu ölür, çöpe atar. Adam sabah camiye giderken bir

kadının çöpünden bir şey aldığını görür. Merak ederek, hayır mı şer mi? diye düşünür. Kadına yetişerek "Kızım o döşemenin (uzun baş örtüsü) altında ki ne ? Göster bakıyım " Der. Kadın göstermek istemez. Adam ısrar eder. Sonunda kadın dayanamaz çöpten aldığı tavuğu adama gösterir. Adam "onu ne yapacaksın ? Bu mundar, kokmak üzere olan tavuktan ne yapacaksın ?" Dediğinde. Kadıncağız ağlayarak "Benim yetimlerim var. İki gündür açız. Ben kimseden bir şey isteyemedim. Çöplerin içinde bir şey bulursam diye dolaşırken bu tavuk ölüsünü buldum. Kimse görmeden götürüyüm,çocuklarıma hissettirmeden pişirip yiyelim diye düşünürken beni siz gördünüz. Ne olur kimseye söylemeyin,beni komşularıma ayıplatma amca " Diyen kadın yalvarmaya başladı. Adam hemen cevap verdi. "Kızım bak o leşi şu çöp kutusuna at. Bana evinin adresini ver. Camiden çıkına kadar ancak dükkanlar açılır. Ben size bir şeyler alır getirir" Der. Kadıncağızdan evin adresini alır. Namazı kılınca bir şeyler satın alarak tarif edilen eve gelir. Evin perişan halini,yiyecekleri gören çocukların sevincini görünce üzülür. Doğru dükkanına giderek hac için ayırdığı paranın tamamını alarak götürüp kadıncağıza verir ve tembih eder. "Kızım bunu kimse bilmesin. Benim dükkanım şurada. Bu para bitince utanma doğru bana gel. Eksiklerini ben temin ederim" Diyerek kadıncağızı tembih eder.

Hac zamanı geldiğinde beraber hacca gidecekleri arkadaşlarına ve hanımına kendisini iyi hissetmediğini sene hece gidemeyeceğini bildirir. Hakikaten de hacca gitmez,işine gücüne devam eder. Hacda arkadaşlarından birisi onu tavaf ederken görür. Omu diye iyice bakar odur. Yetişip konuşmak isterse de yetişemez. Birkaç gün sonra Arafat'a çıkılır. Başka bir arkadaşı onu Arafat'ta görür. Kendi kendisine bizimle gelmedi diyerek gönül koyar. Hac dönüşü adamcağızın dükkanına gelen arkadaşları sitem ederler. "Neden bizimle gelmedin ? Tek başına Hacca gittin" Derler. Adam:"Ben hacca gitmedim" dese de inanmazlar. Etraftan soruştururlar, adamın oradan hiç ayrılmadığını,her gün dükkanını açtığını öğrenirler. Sonra adamı sıkıştırınca adam:" Aramızda kalsın. Ben ha için biriktirdiğim parayı böyle böyle yaptım" Der. Durumu arkadaşlarına anlatır. Arkadaşları ne iyi etmişsin,ne mutlu sana derler.

İkinci anlatacağım ibret almamız gereken olayı bir hafta önce bir arkadaşım anlattı:

Aynı arastada iki mobilyacı varmış. Bunlardan birisi Müslüman,diğeri ise Yahudi imiş. Bir gün Müslüman mobilyacıya bir dul kadın gelmiş.

“Çocuklarım aç, biz çok müşkül durumdayız, bize yardım et hacı amca “ Demiş. Hacı “Olmaz ! Bıktım böyle gelip gidenlerden” Diyerek kadını geri çevirmiş. Kadın dükkandan çıkıp, malul, mahzun düşünerek Yahudi'nin dükkanının önünden geçerken Yahudi mobilyacı kadına seslenerek çağırmış. “Evladım nedir bu halin,neden bu kadar üzgünsün ?” Diye sorar. Kadın Yahudi mobilyacıya da “Çocuklarım aç,biz çok müşkül durumdayız,bize yardım et” Der. Yahudi “Kızım al şu parayı,bana her ay gel,ben sana yardımda bulunurum “ der.

Akşam olur,herkes evine gider,yerler,içerler,yatarlar. Mobilyacı hacı rüyasında kaçırdığı fırsatın neler olduğunu görmüş ter içinde uyanmış. Kaçırdığı fırsatı anlamış. Cami vaktinden önce kalkarak giderken hanımı :”Hayırdır der ?” Hacı “Dükkana gidiyorum işim var,gitmem lazım” Der. Sabah namazını kılar,gelir. Gelip dükkanı açar. Yahudi komşusunu bekler. Biraz sonra komşusu gelir,dükkanını açar. Hacı bey komşusunun dükkanına gider. Çaylarını içerken hacı bey komşusuna :”Dün o kadına ne verdiysen onu vermeye geldim der” Komşusu: “Olmaz” Der. Hacı bey,iki katını,beş katını,on katını,elli katını teklif eder komşusu olmaz der. Hacı bütün dükkanın tamamını teklif eder,komşusu güler ve derki”Hacı boşuna yorulma. Cennette senin olan köşkü kaybettin. Sadece sen mi rüya görürsün. Senin olan köşkün bana verildiğini gördün . şimdi bana dünyayı versen olmaz demem ondandır” der. Sen kaybettin,ben kazandım. Şimdi diyeceksin ki. Sen Yahudi'sin Cennete nasıl gireceksin diyeceksin ve yine yanılacaksın. Ben çoktan Müslüman oldum. Riya olmasın diye kimseye söylemedim. Dünkü imtihanı sen kaybettin,ben kazandım. Der.

Kıssadan hisse çıkartırsak. Sana yardım için gelenleri boş çevirme. “Az veren candan,çok veren maldan diyerek” Ramazan ayında ve sonrasında aç ve açıkları gözetelim.

Ramazanınız kutlu olsun.

TURİZMİN ÖNEMİ

Yazıya herkesin söylediği,yazdığı gibi çok söylenen bir sözle başlıyorum. Turizm bacasız fabrika. Fabrikalar yaptıklarını yurt dışına sattıkları halde,sattığı malı kimin kullandığını bilmezler. Onlarla karşılaşmazlar bile. Turizmde ise;döviz sizin ayağınıza gelir. Sizinle konuşur,sizden bir şeyler öğrenir,size pek çok şeyi de öğretir. Gelen canlıdır ve insandır. (İnsan gibisi var mıdır ? Tabii insan gibi insansa !)

Bir çok milletler turizmden büyük döviz geliri elde etmektedir. Bizdeki döviz gelirinin yüzdesi,döviz gelirimizin büyük bir kısmını turizm teşkil ediyor. Fakat bu yeterli değil,bunu 4-5 katına çıkartabiliriz. Bu konuda kendimizi dış ülkelere ve hatta kendi yurttaşlarımıza bile tanıtamıyoruz. Artık yurt dışına çıkacak insanlar gideceği yeri seçmek için İnternet kullanıyor. Sanıyorum burada yeteri kadar tanıtılıyor mu bilmiyorum. Bu konuyu turizmle uğraşanlar,bu konuyu meslek edinenler mutlaka incelemeli ve gerekeni yapmalıdır.

Milletin canı çok yandı ise de,paranın % 40 varan devalüe edilmesi de ayrıca turist gelmesine etkili olacaktır. Bunu da iyi değerlendirmeliyiz. Gelen insanlara değişik yerler göstermeli,diğer yıllarda da oralara gelmelerini sağlamalıdır. Turizmin başlıca 3 çeşidi vardır. 1-Deniz turizmi,2-Kış turizmi,3-Kaplıca turizmi.

Ben size en zayıf olduğumuz kaplıca turizminden bahsedeceğim: Bu aynı zamanda bir yerleri görmenin dışında,insanların hastalıklarına,bilhassa ihtiyarların ağrı ve sızılarına iyi geldiğinden (Bazı tedavi usullerinde doktor kontrolünde) yapılınca bayağı faydalı oluyor. Yaşlı insanların da yüzme sporunu yapmasını temin edilmiş oluyor. Bu yönüyle hem önemli bir kazanç,hem de önemli bir insanlık görevini yerine getiriyor. Türkiye'de yer altı sıcak termal suları çok fazla,bunların çoğu da ormana yakın yerlerde. Ben zannetmiyorum ki,bu suların 4 te biri hakkıyla kullanılsın. Halbuki jeotermal enerji ile yabancı ülkeler şehirlerinde bazı bölümlerini ısıtıyor,elektrik üretimi yapıyor. Seralarında toprak altını ve üstünü ısıtıyor,kışın bile bol mahsul alıyor. Biz ise kullandıklarımızı da berbat ediyoruz. Örnek mi ? Havza kaplıcaları. Bu güzelim yerleri küçük küçük oteller yapılmış. Birbirlerinin sıklığından hava alınmayacak hale gelmiş. Velhasıl beton yığını olmuştur. Halbuki her yönüyle mükemmel 2-3 tane otel

olsa,küçük işletmeler yerine insanı anonim Anonim Şirket kursa,buralar ne güzel yerler olurdu. Bir örnekte Çorum yakınlarında,her ne hikmetse Amasya'ya bağlı Hamamözün'de güzel bir işletme kurulmuş. 2 defa gittim. Müdürü ile sayın Belediye Başkanı ile görüştüm. İkisi de pırıl pırıl insanlar AMMA İŞLETMECİLİK çok zayıf.

Aşağıda bahsedeceğim Çorum'daki Anadolu Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi yöneticileri ile irtibat kurmalarını tavsiye ediyorum. İkinci tavsiyem kriz'in halkın maddi gücüne verdiği zararı düşünerek,ayrıca tanıtım amacı ile fiyatları %30-35 eksiltilmeli diye düşünüyorum. Bunlardan sonra gereken reklamlar yapılmalı,bu işletme iyice tanıtılmalıdır. Çorum Hamamözü yoluna hiç olmazsa iyice bir bakım yapılması temin edilmelidir.

Çorum Turizm Müdürümüzden de bazı ricalarımız olacak. Nisan başlarında Rüstem Eren'le Yeni Hayat Barajına gittik. Baraja gelinceye kadar 4-5 kişiye sorduk,öyle varabildik. Gerektiği kadar yolu gösteren levha yok. Baraja su tutulalı 1 yıl oldu. Burası bir yıldır insanların mesire yeri oldu. Halâ yola levhalar konmamış çok yadırgadım. Barajın etrafında da göze çarpan bir düzenleme yok. Halbuki Çorum'un su kadar mesire yerlerine de ihtiyacı olduğu düşünülmeli ve orası cennet gibi olması lazımdı şimdiye kadar.

Çorum Anadolu Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi Müdürü Sayın Abdullah Durmuş'un yerel gazetelerimizden birisinde 10.04.2001 Sayı günü bir yazısı çıktı. Çok memnun oldum. Ben öteden beri Türkiye'nin meslek okullarına ihtiyacının olduğunu,ama bu okulların talebelerinin okul tatillerinde mutlaka,meslekleriyle ilgili yerlerde çalışıp,pratik yapmalarını öneririm. Çünkü; ben de 1955'de Erkek Sanat Enstitüsünü bitirdim. Bilgim vardı ama pratiğim olmadığından 6 ay çok sıkıntı çektim ama azimle mesleğimi iyi yapan biri oldum. Gençleri üniversiteye doldurup,gereken bilgiyi vermeyerek kapı kapı iş aratmanın manası yok bence. Sayın müdürün yazısını çok beğendim. Teşekkür eder,başarılarını dilerim. Mehmet'ten Turist Kıza yazılan bir şiirle yazımı bitiriyorum.

MEHMET'TEN TURİST KIZA
(Evliliklerinin Yıldönümünde)
Kara bulutum,yağmurum,
Tunuslu güzelim. Karım.
Bereketim,kara toprağım.
Seherde öten bülbülüm,
Yediveren gülüm,baharım.
Mavi gökyüzüm,güneşim,
Geceleri doğan ayım.
Kutup yıldızım.

Ben sana vurulmuşum.
Umudum,çorbam,ekmeğim.
Billur bardaktaki suyum.
Şiirim,türküm,sazım.
Bir türkü tutturmuşum uzun hava,
İçinde hasret var,mutluluk var.
Bu uzun hikaye,bu benim alın yazım.
Alın yazımda neler yok ki,
Çile,hasret diz boyu çamur.
Ama ben mutluluktan yoğrulmuşum.
Bir türkü tutturmuşum sevda üstüne,
Zaten bir türkü bilirim,
Bunu bilir,bunu söylerim.

YURT DIŞINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER

Bir hafta önce arabamı servise götürmüştüm. Oradaki bekleme salonunda beklerken,Almanya'da çalışmış ve emekli olmuş çocukları halen Almanya'da çalışan bir hemşerimizle tanıştım. O gün benim mahalli gazetelerde yazım çıkmıştı. Bu vatandaş yazımı okudu ve “Ben sizin yazılarınızdan tanıyorum İsmet ağabey” diye konuşmaya başladı.

İş güç,hal hatır sormanın ardından sıra kriz ve dövize geldi. Bu arkadaşın anlattığını teyit eden bir yazıyı konuşmamızdan üç gün sonra Sabah Gazetesinde hemşerimiz Şükrü Kızılot yazmış olup,Almanya'daki bu arkadaşın söyledikleri başından geçen biri olarak tamamen doğrudur.

Sayın Şükrü Kızılok yazısında: ”Hükümet gereken tedbirleri almazsa Merkez Bankasındaki dış ülkelerde çalışanlara ait iki milyar mark bir yıla kalmadan işçiler tarafından çekilerek” diyerek bu konuyu anlatıyordu.

Ben yazıdan ziyade Almanya'dan gelmiş olan hemşehrimizin söylediklerinden anladıklarımı yazacağım. Söze şöyle başladık. Ben:

- Sayın Başbakan yurt dışından yatırım yapmak isteyenlere tek imza ile yatırım yapma imkânı sağlayacak" diyor. Dedim. Adam güldü.

- Biz öyle ne gazete başlıkları gördük,okuduk. İnanma ! Benim gibi gül geç." Dedi. Ve devam etti

Merkez Bankasındaki paralarımıza çifte vergi uygulandı. Halbuki bize bu paralar hakkında kimseye bilgi verilmeyecek denmişti. Söylediklerinden başka kesinti olmayacak denmişti. Şimdi çifte vergi kesildiği gibi Almanya'da 5 sene geriye soruşturma ve cezalar gelmeye başladı. Günü dolanlar paraları geri çekmeye başladı. Hep böyle kandırıldık. Türk Hükümetine güven kalmadı.İşçiler Türkiye'de şirketler kurdu, yetkililerden ne ilgi gördü ne de en ufak bir destek. Sonra bunlarda bir bir iflas etmelerinden zevk alındı. Sonra da yurt dışındaki insanlar Türkiye'de yatırım yapmıyorlar diye şikayet ediliyor. Neden yapılmıyor,yapılması için neler yapılması lazım diye ciddi,samimi ve gerçekçi bir çalışma da yapılmadı. Hâlâda yapılmıyor.

Biz Türkiye'de her şeyimizi seve seve aktarırız. Bunları yetkililer araştırmalı,gelip Almanya'da bizimle irtibat kurmalı ve asıl mühimi sözünde durmalılar.

Çifte vatandaşlık çıktı. Şimdi buda şimdi oradaki insanların çoğu Alman vatandaşı oluyor. Hükümet buna da göz yumuyor. Köklü girişimlerde yapmıyor. Türkiye'deki seçimlerde çoğumuz oy kullanamıyor. Türkiye'ye oy kullanmak için gelmek hem maddi,hem de manevi bakımdan çok zor. Almanya'da belli şehirlere seçim sandığı konmasını istedik,yapmadılar. Daha açık konuşursak paramız için olunca vatandaşız,yoksa bizi vatandaş bile saymıyorlar.

Türkiye'ye artık kimse yatırım yapmıyor. Çünkü Alman hükümeti paranın orada kalması ve bizim insanlarımızın alman vatandaşı olması için büyük kolaylıklar sağlıyorlar. Örneğin: çok ucuz kira ile oturduğu halde,20 sene sonra o dairenin tapusunu oturan kiracıya veriyor. Üçüncü nesil dediğimiz son kuşakta onlara uyum sağlamış durumda. Bunlar köklü çözümler istiyor,yetkililere ilanen duyurulur. Dedi.

Ben birçok yazımda bu insanlara çok saygı duyduğumu,başta hükümetler olmak üzere herkesin saygı duyması gerektiğini yazmışımdır. Kötü günlerde onların dövizleri ile ayakta kaldık. Onların her biri bence bir fabrika. Birçok fabrika Türkiye'de bir DM döviz getirmediği halde,onlar gönderiyorlar,gelip harcıyorlar. Onlar gelince Türkiye'de piyasanın değiştiğini herkes biliyor. Hükümet bu döviz birikimine sahip çıkmalı. Asıl da bu kardeşlerimize sahip çıkılmalıdır.

Sevgi ve saygılarımla.

48 YIL ÖNCEKİ MEKTUP (ÇOK ESKİ BİR HATIRA)

Sizin eviniz en güzeldi evlerin. Sizin pencereleriniz en güzeliydi pencerelerin. O pencereleri örten perdelerin en güzeliyle örülmüştü dantellerin.

O sene senelerin en güzeliydi. Sense güzellerin güzeliydin. Çünkü ben seni sevdim. Sen bana 2 yıl koşturmaca dan sonra akşamın yeni karanlığında pencereye geldin. Ben kendi bahçemizde gözlerim pencerede seni bekliyordum "Merhaba ! Sen buraya gelmeye korkuyor musun ?" Derdin.

Sene 1955,mevsim ilkbahar. O gün 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramıydı. Okulun adına şiiri ben okumuştum. Alkışlar,trampet sesleri yeri göğü inletmişti. Bu benim için tabi ki mutluluktu. Ama ben buna alışıktım. Hemen her bayramda okulum adına 3 senedir şiiri ben okur ve hep böyle coşkuyla alkışlanırdım.

O merhabada beni tebrik etmek içinde herhalde. 2 yıl arkandan koşturmadan sonda ilk defa sesini duyuyordum. Tok,canlı,bir o kadar da güzeldi. Sokakta bile göz göze gelmeye korkardık. Sanki bu kutsal aşka ihanet ettiğimizi,onu kirlettiğimizi sanardık. O tarihte ben 19 yaşıma yeni girmiştim. Her halde sende 15'ine yeni basmıştın. Nereye bastığını,nasıl yürüyeceğini bilmiyordun. Ben seni takip ederken evinizin kapısına yaklaştığımızda kapıya 10-15 metre kalarak birden heyecanlanır,yürümeyle,koşma arasında bir sekişin vardı ki;görmeye değerdi.

Sonra zile basardın heyecanla. Hırsla,hızla ara bile vermeden. Hizmetçiniz kapıyı açardı. Sonra beni görmeye çalışır,görürse gülerdi hınzırca. O benden 1-2 yaş büyüktü. O bu günleri,bu kalp atışlarını,o heyecanı yaşamış mıydı duygularını. Dünya bu belli olmaz,belki de gizli kapaklı en tatlısını yaşamıştır. Belki de bizim gibi sadece bakışmakla geçiştirmiştir,o yaşlardaki sevdiğiyle tatmıştır,yaşamıştır aşkların en güzelini. Yaşamın mevsimlerinden ilkbaharını.

Çarşıya giderdin defter,kalem almak için. Bazen de sinemaya. Bir gün gittiğin filimin adı "REBAKA" idi. (Ben onun romanını yeni okumuştum. Sen gündüz kadınlar matinesine gitmiştin bir kız arkadaşınla. Ben akşam gittim 4-5 erkek arkadaşımla. O ne güzel filimdi hatırlayabiliyor musun ? Ben gittiğim filmlere not verirdim o yıllarda. On üzerinden 10 vermiştim ona.

Herhalde bu notun ona verilmesinde o filimi benden 6-7 saat önce senin seyretmenin rolü vardı. O

ne temiz,o ne heyecanlı,o ana sütü gibi aşk bile diyemeyeceğimiz tertemiz bir duyguydu,sevgiydi.

Sonra okul tatil oldu. Bizim ev sizin eve bitişik,bahçemizi bir duvar bölüyordu. 2 katlıydı evlerimiz. Arada bir çatı vardı sizin haymalığın,4-5 metre kadar. Yüksekliği ise penceremize denk geliyordu. Evin içini,senin çok merak ediyordum. Eve sizin olmadığınızda girmeye karar verdim. Bunu gündüz yapacaktım. En yakın kafa dengi sır ortağım,arkadaşıma anlatım olmaz dedi. "Çok tehlikeli,üstüne biri gelir,seni hırsız diye karakola gönderirler" Diyerek beni vaz geçirdi.

İçimdeki o heyecan bunu yapmalısın,korku sana yakışmaz,yakalansan da sana kimse hırsız diyemez. Aslın belli,neslin belli. Sen sanat okulunu bitirmişsin,en ufak kötü bir hadiseye adın karışmamış,okul da,mahallede dürüstlüğüyle ama biraz yaramazlığıyla tanınan birisin diye kendimi cesaretlendiriyor bu arzumun önüne geçemiyordum.

Çarşıdan;sergiciden sesi çok çıkan cin düdük aldım. Bu ara arkadaşımı da sokakta beni bekleyip,eve onlardan bir gelen olursa düdüğü öttürmeye ikna edip evi takibe aldık. Evden herkesin çıktığı,beraberce gezmeye gittikleri bir gün ben eve girecektim. 4-5 gün içinde böyle bir fırsat doğdu. Önce kapının zilini uzun uzun,ara ara çaldık. Açan olmadı. Sonra ben bizim evden çatının üzerinden pencerelerine yaklaştım. Pencere sıyırma (yukarı kaldırma) pencere idi. Yukarı sıyırdım,kelebeği altına çevirdim içeri girdim. Evi şöyle bir kolaçan ettim. Normal,güzel,bakımlı,temiz bir ev. İşte gençlik,merak,delikanlılık ya bunun adı.

Sonra benim esrar dolu küçük nazlı sevgilim diye başlayan mektuplarımı duvar arasında,su geçmesi için konan pövreğe kibrit kutusunda koyduğum mektupları almıyor havalarındaydınız. Fakat alıp okuyor,sonra yine oraya koyuyordunuz. Ben oraya mektup koyduğumu sokakta söylüyor,siz de hiç duymazcılıktan geliyordunuz.

Ama ben bizden taraftan 20 santim ötesine bir işaret koymuştum. Kutunun başını o işarete getiriyordum. Tabii o bu işareti bilmiyor,göremiyordunuz. Kutu alınınca,mektup okunup geri yerine konurken 3-5 santim ya ileri ya geriye konuyordu.

Cevap istiyordum. Neredee? O hep ben senin bildiğin kızlardan değilim havalarında idiniz. Aslında da öyle idiniz de.

Evi güzelce gezdikten sonra (tabii kulağım hep düdük sesinde. Nöbetçi sağlam. Düdük cin gibi ötüyor. Ben heyecanlı da olsam bu işten müthiş zevk alıyorum) nazlı küçük sevgilimin odasına girdim. Sadece yorganı,yastığını ellerimle sıvazlayarak sevdim. Sonra

ders çalıştığı masanın üzerindeki kitapları,defterleri karıştırdım. Günlük hatıralarını yazdığı defteri okudum. Hayret ! Defterin bir sayfasında en sevdiğim şarkı "Unutturamaz seni hiçbir şey,unutulsam da ben" ve altında..... ye yazıyordu. Yani bu sayfa bana yazılmıştı. Evde yarım saatten fazla kaldım. Hiçbir şeyi karıştırmadım. Hiçbir şeye el sürmedim. Sadece o sayfaya üç tane nokta koydum. Çıktım,pencereyi indirdim. Kendi evimizin penceresinden bizim eve geçtim. Sokağa çıktığımda arkadaşım bana okkalı bir küfür savurdu "Ne .... yedin bu zamana kadar ! Beni heyecandan öldürecektin" diye. Kendisine sarılıp öptüm.

Birkaç ay sonra bir defa daha bu olayı tekrarladık. Üçüncüsünde "Olmaz,yalandan düdük öttürürüm" diye yemin etti. Giremedim tabii. O şimdi uzak bir vilayette. Çorum'a gelince gençlik ,talebelikten konuşuruz. O benim aynı zamanda ilk okuldan,sanat okulu son sınıfa kadar arkadaşım,hâlâ de sevdiğim insan. Bunu hatırlatır,gülüşürüz.

Şöyle bir düşünüyorum da nerede o heyecan,nerede o kalbimin dışarı çıkarcasına çarpışı ? İhtiyarlayınca hepsi hikaye olsa da bunlar en güzel hatıralar. Yine de içinde saklı.

Bizim mahallenin kızlarının hepsi güzeldi. Hani o yaşlarda insan darıya baksa buğday görür ya ! Hepsi sanki içinde bal ve kaymak olan dürülmüş yufka ekmek sanırdım ! Ama birisi var ki sanki MELEK.

Şimdi var mı böyle güzel,masum,temiz sevgi ? Olsa nadir. Sokakta öpüyor kızlar oğlanları. Kim kime yazabiliyor o güzelim mektupları ? Onu vermek için günlerce koşuşturuyor ? Kim duyuyor o heyecanı ? Bilgisayar da e-mail miş, o suni. Nerede bir köşesinde kalp resmi,diğer köşesi de sigara ile yakılmış el emeği,göz nuruyla yazılan sıcacık,samimiyet,sevgi,saygı dolu mektuplar. Heyhat !

Her şeyin bir sonu varmış. Ateş yanar kül olurmuş. Şimdi o ateşten eser kalmamış. Ama tatlı,güzel bir hatıra,kubbede kalmış hoş bir seda gibi.

ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER –1

Son günlerde okuduğum bir kitabın bazı bölümlerinden beğendiğim yerleri sizlere aktarmak istiyorum. Kitabın adını da vereyim ki isteyenler alıp okusunlar. (Kitabın adı, ”ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER” Yazarı Canten KAYA. Zambak
Yayınları.)

Gençlere nasihat yerine onları dinlemeli,idealleri sorularak anlamalı,kendilerine sevil Dikleri ve ehemmiyet verildiği gösterilmelidir. Kabiliyetleri doğrultusunda yönlendirilmeli. Kabiliyetinin olmadığı alanlara ilgi duyması için zorlanmamalıdır.

Arkadaşlık ihtiyacı göz önünde tutulmalı,onları tenkit etmekten çekinilmelidir. Sorumluluk bağlantılı bir özgürlük alanı verilmelidir. Gencin kimliğinin gelişmesinde kişisel mekan çok önemlidir. Ona ait bir oda verilmelidir. Odasına kapısı çalınmadan girilmemeli,bu onun odasına duyulan saygının göstergesi olduğundan onun çok mutlu olmasını ve güvenli olduğunu hissetmesini sağlayacaktır.

Çocuklar başkalarıyla kıyaslanmamalıdır. Doğum öncesi bebeğin sağlıklı gelişmesi anne babanın doğum öncesi bilinçli davranışlarına bağlıdır. İrsi bir takım hastalıkların kalıtım yoluyla bebeğe geçeceği bilinmelidir. Akraba evliliklerinden kesinlikle kaçınılmalıdır.

Çocuğun Psiko- Sosyal gelişmesinde hamilelikle birlikte kadın huzurlu olmalı,beslenmesini uzmanlar nezaretinde yapmalıdır. Kilosu hamilelikten doğuma kadar 10 kg’ dan fazla artırmamalıdır.

Çocuğa nasihat ve mantıklı sözler yerine ona dokunulmalı gözlerinin içine bakılmalıdır Bu dokunuşlar çocukta ehemmiyet ve kabul edildiği hissini oluşturur. Çocuklara dokunma ve onlarla konuşmaya 1-2 aylıkken başlanmalıdır. En tehlikeli davranış ise fiziksel tehdit ve Korkutmadır. Bu davranışlar çocuğun içine kapanmasına,korku duymasına,pısırık olmasına yol açar. Bu yukarda saydıklarım 0-8 yaş dönemi içindir.

Şimdi ise 9-12 yaş döneminden bahsedeceğim: Çocuklarımıza bu dönemde ekip ve takım ruhu verilmeli ve başarının ortak akılla elde edileceği öğretilmelidir. Bu yaşlarda örnek modellere ve davranışlara ihtiyaç vardır. Onun dediğim dedik biri olmaması için duygularına anlayış gösterilmeli ama DAVRANIŞLARINDA DA GEREKLİ KISITLAMAYA gidilmelidir. Bu dönemde kesinlikle mükemmellik anlayışı içinde olunmamalıdır. Hatalardan ders almayı öğren,hata yaparak hatasızlığı zamanla yakala anlayışında olunmalıdır. Örnek model

arayan ve örnek olan insanın “benim söylediğimi yap,yaptığımı yapma anlayışı çocukta öldürücü zehirdir.

13-18 yaş arası : Benlik ve özgürlük,iradenin kendini ortaya koyduğu dönemdir. Kendini ispatlamaya ben tek başıma ayakta durabilirim anlayışının olduğu dönemdir. Aldığı
kararlarda bağımsız ve özgür olmak ister. Kendine başkalarının karışmasını istemez. Bu yaşlarda onun da bir birey olduğu göz önüne alınmalı ve sözü kesilmemeli,söylediklerine önem verilmelidir.

Bu yaşlarda evde oturmak ona işkence gibi gelir. Arkadaşlarıyla ve grupla kendilerini
Özdeş tutarlar. Onlara karşı çok fedakardırlar. Bu dönemde onlara çocuk gibi davranılmamalı, anne ve babadan ayrı bir birey olduğu kabul edilmelidir. Aynı zamanda söz ve davranış bütünlüğü gence mutlaka verilmelidir. Nasihat etme değil çok soru sormak,onunla iletişim kurmayı sağlar. Gence gösterilen saygı kimliğini kolayca bulmasını sağlar. Gence başarılı olacağı alanlarda fırsat verilmeli kabiliyetleri dışında bir alana zorlanmamalıdırlar.

Sorumlulukla bağlantılı bir özgürlük alanı sağlanmalıdır. Rencide etmek,küçük düşürmek, mahcup etmek gibi hatalar yapılmamalıdır. Çocuğu olduğu gibi kabul etmeliyiz. Hiç kimse bir diğerini yeniden biçimlendirme kudretine sahip değildir.

Onu olduğu gibi kabul edersek şu mesajı almış olur; 1-) Ben varım. 2-) Ben doğalım. 3-) Ben seviliyorum. 4-) Değerliyim. 5-) Güvenebilirim .

Çocuğu başkalarıyla kıyaslamak çok yanlış. “Senin kafan Ali kadar çalışmıyor” gibi
sözler kendinin sevilmediği izlenimini bırakır. Çocuğunuzu onaylayınız. O başka onaylarda almak için davranışlarını değiştirmeye başlayacaktır. Değer verdiğinizi mutlaka belli ediniz.
Başarılı çocukların en önemli ortak özelliği dikkatli ,uyanık ve çocuklarına önem veren anne ve babalara sahip olmaları,yeteneklerinin erken keşfedilerek desteklenmiş olmalarıdır. Zor zamanlarında onlara yardımcı olup başarabileceklerini belirtmek onun zorluğu yenmesinde büyük fayda sağlar. Kendine özgüven verir. Onlara güler yüzlü olmak size daha fazla yaklaşmalarını sağlar.

Her yeni güne gülerek başlamak dileğiyle size sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER –2

Etkilemek istediğiniz insanların ilgilendikleri şeylere ilgi göstermekle onların saygınlığını kazanırsınız. İlgilendiği konularla ilgili sorular sorun. Mesleklerini, zevklerini, meraklarını tanıyın ve o konulardan bahsedin. Onlara söz verdiğinizde bekletmeyiniz.

İnsanları bekletmek kendilerine değer verilmediği duygusunu uyandırır. Çocuklara isimleriyle hitap ediniz. Eşimizi,çocuklarımızı isimleriyle çağırmalıyız. İnsanları isimleriyle çağırmak onları çok mutlu eder. (Güzel kızım Zeynep gibi) Çocukları dinlemeliyiz.

Problemleriyle ciddi olarak ilgilenmeliyiz. Sorularını cevaplandırmalı,onları susturmamalıyız. Çocuklarınızdan iltifatı esirgemeyiniz. İltifat bir fincan kahve gibidir gönülleri alır insanları birbirine kaynaştırır. Onlara cesaret ve umut veriniz. Onlara inanınız. İnanılan insan zor olanları daima başarmıştır.

İnsanların hatalarını yüzüne vurmayın. Çocuklar,gençler bunu asla hazmedemezler. Bütünüyle doğru da olsa sert söz insanı yaralar. Hatalar yumuşak,tatlı ve sevecen söylenerek düzeltilebilir.

Herkesin içinde öv,tenkitleri baş başa iken yap. Tenkitte kıyaslama çocuğu yaralar.

İnsanlar mutlu ve üzüntülü günlerinde birilerinin yanında olmasını isterler. Böyle günlerde canı gönülden yanında olduğunuzu belli ediniz. Hediye alınız. Küçük hediyeler dostluklar kurar. Hz. Peygamberimiz,”Hediyeleşin çünkü hediye sevgiyi artırır,kalpteki kötü hisleri giderir” buyurmuşlardır.

Çocuklarınız okuluna gidip ziyaret edin. Onu okul ortamında ziyaret etmeniz okul için çok önemlidir. Okula veli her zaman gitmelidir. Halbuki veliler çocukta sorun çıkmadıkça okula gitmezler.

Çocukların yardım etmelerine olanak sağlanmalıdır. Yaşına göre onlara işler verilmeli- dir. Yemek pişirmeye yardım etme,sofrayı kurma kaldırma,ekmek,su alma gibi. Bu çocukta güven sağlar. Ben işe yarıyorum duygusu verir. Çocukların eksiklikleriyle,beceriksizlikleriyle dalga geçmeyiniz. Hele de başkalarının yanında.

Çocuk eğitimin temeli sevgidir. Çocuğa bu bilhassa okşayarak hissettirilmelidir. “Sevgi gelince tüm eksiklikler biter.” Yunus Emre .“Sevgi alanı da,vereni de besleyen sihirli bir güçtür.” Doç.Dr. Belma Tuğrul. “Çocuklarınızı çokça öpün,her öpücük karşılığında cennette bir derece alacaksınız.” Hz. Muhammet.Çocuklarda aile içinde ki uyum çok

önemlidir. Çekişmeler,sert konuşmalar çocuğu çok etkiler. Bir babanın çocukları için yapabileceği en önemli şey annelerini sevmektir. Annenin çocukları için yapabileceği en önemli şey babalarını sevmektir. Bizde çok ailede ayıp sanılan,halbuki yapılması lazım olan anne babaların birbirine duyduğu sevgiyi çocukların önünde göstermeleri çok önemlidir. Çocuklarda oyun çok önemlidir. Oyun çocuğa kişilik kazandırır. Oyun onun ruhsal be-
sinidir. Prof.Dr. Atalay Yörükoğlu ”çocuk ruh sağlığı sevilmek ve oynamaktır.” diyor.
Çocukları kimseyle kıyaslamayınız. Kardeşler arasında geçimsizlik olduğunda taraflı davranılmamalıdır.

KARDEŞ KISKANÇLIĞI: Çocuklarda ilk kıskançlık üzerlerine gelen çocukla başlar. Bunun ana sebebi yeni gelen bebeğe ilginin fazla,diğerlerine az ilgidir. Belirtiler yeni gelen
çocuğa saldırganlık veya tam tersi aşırı ilgi şeklinde olabilir. Çocuğa zarar verebilir düşüncesiyle kardeşini sevmesine izin vermemek çok hatalıdır. Yeni doğacak bebeğe büyük kardeşin sevgi dolu hislerle hazırlanması sağlanmalıdır. Büyüğe alınan hediyeleri “bunu sana yeni doğan kardeşin aldı” gibi uygun sözler faydalı olacağı gibi,çocukların birbirine hediye almasını temin etmelidir. Küçük kardeş kıskançlığı 5 yaşından büyüklerde daha fazla görülür.

Çocuğa harçlık tek elden verilmelidir. Bu düzenli,dengeli,aynı miktarda olmalıdır. Harçlık kardeşler arasında dengeli olmalı. Her istediğinde verilmemelidir. Harçlıklar yaşa göre ayarlanmalıdır.

Çocuğun Güzel Konuşması: Bunun ilk şartı çocukla doğduğu günden itibaren konuşulmaya başlanmalıdır. Ona ninniler söylemeli,şarkılar söylemeli,onunla mutlaka meşgul olunmalıdır. Çocuğun soruları sabırla,güzel bir lisanla cevaplandırılmalıdır.

Okul başarısı: Tabi ki dış başarı,okul başarısı da önemli ama asıl başarı iç başarı. Öğrencilerin karnelerinde ders notlarının yanında birde okulda ki durumu,arkadaşlarıyla geçinmesi,ders ve defter düzeni gibi notlar var. Ben ders notlarından çok, o, sosyal davranış ve insanlarla ilişkiyi değerlendiren notlara önem verilmeli diye düşünürüm.

Bütün notları on fakat arkadaşı yok,kendine parası varken bir gömlek alamayan,kendi
Başına sinemaya gidemeyen,bir lokanta da kendine döner ısmarlayıp,oturup yiyemeyen 16-17 yaşındaki gölge adamı ne yapayım? Hem not hem de insanlarla ilişki önemli.

Çocuklara oyun hakkı tanınmalı ve kendileri yeteri kadar oynamıyorsa teşvik edilmeli- dir. Çocuklarınızı her yaşta seviniz. Onları

okşayarak,öperek bu sevgiyi belli ediniz. Öğretmenleriyle ilişkinizi kesmeyiniz.

Çocuğunuzun öğretmenine şunları sorunuz:

- Çocuğun davranışları ve seviyesi sınıf içinde nasıl?
- Ev ödevlerinde başarılı mı?
- Dikkat bozukluğu çekiyor mu?
- Sınıf arkadaşlarıyla uyumu?
- Yeteri kadar arkadaşı var mı?
- Mutlu ve neşeli mi?
- Okulda işlediğiniz konuları pekiştirmek için neler yapabilirim?

ÇOCUK EĞİTİMİNDE ANNE BABAYA ÖNERİLER-3

Anne baba çocuğa farklı davranmamalı: Birbirleriyle anlaşmış,kaynaşmış,duygu ve düşünce ortaklığı kurabilmiş ailelerde çocuklar güven içinde yaşarlar. Biz ne çekiyorsak hep yanlış ve eksik eğitimden çekiyoruz derim ben. Eğitim ailede başlar. Hele çocukların öğrendiklerinin %70'ini 3 yaşına kadar olduğunu okuduktan sonra.

Bunu daha da ciddi olarak bilhassa anne olmak üzere aile yerine getirmeli ve bununla ilgili kitapları okumalıdır. Çocuğa farklı davranmayı 2 şekilde ele almak isterim: Birisi diğer kardeşleriyle ayrım yapmak,diğeri anne ve babanın çocuklara farklı davranmaları diye. Çocuklar arasında sevgi,ilgi farkı olursa veya çocuk böyle bir şeyler algılarsa bunun telafisi yapılmalı ve böyle bir şeyin mümkün olmadığı özellikle belirtilmelidir.

Anne babanın farklı davranmasında ise;bilhassa şimdiki genç ailelerde baba biraz otorite kurmaya kalkarsa,daha açıkçası azcık dövse bazı anneler,"Sen benim çocuğumu hem de çocuğun yanında dövemezsin" diyormuş. Bu çok yanlış.

Evde bir otorite olmalı ama bu hiç bir zaman baskı şeklini almamalıdır. Sevgiyle disiplin bir olmalıdır. İnsanlar sevgilerini birbirlerine,eşlerine ,bilhassa çocuklarına net ve açıkça sarılarak,öperek göstermelidirler.

ÇOCUKLARDA ÖDÜLLEN-DİRME: Bence bütün insanlarda testiyi kıranla suyu getiren bir fark olmalı,ölçülü cezalandırılmalı veya ödüllendirilmelidir. Çocuklarda pozitif ödüllendirme sisteminde ana fikir,istenen davranışlar daima ödüllendirilmeli. Ama istenme yen davranışlar ödüllendirilmemelidir. Ödüllendirilen davranışlar ise genellikle tekrarlanmalıdır. (Yoksa bu günkü insanlarımız gibi ekseriyeti görevini yapmayan,yaptığını sanan,insanlara eziyeti meziyet bilen,hak etmediği parayı alan,aldığı parayı az gören,gözü saatte,üretmeyen, tüketen bir toplum oluruz)

ÇOCUKLARIMIZI SİGARADAN NASIL KORURUYACAĞIZ?

Önce anne baba sigara içmeyerek güzel örnek olmalıdır. Çocuklara sigarayı önce biz tanıtalım. Sigaranın zararlarını 3-4 yaşından itibaren çocuğun kulağına duyurmaya başlanmalıdır. (Eğer 14-15 yaşına gelmesini beklersek çok geç kalmış oluruz.)

Çocuk 6-7 yaşında iken 20-30 sigara izmaritini toplayarak bunları bir kaç gün bir kavanozda ağzı

kapalı olarak bekletiniz. Sonra çocuğa bunu koklamasını söyleyiniz ve bu havayı ciğerlerinde tutmasını öneriniz. Kendisini iyi hissedip hissetmediğini sorunuz.

Birisi çocuğa sigara ikram ettiğinde,"Hayır! Sigara benim kötü kokmamı sağlar ve kendimi kötü hissetmeme sebep olur" gibi hazırlanmış cevaplar öğretilmelidir.

a-) Sigara içenlerin elbisesi,nefesi kokar. b-) Dişleri tırnakları sararır. c-) Sigaraya verilen haftalık para ile süt,çikolata,kitap alınabilir. Bunlar tatlı dille baskı yapılmadan anlatıl
malıdır.

ÇOCUĞA EĞİTİM VERMEK: Bunun için önce kendimizi eğitmeliyiz. Bu konu da yardımcı olacak bazı kitapların ismini vereyim. “Gerçekten Beni Duyuyor musun” Leyla Mavara. Sistem yayınları,“Yeniden İnsan” Doğan Cücenoğlu. Sistem yayınları,“Okul Çağı Çocuğu” Remzi yayınları,“E.A.E Etkili Anne Baba Eğitimi” Thomas Gordan.Sistem yayınları,“Çocuk Ruh Sağlığı” Atalay Yörükoğlu. Özgür yayınları“Olumsuz Dünyada Olumlu Çocuklar Yetiştirmek” Ziğzıplar. Beyaz yayınları.

Psikiyatrik durumlar. Çocuklarda ve gençlerde bazı bozukluklar ve problemler sezildiğinde psikiyatrikte götürülmeli. Aile ile doktor arasında bağlantı sağlanmalıdır.

BİTMEYEN OYUN;

Kıymetli okuyucularım, Metin Aydoğan'ın “Bitmeyen Oyun” isimli kitabıyla ilgili olarak Cumhuriyet Gazetesi yazarı Atilla İlhan'ın , 22.01.199 tarihli yazısını,Atatürk zamanında onca imkansızlığa rağmen neler yapmış sizde okuyasınız diye aynen aktarıyorum:

HANİ MÜDAFAA VE MUHAFAZA EDECEKTİK Atilla İlhan

Gazi'nin “Cumhuriyeti”, o yılları yaşamış olanları,siyasi tercihleri ne olursa olsun,bas bayağı heyecana sürükler. Neden? Bu “Neden” in cevabı,şiir olarak destan,nesir olarak dizi/ roman;müzik olarak opera yada senfoni şeklinde verilebilir. Ne var ki,hiç ummadığımız bir an da,hiç beklemediğimiz bir kitap da,karşınıza çıkıveren bir tek sayfa;öteki saydıklarımın hepsinden kısa fakat özlü olarak,o 'nedenin 'tarihi' gerekçesini açıklar.

Doğrusunu isterseniz Metin Aydoğan' ın “Bitmeyen Oyun”unu okuduğum sırada, tadına doyamadığım şu 'özet',hem beni tekrar o ürpertici heyecana sürükledi,hem de Türki-ye'yi,yıllardır yönettiklerini zanneden politikacı kısmının zavallılığını bir kere daha düşündürdü;Dikkatle okuyup,devlet nasıl yönetilirmiş,bir daha düşünsünler!

Yoktan var etmek ne demektir?

“....1929 Dünya bunalımın olumsuz etkilerinden sakınmak için,'devletçilik' politikaları yoğunlaştırıldı. Bütün dünyada büyük boyutlu bir kriz yaşanırken,Türkiye'de ekonomik büyüme sağlanıyordu. 1923 yılında 3.700 ton olan pamuklu dokuma, 1927'de 9.055 tona;597 bin ton olan maden kömürü ise 1 milyon 593 tona çıkarıldı. 1923'te hiç üretilmeyen şeker,1927' de 5.184 bin ton;1932'de 27.549 ton üretildi....”

“...1927-1932 arasında,çimento 24 bin tondan 129 bin tona,kösele 1.974 tondan 4.105 tona,yünlü mensucat 400 tondan 1.695 tona çıkarıldı. Elde edilen yerli üretimle,1923'te ithal edilen kösele ve un,1932'de hiç ithal edilmedi. Şeker ithalatı %37, deri ithalatı %90,çimento ithalatı %96.5, sabun ithalatı %96.5 oranında azaldı...”

“... Türkiye 1923 yılında 36 milyon dolar dış ticaret açığı verirken,bu açık 1931 yılında 300 bin dolara düşürüldü. 1936 yılında Türkiye 20.1 milyon dolar dış ticaret fazlası veriyordu. 1937 yılında Devlet Hazinesi'nde 26.107 ton altın,1938 yılında 28.3 milyon dolar döviz stoku vardı....

“...Kamu yatırımlarını esas alan 'devletçilik' politikaları ve bu politikaların ekonomik dayanakları olan KİT'ler, Türkiye'de çok başarılı olmuştu. Elde edilen sonuçlar bunu açıkça gösteriyordu ve bu başarı tamamen yerel kaynaklara dayanılarak elde edilmişti;üstelik, bağımlılık yaratacak dış borç alınmamış,karşılıksız para basılmamış ve 15 yıl boyunca denk bütçe gerçekleştirilmişti....”

“...Enflasyon 1922-1925 yılları arısın da yıllık 3.2.1925-1-27 arasında yüzde 1'di. Türk parası yabancı paralar karşısında değer kaybetmedi. 1927 yılında 9.5 kuruş olan Fransız Frangı,1929'da 7.7 kuruşa; 187 kuruş olan Amerikan doları,127 kuruşa düştü. Bunlar dünyanın en güçlü paralarıydı. Sınırlı miktarda alınan dış borç,ağıllıklı olarak demiryollarının devletleştirilmesinde ve devlet kibrit tekelinin yaratılmasında kullanıldı ve bu borçlar,Osmanlı'dan devr alınan Düyun-u Umumiye borçlarıyla birlikte ödendi...” (Bitmeyen oyun, Metin Aydoğan ,s.83/84,İzmir)

Sizi bilemem ama ben hayatım boyunca şu okuduğunuzdan daha güzel bir şiir okumadım;heyecanlanırsam,haksız mıyım ? Bende kitap dan dikkatimi çeken bir kaç cümle aktarmak istyorum: Atatürk'ten sonra batının ne mal olduğu unutuldu. 1924 yılı devlet bütçesi 118.5 milyondu. 1938'de sivil havacılık 8 kişilik uçaklar yapılıyor.,Avrupa'nın göbeğinde ki Danimarka'ya satılıyordu.

DOĞUM GÜNÜ;

Bu gün 06.06.2003.

Bu Gün dünyanın en güzel günü diyebilirim. Tabiatta yeşil yılın son koyuluğuna eriştiğinden artık yeşil örtü yavaş, yavaş mavileşmeye başlamış. Güller ağaçlarının dallarındaki yaprakların güzelliğini yere indirmiş. Yeşil arasında o güller ki, bülbülü çileden çıkartan, her sabah figan ettiren rengarenk güller. Sarılar, beyazlar, pembeler. Kırmızı vişne çürüğü renkte olanları bile var. Menekşeler toprağın üzerinde rengarenk, basma elbise giymiş güzel bir kadına benziyor.

Anam kadın yine böylesine güzel bir yaz gününde, 9 aydır çektiği benim yüküm-den kurtulmuş. Çok ağrıda çekse sonunda muradına ermiş ve beni kucağına almış. O gün 06.06. 1936 Çarşamba günüymüş.

Alı al, moru mor bir gün. Hanım ellerinin kokusu, dallarda kuşların sesleri insanın içini gıcıklıyor. Kendinizi daha genç daha dinç hissediyorsunuz. Tarlaların kıyısın-daki gelinciklerin kırmızısı bütün çiçeklere kafa tutuyor. Göbeğindeki siyah, güzel kırmızı bir elbisenin üzerindeki düğme gibi.

Arılar çiçeklerin en yakın dostu. Biri gidiyor biri geliyor. Arılar bal alacak çiçeği bilir.

İnsanların iyimserleri, akıllısı da bu günlerin kıymetini bilir tadını doya, doya çıkartır.

Çimlerin üstüne serilmiş kilimler, çaput minderler ve yanı başınızda düdüğü öten teneke semaverin üstündeki çay demliğindeki çayın kendine has o güzel kokusunu burnunda hissetmek ne güzel. Doldur çayları keklik kanı gibi. Domatesler, biberler tabakta uyum içinde.

Yeşil biber, kırmızı domates tabaktaki çiçekli desenle ne güzel uyum sağlamış. Peynirin yanında fırından yeni çıkmış çörek...

Anam geldi aklıma, yanı başımda sanki; saç kapamış mayalı yapıyor. Hava sıcak. Ter çenesinden damlıyor. Ama aldırdığı yok. Onun derdi kocası İsmail Çenesiz'e yaptığı mayalıyı sıcak, sıcak sade yağla yağlayıp yedirmek.

Kendimi 7-8 yaşındaymış gibi hissettim. Ağabeyimin yemeğe, çöreğe, mayalıya meyli yok. Elinde çekiç bana oyuncak araba yapıyor. Babam onu seyrediyor keyifle. Araba bitmek üzere çokta güzel olmuş. Son olarak zadov kapağının menteşelerini çakarken, bağın çiçeklerinin, güllerinin rengi gibi rengarenk bir şekilde arabayı boyamak için babamdan boya parası istiyor. Ağabeyimde yeni girmiş 10-11

yaşına. Babam, “Boyraz Ahmet'ten al. Beni söyle. Ben oraya öderim.” diyor.

Zaten babam ağabeyimin bir dediğini iki etmez. Eli marifetli, hep böyle uğraşılarla uğraştığı için ona iltimaslı bir sevgisi var. Anamın da ona öyle bir sevgisi var. Ben yaramazım. Sokakta oyun oynamaktan böyle şeylere pek elim değmiyor. Beni de seviyorlar ama İlhan'ın yeri başka.

Dayım heybetli, bağ bile olsa güzel giyinmiş haliyle köşe minderinde. Onun minderi hem büyük hem de yün Eeee... O İsmet ağa. Karısı Lütfiye Hatun’ un en büyük zevki ona hizmet etmek. “Çay olmuşmu-dur İsmet? Çayları dökeyim mi? “ Dayım az konuşan güzel konuşan bir adam. Benim tanrıdan sonra taptığım adam. Tek kelime; tok ve güzel sesiyle,
“ doldur ! ”

Dayımın sade sesi mi güzel? Her şeyi güzel yapan, herkesin derdine koşan, mahallenin Çarşının Ağası. Özelliğini, becerisini, cesaretini öleli elli sene olduğu halde hala anlatır dururlar.

Çaylar, çörekler, mayalılar iştahla yenmeye başlanıyor. Bu gün başka bir gün. Bu gün 06.06.2003 Pazar. Ben böyle şiir gibi tarihleri çok severim!

Çünkü ben 06.06.1936 tarihinde doğmuşum!

İNSANLAR OBEZ OLURKEN;

Hanımların iki dirhem bir çekirdek olduğu, bize de kızların dudu göründüğü 1950'li yılların başlarından bahsedeceğim:

O zamanlar şimdiki gibi böyle israf, fuzuli masraf yoktu. “Onda varda bende niye yok” kavgası da yapılmazdı. İnsanlar o zamanlar daha yoksuldu ama önce beyinlerinde mutluluğu oluşturuyor, sevginin tohumunu ekiyorlardı önce evlerine sonra da etraflarına.

O zamanlar obez insanlar hemen hemen yok gibiydi. Bırak obezi, şişman kadın bile yoktu. Nerden olacaktı ki...? Kadınlar sanki biçer döver, hem ekiyor, hem biçiyor, hem de yıkıyordu her şeyi.

Çamaşır dışarıdaki taş teknede tokaçla, küllü suyla yıkanırdı. Yemeği odun ateşinde pişirmeye uğraş, bulaşık yıka, pekmez yap hem de yardımcısız. Kadınlar gün doğmadan kalkar herkes yatınca da eskileri yamarlardı. Bilhassa çorap eskilerini. Hele bağ kaynatma vardı ki, (Küre başı. 1 hafta 15 gün uğraşılırdı) hayvanların sağılması, yoğurt yap, yayıkta yağ yap, tezek yap, her gece yatak yap sabahleyin kaldır. Hele bir ekmek yapılışı vardı ki, ayda bir... O gün etrafı mis gibi ekmek kokusu sarardı. Ama ev

sahibinin de başının ağrısı tutar, mevsimlerden yazsa başına salatalık sarılır kışsa patates sarılırdı.

Bu ekmek yapmaya para ile adam gelmez komşular birbirlerine ödünç giderdi. O tarihlerde çarşı ekmeği almak neredeyse ayıptı. Hatta bazılarınca zenginlik göstergesi bazılarınca da," Yazık, ekmeği bile çarşıdan alıyor. Herhalde evde unu, buğdayı yok" gibi söylentilere sebep olurdu.

Çarşı ekmeğinin ve un fabrikalarının 1952-1953 yıllarında makineleri yenilendi herhalde. Bembeyaz francalalar yapılmaya başlandı. Adı da has ekmekti. Francalaların üstüne serçe parmak kalınlığında ayrıca bir hamur yapıştırılırdı. Onun adı da francala imidi idi. Evin çocukları onu bölüşemez bu simit yüzünden kavga çıkardı. Ben gözümle görmedim ama o zamanlar duyardık. Bazı fakir aileler bu francalaları yufka ekmeğe dürüp yerlermiş denirdi.

Hanım ebe vardı o tarihlerde. 90 yaşında derlerdi. O yaşında Eskiekine bastonuyla yürüyerek gün doğmadan gider kuşluk vakti hava tam kızmadan dönerdi. Ayhan ve rahmetlik Orhan Çöplü' nün anne anneleri ve yanılmıyorsam Boyvatlıoğullarından dı.

O ebemiz domatesle patatesi yemezdi. " O sonradan çıktı" derdi. Domates içinse," O ilk çıktığında, onu yeşilken yerdik. Kırmızı olancada çürüdü" diye döktüklerinden bahsederdi.

Şimdi bunları durup dururken niye anlattım? O günkü insanların çalışkanlığını, tutumluluğunu, bu günkü insanlarımızın ise müsrifliğini, israfçılığını vurgulamak için. Bir lokma ekmek, yemek israf edilmez atılmazdı. Bu günkü gibi 4 ekmekten biri çöpe atılmaz, parçası yer düşse onu üç defa öpüp başımıza kor sonrada yerdik. (Ekmeğin yerinin ağzımız olduğunu öğretirler, bizde öğrenirdik. Ekmeğin yeri ağzımızdır.) Okullarda yerli malı haftası yapılırdı. Herkes evde anasının yaptığı bir şeyi sınıflarına getirir orada yerdi. Pestil, pekmez, ceviz, peynir, aklınıza ne gelirse. Öğretmenler hep vurgular, öğretir, " yerli malı çoğalmalı, alan satan çok olmalı" derlerdi. Şimdilerde yeme çoğaldı, çeşit çoğaldı. Enerji harcayarak çalışma ise azaldı.

Şimdi size ithalat, ihracat ve marka hastalığımızdan bahsedeceğim. İhracatın artışından söz ediliyor ama ithalattın durumunu söyleyen yok. Tüketim malı ithalatındaki artış ürkütücü boyutlarda. Geçen günlerde bir gazetemizde bu konuda çıkan bazı rakamları vereceğim.

Türkiye'nin Haziran ayı ihracatı %35.4 artarken ithalat %43.4 yükseldi. İthalattaki en büyük artış ise tüketim Mallarında yaşandı. Geçen yıl Ocak Haziran

döneminde 2 milyar 171.6 milyon dolar iken bu yıl aynı dönemde 3 milyar 70.9 milyon dolara çıktı. Haziran ayında 5 milyar 632.1 milyon dolarlıkta ithalat yapılırken 3 milyar 745.3 milyon dolarlıkta ihracat gerçekleştirildi. Dış ticaret açığı geçen yılın aynı dönemine göre %62.6 artarak, 1 milyar 160 milyon 123 bin dolardan 1 milyar 886 milyon 842 bin dolara çıktı.

İhracatı böyle artırmak için çaba harcarken ithalatı da azaltmanın çareleri mutlaka aranmalı. Çünkü bu malların çoğu Türkiye'de gayet güzel yapılmakta. Şayet yapılanların eksiği varsa TSE kalite kontrolünü ciddi olarak yapmalıdır. Çocuklarımızı, gençlerimizi bu marka hastalığından güzelce ikna ederek, bunun yüzünden halkın fakir, işsiz hatta aç olduğu anlatılarak vazgeçirmeliyiz. Örnekler verilmeli. Büyükler bilhassa öğretmenler güzel örnek olmalıdır.

YERLİ MALI ÇOĞALMALI ALAN SATAN ÇOĞALMALI. yediden yetmişe herkes üretmeli. En azından ihracatımız ithalatımızı karşılamalı. Açık olmamalı. Yetkililer bu yönde kafa yormalı. Milletin ufkunu açmalı, ihracat artırılmalı, ithalatta azaltılmalıdır.

Sevgi ve saygılarımla.

ANADOLU SOHBETLERİ

19.09.2003 Cuma günü saat 15.00 de Çorum Anitta Otelde çok önemli bir toplantı yapıldı. Toplantının adı: “ Garanti Anadolu Sohbetleri” idi. Toplantıyı düzenleyen Çorum Ticaret ve Sanayi Odasına, Dünya Gazetesine ve Garanti Bankasına çok teşekkürler.

Salonu hınca hınç dolduran, 4-5 saat süren toplantı boyunca salondaki bu doluluğu devam ettiren Çorum halkına ayrıca teşekkürler.

Konuşmacılar kendi konularında hakiki ustalardı. Zaten hepsi Türkiye'nin ayrı bir değeri. Tabi ki Garanti Bankasının bu toplantılarının 11.nin Çorum'da yapılabilmesi çok kıymetli fahri hemşerimiz Dr. Mahfi Eğilmez Beyefendinin sayelerinde olmuştur. Bize bu fırsatı sağladığı için kendisine ayrıca teşekkür ediyoruz.

Mahfi Bey, Hitit tarihi mirasına ve Çorum'a sahip çıkılmalı diye üzerine basa basa bizleri uyardı. Yetkililere, Türkiye'yi yönetenlere, eski yönetmiş

olanlara mesajlar verdi. Şu cümle çok acı ve çarpıcıydı; “ Japon prensinin bile her yıl ziyaret ettiği HATTUŞA' ya Türkiye'nin cumhurbaşkanı, başbakanı gelmiyor! Ama Atatürk sağlığı el vermediği halde Alacahöyük'e gelip kazıları görmek istemişti.”

Bizlerdeki bu son neslin insanları, babasının, anasının mezarını ziyaret etmeyen bu insanlar buraları ziyaret eder mi? etmez! Çünkü oralarda onlara oy verecek ve alkış tutacak, yağ yakacak topluluklar olmayacak. Mahfi Bey gibi bir insan Hitit ve Çorum için paha biçilmez çok kıymetli bir fahri hemşeridir. Biz Çorumlular onun kıymetini bilmeliyiz! (Biliyoruz)

Dostlar acı söyledi ama benimde senelerdir söylediğimi, gerçekleri söylediler. 20 senedir durakladı, yerinde saydı gibi bir şey işte. Organize sanayinin şu andaki hâli, hepsini toplasan bir İstikbal Mobilya etmez. Suç Çorumlunun mu? Hayır! Çorum politikacılarının bir ve beraber olmayışı, Içinde ekonomist ve ticari kafa yapısı olan insanların bulunmayışı. Rehber olamadılar halada olamıyorlar. Biz balık istemiyoruz, bize balık tutmayı öğretin. Balık tutanları da yok etmeyin lütfen.

Bu yazıyı yazdığım gün Amerikan doları 1.355 bin TL idi. İhracatçı 1.600 TL iken bağlantı yapmış. Hükümet dolar düşecek diye uyarmamış. Sattığı mal o bağlantıya göre %25 ucuzlamış. Denizli, Bursa, Antep gibi Anadolu kaplanları kedi olmuş. Kimseye sesini duyuramıyor. Hükümet acil tedbir almazsa bunun sonu felakettir. Fabrikalar kapısına kilidi mecburen vurur. Yüz binlerce insan işsiz, aşsız kalır.

Hükümetlerin görevi yaptık demek değil sıkıntılara çözüm getirmektir. Ne mi yapılabilir? Çok acil olarak hükümet tarafından,” ihracat yapan firmalar için dolar kuru 1.500
TL olarak kabul edilecek ve bu fiyatın altında ihracat yapan firmalara aradaki fark ihracatın yapıldığı günden itibaren 1 ay içinde ödenecektir” denmelidir.

Bunda Hükümetin, hazinenin gideri olmayacak ihracattan gelen döviz ve vergi ile artı gelir oluşacaktır. İşten insanlar çıkarılmayacak yeni iş imkanları sağlanacaktır.
Kıymetli konuşmacılardan birisi, “ 1 kg Silisyumun (Kum) dünya fiyatı 0.0070 sent halbuki bunu cama çevirirseniz bir dolar. Yine bu kumu chip'e çevirirseniz 17 dolar oluyor” diyordu.

Bu benim çok dikkatimi çekti. Bir şeyi ham haliyle değil işleyip en değerli haliyle satmamız lazım. Türkiye'de gayet bol olan Taryum ve Bor cevherleri ham olarak satılıyor. Bizden alan devletlerde işleyip 100-150 katına satıyorlar.

Konuşmacılardan Selman Bilal güzel mesajlar verdi. Erdem Çenesiz'in konuşmasındaki, “AİLE ANAYASASI YAPMALIYIZ” mesajı orijinaldi. Bunu hazırlamalı
ve Çorum gazetelerinde yayınlamalı diye düşünüyorum.

Nice böyle güzel, verimli toplantılara diyor hepinize sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

NİCE BAYRAMLARA

Bayramlar milletçe sevinç ve mutluluk günlerimizdir. Milli bayramlarımız olmasaydı dini bayramlarımızda olmazdı. İşgal altındaki milletleri görüyoruz. Çektikleri eziyet, zulüm, açlık, sefalet ve ölüm kusan silahlar. Böyle bir durumda ibadet mi olur? Dini vecibeler yerine mi getirilebilir?

Allah başımızdan cumhuriyeti, demokrasiyi, gönderlerimizden bayrağımızı ve minarelerimizden ezanımızı eksik etmesin. Bu yüce millet ilelebet payidar olur inşallah. Ben İslam, Türk ve Çorumlu olmakla övünüyor gurur duyuyorum. Bütün hemşerilerimin de aynı düşüncede olduğuna inanıyorum.

Bütün vatandaşlarımızı ve hemşerilerimizi seviyor sayıyor onları canı gönülden kucaklıyorum. 25-Kasım 2003 Salı günü başlayacak olan
Ramazan bayramınızı kutluyor ve hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Duyduğuma göre yine uzatmalarla tatil 9 gün olacakmış. Bu kafayla bu memleket bu duruma yinede iyi gelebilmiş. Lafta üretim ihracat diyoruz ... Soruyorum; üretim yatarak ta oluyor mu? Bu tembelliği kim pompalıyor ve muvaffak oluyor anlamak mümkün

değil? Nereye gitti tatiller çok uzun diyen hükümetimiz?

Bu yazı 13-11-2003 Perşembe Akşamı yazılmıştı. Yazımda Temcit verilmesini ihmal etti diye de Sayın Müftümüze bir sürü sitemde bulunmuştum. O gece STV'de ki " Sahur Bereketi" isimli programda Çorum'daki Beyler Beyi Konağında yapılan " Çorum'da Ramazan " bölümünde kıymetli Çorum ekibi ve başında da Sayın Hocamız Recep Hamcı Bey vardı.

Sabah kendisini tebrik ve teşekkür etmek için telefonla aradım. Kendisi o geceki programda, Ramazan ayında Türkiye'de sadece Çorumda verilen temcitten bahsetti. Telefonda bu konuyu konuştuk. Ben kendisine, " Müftü Beye bu konuya eğilmedi diye sitem ettiğimi, Pazartesi yayınlanacak yazımda da bunu yazdığımı" söyledim. " Aman ne yapıyorsun? Sayın Müftü beni taa Oylat kaplıcasında telefonla arayıp buldu Sidiye alalım diye. Bende, bu Ramazana yetişmez. Gelecek Ramazan yapalım dedim" deyince Sayın Hocamdan Ramazandan sonra bu Sidiyi hazırlamasını rica ettim. "Olur yapalım" dedi. Sayın Müftümüze ve Sayın Hocama teşekkür ediyorum. Bana da o Sididen bir adet lütfederlerse memnun olurum. Allah cümlesine ve bizlere hayırlı, sıhhatli ömür verirse, verir inşallah gelecek sene ki Ramazanda ayında Sahurda Temcit verilecek Çorum halkı da dinleyecek. Bu güzel adette kaybolmamış olacak Rabbim kolaylık verir inşallah.

Sayın Belediye Başkanımızdan da bir ricamız olacak. Gelecek yıl Ramazanda çadırda verilen bu yemeklerin çoğunu Osmancık caddesinde bulunan Hacı Galip Kuşçuoğlu vakfında yapıldığı gibi sefer taslarında veriniz. Böylece vatandaş verilen aşını kendi evinde çoluk çocuğuyla yerse daha iyi hizmet yapılmış olur diye düşünüyorum. Baba çadırda karnını doyuruyor ama çocukları evde ne yiyor bilmiyoruz!!! Sayın Başkan konuyu Incelemenizi istirham ediyorum. Bu güzel hizmetlerinizden dolayı sizi kutluyorum.

Bayramları dolu dolu yaşayan, samimi, içten, heyecanla, yürekten tertemiz kutlayan hiç şüphe yok ki ÇOCUKLARDIR. Bayram asıl onların diye düşünüyorum. Yaşı 50- 60 üzerinde olanlar şöyle bir anımsasınlar zemheride orucun tadını, Sahurda komşudan komşuya giden tava mayalısını, Ağustosta Cula (Karga) gibi ağzımızın açıldığını, dilimizin pas tuttuğunu yinede top oynadığımızı, kuyulara sallayıp yarı soğumuş karpuzun tadını, Ramazanlarda Küre Başı iftar ve sahur keyfini. Ne güzeldi o günler. Ağzımızın tadı yerindeydi ve bir başkaydı midemiz. Taşı yesek eritiyordu. 9-10 mayalı yiyen adamlar vardı. Gece Analarımızın, " Yavrum sabah yesin" diye fazla

kızartıp biz çocuklara ikram edilen yumurtaya batırılıp kızartılan pideleri, “ Beni Sahura niye kaldırmadınız?” diye ağladığımızı, tekne orucu tuttuğumuzu, göğsü madalyalarla dolu özel giyimli davulcu ve zurnacıları, çıtır çıtır simitleri, kırmızı beyaz çubuk, top top elma şekerlerini, sırada bekleyip suda tab edilen su fotoğraflarını, minarelerden inim inim verilen temcit manilerini, küçük yaşta ilk orucun zorlu gününü ve Ninelerin oruç tutan çocukları sırtında gezdirdiğini, dedenin veya babanın, “Orucunu bana sat” diye para verdiğini, sigara tiryakilerinin sertlik havalarını, anaların odun ateşinde iftara yemek yetiştirme telaşını, dayımın elini öptüğüm zaman verdiği gümüş bir lirayı, Şeme Nenengilin, “ Işığı yok, kapılarının tokmağını bir vuruver” diye komşuya yolladığımı unutur muyum?

Mahfeyi, kaydıraç telini, faytona binip gezdiğimizi, fakirlerin, çırakların, kalfaların bayram yemeğine gelişlerini, Helle'nin fişek ve kaleden attığı topu, mahallenin çocuklarının babalarımızın elini öptüğünü, bazı ailelerin ev hasreti çekmesinler diye askerleri evlerine bayram yemeğine çağırışlarını, mezar ziyaretlerini anımsasınlar ben yaşta olanlar. Ne güzel adetlerdi onlar hepsi hatıralarda kaldı. Bayramlarda el öptükten sonra en yeni ve en güzel ayakkabılarını giyip bayram yerine koşan çocukların çokluğundan mahşeri bir kalabalık oluşur ve kalabalıktan o meydanda zor yürünürdü. O zamanlardaki çoğu çocuğun yaptığı gibi yeni ayakkabısını bir beze sarıpta koynuna alıp yatan ve bu gün 50-60 yaşın üzerinde olan o günlerin çocuklarına bu günün ihtiyarlarına selam olsun. Biz antika olduk haberiniz ola.

Başta çocukların herkesin bayramını canı gönülden kutluyor bayramda evini terk edip geziye gidenleri hoş görüyle karşılamıyorum. Evde ailenin bayramı Birlikte kutlamasının tadı, zevki, keyfi başka oluyor. Nice bayramlara sıhhat afiyet huzur dolu olarak girmek dileğiyle diyor saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

RÜYA NEDİR?

Yaşam varsa rüya vardır. Herkes rüya görür. Halbuki bazı insanlar, “ Ben rüya görmem derler.” Bunlarda rüya görür ama bana göre net göremezler. Böyle olunca da hafızalarında tutamazlar. Rüya gören insan uyanır uyanmaz onu hafızasına yerleştirmelidir.

RÜYA: Düş; uykuda görülen hayaller diye tarif edilse de böyle basitçe anlatılması mümkün değildir. Ben elinde Rüya Tabirleri kitabıyla dolaşanlardan değilim ama rüyaya inananlardanım. Rüya insanoğlunun var oluşuyla başlamıştır. O bir muammadır. Rüya bir ilim olarak kabul edilmiş bütün peygamberlerde rüya ilmine değer vermişler ve onunla da amel etmişlerdir. Rüya insanları devamlı meşgul etmiş olup çokta önemlidir. Rüya batıda, doğuda daha doğrusu bütün dünyanın ilgi kaynağı olmuş, insanları meşgul etmiş ve onun hakkında pek çok eser yazılmıştır. Modern ilimde bu muammayı çözememiştir.

Rüya gaipten işaretlerdir. Hazreti peygamberimiz, “ Salih imanlı bir kimsenin gördüğü güzel rüya peygamberliğin kırk altı cüzinden biridir. Mümin insanların gördüğü rüya sanki Rabbiyle uykuda konuştuğu bir çeşit müjdedir.” buyurmuşlardır.

Rüyalar iki kısma ayrılır. 1-) Doğru, gerçek rüyalar. 2-) Yalan ve karmaşık rüyalar. Doğru rüyalar Allah'tandır. Kötü rüyalar şeytandandır. Bunlar karmakarışık rüyalardır. İyi rüyalar görmek bir lütuf ve saadettir.

İnsanlar rüyada ileride başına gelecekleri bazen ayan beyan görebilirler. Bazen de bir takım işaretler sunulur. İşte bu hallerde bu işin erbabı olan iyi ve dürüst birine rüyayı tabir ettirmek lazımdır. Bazı insanlar görmediği halde şöyle böyle rüya gördüm diyorlarsa büyük vebalde kalırlar. Çünkü doğru rüya, Rüya Tabir Kitaplarında peygamberlikten bir parça denilmekte ve salih kullarına Allah'ın sevindirici bir müjdesidir denmektedir.

Kur'an'ı Kerimde bunun örnekleri vardır. Camilerde hutbelerde anlatıldığı gibi Hazreti İbrahim (A.S) oğlu İsmail'i kurban etme rüyası ve Hazreti Allah'ın onun rüyasına sadık kalması hürmetine gökten koç göndermesi. Hazreti Yusuf'un gördüğü rüya ve babasının tabir ettiği bir şekilde hayatı geçmesi gibi.

İnsanlar rüya görme yönünden de üçe ayrılırlar. 1-) Peygamberler. 2-) Salihler, Veliler.
3-) Halk tabakası denen insanlar.

1-) Peygamber efendimizin gördüğü rüyalar tümüyle doğru ve gerçektir. Çünkü bu rüyalar ilahi vahyin bir koludur.

2-) Salih ve Velilerin gördüğü rüyalarda genelde doğru ve gerçek rüyalardır.

3-) Halk tabakası denenlerin gördüğü diğer rüyalar: bu rüyalar gerçek olabileceği gibi karışık ve yalan rüyalarda olabilir. Salih ve dindar kimselerin gördüğü rüyalar Allah'ın bir lütfü müjdesi olacağına dair ölçüleri vardır. Bu rüyalarda üçe ayrılır.

1-) Rahmani rüyalar.

2-) Şeytani rüyalar.

3-) Kişinin kendisi tarafından meydana gelen rüyalar.

1-) Rahmani rüyalar kula bir müjde olarak düşünülmelidir. Salih ve doğru rüyadır. 2-) Şeytani rüyalar şeytan tarafından bir kişiyi korkutmak için gelen rüyalardır. 3-) Kişinin kendisinin meydana getirdiği rüyalardır ki, bunlar yalan olup kişinin kendi kafasında kurduğu kuruntulardır.

a-) Güzel rüya gören kimse bunu müjde kabul etmeli ve Allah'a şükretmelidir. Gördüğü bu rüyayı sevdiği kimselere anlatmalıdır. Sevmediklerine anlatmamalıdır. Rüya her önüne gelene de anlatılmamalıdır.

b-) Kötü rüya gören kimsede bunun hayra yönelmesi için Allah'a sığınmalı ve dua edip yalvarmalıdır. Rabbim, gördüğüm bu rüyanın ve şeytanın şerrinden sana sığınırım demelidir. Fazla etkilenmemeli Rabbine sığınmalıdır. Böyle rüyalar hiç kimseye anlatılmamalıdır. Bunları tabir ettirmekte çok yanlış olur. Zaten insan kendisi istese de rüya göremez. Rüyalar insanoğlunu başka alemle haberleşmeye götürür. Bu ilahi bir lütuftur. Bir kimse doğru rüya görmek istiyorsa sözünde ve özünde doğru olmalıdır. Bir işin hakkımızda hayırlı olduğunu görebilmek için 2 rekat namaz kılıp (Buna istihare namazı denir.) dua edilir. Abdestli olarak yatılır. Gönülden rabbine sığınarak yapılan bu dualaların hürmetine Allah'ın izniyle kendisine bazı işaretler verilir. Peygamber efendimizi rüyada görmek çok güzeldir ve rahmanidir. Her kim peygamberimizi rüyasında görürse gerçekte onu görmüş gibidir Peygamber efendimiz kendileri böyle buyurmuşlardır. Güzel rüyalar görmek dileğiyle sevgi ve saygılarımı sunuyorum efendim.

Kaynak: Büyük Rüya Tabirleri Yusuf Tavaslı

İNSANA YATIRIM YAPMAK

Bu gün dünyaya hükmeden daha doğrusu zulmeden kapısında üç kuruş ödünç parayı hem de faiziyle almak için aylarca beklediğimiz Amerika...

Maneviyat hariç dünyada borsaların düştüğü,öksürüğe borsaların tavan yaptığı Amerika...

Dünyada milyonlarca insanın açlıktan ölmesine göz yuman Amerika.

Irak'ta senelerdir koyduğu ambargo yüzünden milyonlara varan,başta çocuklar olmak üzere ilaçsızlıktan insanların ölmesine sebep olan,kendi çıkarları ve üç kuruşluk menfaati uğruna dünyada ölüm ve kan kusan Amerika...

Bundan 217 yıl önce Osmanlı Devleti ile ticaret antlaşması imzalamak için 45 sene uğraşmış Amerika...

Nereden,nereye ? Düşmedik,kalkmadık bir Allah. Demek ki;insanlar gibi devletlerde düşüp kalkıyorlar.

Sultan 2. Mahmut Han Hazretleri Amerika ile ticaret antlaşmasına Amerika'nın savaş gemilerinin teknolojisinin Osmanlı Devletine aktarılması şartıyla razı olunmuştur. Ama yazılı metinde bu maddenin olmadığını görünce Amerika Elçisini huzurundan kovulmuştur.

Şimdi de biz AB'ye girmek için uğraşıyor ve iki de bir Avrupa kapılarında kibarca kovuluyoruz . güzelce de soyuluyoruz. Yalandan efelenmelerin hem para isteyip,hem ağlayıp sonra kafa tutup efelenmeyeceksin. "Veren el,alan elden daima üstündür" Bunu unutmayacaksın.

Amerika ile Türkiye'nin ilk ticari ilişkileri 1785'de başlamış bu ülkeye o zamanki senelik ihtiyacımız 400 bin dolarmış. O yıllarda dünyada doğru dürüst ihracat yok. Yol yok,uçak yok sadece denizden gidiliyor uzak ülkelere. O dönemde bu fevkalade bir rakam.

102 yılında Amerika İzmir'e bir Konsolos tayin etmiş. Konsolos iki yıl görevde kalmış. Daha sonra Osmanlı Devletinin Konsolosluğunu taktik etmediğinden geri dönmüştür. 1808'de yeniden Konsolosluk için teşebbüs etmiş ama yine kabul edilmemiştir. 1811'de Ticari Ateşelik izni verilmiştir.

Bunlar hep güç ve kendine güvenden ileri gelen,ona dayanarak yapılan işler. 1828'da Amerika Birleşik Devletleri ile 400 bin dolarlık mal satmış,70 bin dolarlık mal almıştır. Yani senelerce ihracatımız ithalimizden fazla olmuştur.

1830 yılında Türk Amerikan Dostluk Ticaret ve Seyr'i Sefa'ın Antlaşması imzalanmıştır. Amerika'nın dünyada kendini kabul ettirmiş harp gemilerinin teknolojisinin Osmanlı Devletine aktarılması şartıyla bu antlaşmaya imza atılmıştır.

1831-1839 tarihleri arasında Osmanlı Devleti Amerikalılara Türkiye'de buharlı gemi yaptırmıştır. 2. Mahmut'un ani ölümü sonrası Amerikalı mühendisler Türkiye'yi terk etme mecburiyetinde kalmışlardır. Halbuki bu işe devam edilse ide belkide 1850 yıllarında kendi gemimizi yapabilirdik.

Ben bu yazı ile şunu anlatmaya uğraştım. İnsana yatırım yapmaya,günün eğitimine,teknolojisine ayak uyduramayanlar ister firma olsun,ister Devlet olsun adım adım geri kalıyorlar. Bu gün 65 senedir bir tane dahi Devlet Adamı yetiştirememizi buna bağlıyorum.

Sevgi ve saygılarımla.

Not:Bu yazı yazılırken 06.10.2002 tarihli Türkiye Gazetesinden faydalanılmıştır.

DOĞAYI KATLEDİYORUZ

Televizyonlarımız neden güzel haberler vermez ? Yok mu sanki hiç iç açıcı güzel şeyler ? Neden bunlar haber yapılmaz ? Örneğin: "İstanbul-Ankara Kara Yolunda dün Ankara'dan İstanbul'a giden 15.000 vasıtadan hiç biri kaza yapmamıştır" gibi. Olur mu efendim böyle haber ! Haber dediğin "İstanbul –Ankara Karayolunda iki otobüs çarpışmış ve zincirleme kazaya sebep olmuş,tam on üç araç birbirine girmiştir. 18 ölü,44 yaralı var. 15 yaralının durumu çok ağır" denince haber olur sanılıyor.

Bıktık bu içimizi karartan kara haberlerden. Borçtan,yoksulluktan,işsizlikten. Lütfen biraz da iyi şeyleri arayın bulun; bunları anlatın insanlara. "40 gün ne dersen o olurmuş" diye bir atasözümüz vardır. İyilikler söyleyin iyi olsun her şeyimiz.

Geçenlerde de Rize'de 20 insanımız sel felaketinde öldü. Bunun bile insanlara ders verecek güzel güzel anlatıp gönlünde yer etmesini temin etmek lazım. Ağaçları kesilip,bitki örtüsü yok edilip,oralara gereğinden gazla çay bahçesi yapıldığı,dere ağızlarına evler yapıldığı,politikacıların 300-500 oy uğruna

bunlara göz yumduğunu ve asıl cezalandırılması gerekenin onlar olduğunu güzel güzel anlatılsa insanlara daha duyarlı olur sanıyorum. Doğayı katlediyoruz. Katledilen her şey gibi o da intikamını alıyor. Yok ediyoruz. Kirletiyoruz. Bu ne vurdum duymazlık ?

Çorumlu 2000 Dergisi'nin bundan önceki sayısında ve gazetelerimizdeki köşemde "Fidan Dikimi Ve Yetiştirme" diye bir yazı yazdım. Bu yazıyı Çorum Belediye Başkanı başta olmak üzere 13 ilçemiz Belediye Başkanlarına;bana parasıyla fidan yetiştirmede katkıda bulununuz ama buna sizde imkanlarınızla katkıda bulunun demek istedim,kimsede çıt yok. Bu kafayla daha çok "Rize Sel Felaketleri" görür ömrü olanlar TÜRKİYE'DE ! Geçen gün takvim yaprağında okumuştum."Ağaç hayırlı evlattan bile hayırlıdır" diye. Lütfen bu cümleye dikkat edelim.

Sayın Belediye Başkanımızın Çorum Festivali biter bitmez benim ve arkadaşlarımın "1 Milyon Fidan Kampanyası"nı hemen gerçekleştireceğini hatta;1 milyon da kendisinden olmak üzere bu yıl iki milyon fidan yetiştirileceğini söylemesine rağmen aylar geçti bir haber alamadık. Yıllar geçse de bu işin ben takipçisiyim. Ya 2000 Dergisi...? Ya yerel basın nerede ...? Uyku da kardeşim uykuda ! Yazdıklarınızı neden takip etmiyorsunuz ? Neden bana da,Arif Ersoy'a da sormuyorsunuz ? Neden bu kadar önemli,hatta çok önemli bir konuya parmak basmıyorsunuz... ?

"Bilmem kim 100 tane fidan dikti" bu defalarca haber olur. Ama 10 tanesi tuttu 90'ı kurudu bu yazılmıyor. Gidin ertesi sene dikilen fidanın yüzde kaçı tutmuş,bu gün baharda dikilen fidanlar ne halde lütfen ama lütfen bir inceleyin. Fidan katliamını gelecek yıl önlemenin tedbirlerini alalım. İleriki yıllar için fidan yetiştirelim. Vilayet fidanlığı 1.500.000 fidan yetiştiriyormuş kendilerini canı gönülden tebrik ediyorum. Yetişmiş ağaçları da elimizle kurutuyoruz. Eski Ekin Bağlarının ve köyünün suyu bu gün lüzumsuz yere gasp edilmiş olup milyonlarca ağaç kurumuştur. İnsanlar o gün susuzluktan ölüyordu,bu gün iki senedir böyle bir durum yok. Oranın halkı hakkını mahkemede aramalıdır!

Üç gün önce Mardin'de görev yapan bir subayla bu ağaç mevzuunu konuştuk. Oralarda adamlarımızın cahilliğine bak ki;"ağaç toprağı yer" diye bir düşünce,bir zihniyet varmış. Bunu hâlâ Milletimize öğretemediysek,ağacın toprağı çoğaltılacağını o olmayınca da toprakların derelere,çaylar vasıtasıyla denizlere gidemeyeceğini öğretmediysek buna Milli Eğitim denmez ! Bunu hocalar Cuma hutbelerinde öğretmedi ise o hocalar vaaz ve nasihat yaptı denmez !

Bu hepimizin duyarsızlığı. Lafla peynir gemisi yürümüyor vesselam. “Ayinesi iştir kişinin; lafına bakılmaz”

Not: Ben bu yazıyı yazarken Osmancık Belediyesinden Serdar Bey telefon etti ve Sayın Başkanla konuyu incelediklerini bildirdi. Sonsuz Teşekkürler.

HATIRA FETVA YOK

İnsanlar yaptıkları iyilikleri ve yardımları Allah Rızası için değil de;o şahıslardan bunun karşılığında bir şeyler bekleyerek,en azından kendilerine hürmet ve saygı duyulmasını isteyerek ve düşünerek yapansa,karşılığını da görmezse isyan ediyor. Halbuki;bu bir rızai bari içinde yapılırsa o zaman bu isyanı duyup günaha girmez. Tabi ki bunu yapabilmek için belli bir olgunluğa,belli bir kültüre erişmek lazım. Yani bir ilahi de söz var:”Kırk yıl kazan da kaynattılar,yine de çiğsin dediler” Diye. Pişmek,olgun olmak,nefis denen canavarı yenmek öyle zor ki...

Ahde vefasız insanlara bende kızarım. Ama hiç bir şey söylemem. Acırım,gülerim onlara o kadar. Olgun buğday başaklarının boynu bükük,içi boş başakların başları hep diktir. Önce bu yazıyı Çorumlu olan bir ağabeyimizin Çorumlular hakkında onlara kızdığı ve ahde vefasız olduklarını söylediği için yazdığımı belirtmek isterim. Tabi ki;tamamen yanlış düşünüyor. Ben hemen şunu da belirteyim ki;ben ne Çorum’a,ne de Çorumluya laf söyletmem. Çünkü;her ikisine de aşığım, bu ve buna benzer şeyleri söylediğim,yazdığım zaman politikaya yatırım yapıyor diyenler varmış. Politika benim yapabileceğim en son

iş. Ve de zurnanın son deliği. Yapıma,karakterime hiç uymayan bir iş. Onun için böyle şeyi akıllardan geçirenler tamamen yanılıyorlar.

Çorumlu dürüsttür. Çorumlu ekmek bilir. Çorumlu ahde vefalıdır. Bunu ben babamdan dolayı çok iyi biliyorum. Elhamdülillah ben de yaşıyorum. Tabi ki: bazı yanlışlıklar olacak. Sen bunun yüzdesine bakacaksın. Bu;bu günde olacak,daha önceleri de olmuştu. Hz. Ali R.A. Efendimize bir gün:"Falanca seni öldürecek" demişler. Hz. Ali R.A. Efendimiz:"O beni öldüremez,ben ona iyilik yapmadım ki beni öldürsün" Demiş diye söylenir. Doğruluğunu da bilmiyorum. Bazen silahın geri teptiği gibi böyle şeyler olur. Ben bununda bir imtihan olduğunu,yaptıklarınızı kul için mi,Allah için mi yaptığımızı ölçmek için mi olduğunu düşünüyorum.

Ey insan oğlu ! Sen verdiğin 5-10 liranın,verdiğin 5-10 kişiden karşılık görmedim diye isyan ederken,Allah'ın sana verdiklerini neden düşünmezsin ? Önce sıhhatin,nefes alıp vermenin ne olduğunu bilmez misin ? Evler,evlatlar,arabalar türlü türlü nimetleri için neden şükretmeyiz ? Verenin o olduğuna,mülkün sahibinin Allah C.C. olduğuna canı gönülden neden inanmayız ? Biz verilen bu mülkün başında nöbetçiyiz. Neden veren el olduğumuza ayrıca binlerce şükretmeliyiz. Alan el de edebilirdi Allah C.C. Allah. C.C. öyle büyük ki;öyle sabırlı ki,bizlerin isyanına,yaşayış tarzına,bunca rezilliğe rağmen insanlara bol bol rızk veriyor.

Müslüman isyan etmez ! Şikayet etmez ! Beddua hiç etmez ! Çünkü beddua döner,dolaşır sahibini bulur. Müslüman ya ne yapar ? Allah C.C. ıslah etsin der,şükreder,insanlara faydalı olmaya uğraşır. İki cihan için de eşit çayışır. Dünya Ahretin tarlasıdır,herkes Cehenneme kendi ateşini kendi eliyle götürür. Dışarıda oturan Çorumlulardan bazılarına söylüyorum bunları. Size Çorumlu koyun verdi,kuzu verdi,ekmek verdi,mevki verdi. Çoğunuzu zengin etti. Siz Çorum'a ne verdiniz ? 5-10 kişiye verdiğiniz Zekat için hava atma ve Çorumlu hakkında konuşmaya hakkınız olmasa gerek. Ben ne idim,ne oldum ? Rabb'im bana neler verdi demek gerek. KAZAN;KAFANA TERSİNE BİR GEÇERSE NEFESİNİ BİLE ZOR ALIRSIN. Akıllı olalım,akıllı ! "Tosbağa (Kablumbağa) kabuğundan çıkmış da kabuğunu beğenmemiş"

Ben doğruları yazdığıma inanıyorum. HATIRA FETVA YOK

Sevgi ve saygılarımla.

EKONOMİ KÜL YUTMAZ

İstesek de,istemesek de ekonominin girmediği kapı kalmaz. Onun gücü her kapıyı açar. Sayın Kemal Derviş “Türkiye'de ekonomi ile siyaset fazla iç içe girmiş”diyor. Bizim gibi;ekonomi ve siyasi bilgisi yarım olanlar tarafından idare edilince ve adama iş için her türlü ahlaksızlıkların yapıldığı ülkelerde ekonomi felç oluyor. Netice: bizim halimiz.

Mayıs ayının sürprizi Milleti sevindiren olay,Avrupa grokoremen şampiyonasında Türkiye'nin birinci olması. Hem de epeyce puan farkı ile. Türkiye 64 puanla birinci,Rusya 54 puanla ikinci,Gürcistan ise 35 puanla üçüncü oldu. Türkiye'yi ilk defa grokoremen Avrupa şampiyonu yapan ve altın madalya alan,2 olimpiyat,1 dünya ve 5 Avrupa şampiyonu olan Hamza YERLİKAYA'yı,2 altın madalyayı getiren Şeref EROĞLU'nu ve ilimiz sporcusu, sıkletinde üçüncü olarak bronz madalya alan Nazmi AVLUCA'yı tebrik ediyor,teşekkür ediyoruz.

Rusla'nın bizden 10 puan gibi açık bir farkla ikinci oluşunun sebebi ekonomiktir. Bulgarların dereceye giremeyişiyle ekonomiktir. Bu mucize şey yani ekonomi,güreş minderinin kapısını çalar. Düğün kapısını da çalar. Cenazesi olanın kapısını da çalar. İşte Türkiye'deki ekonomik krizin de 2-3 aydır çalmadığı kapı kalmadı. “Hangi kapıyı çalsanız karşınızda buruk acı” olarak Azrail gibi karşınıza dikiliyor.

Şu günlerde İMF'den çıktı çıkacak denilen kredi Derviş'in tahmin ettiği gibi,daha doğrusu umduğu gibi 15 milyar dolara çok yakın. Bunun iyi kullanılması lazım. Bize göre bu para kullanılırken yatırım yapanlara,işsizlere iş açanlara,aynı zamanda ihracat yapan,döviz getirenlere öncelik tanınmalı.

İMF pekte makbul sayılmayan milletler arası bir kuruluş. Biz buraya 18 defa baş vurduk. Bundan önceki 17 başvurumuzdaki sözleşmelere ve imzalarımıza uymadığımız ortada. Onun içinde bu son anlaşmada sayın Derviş'ten başka hükümeti teşkil eden üç liderinde imzasını ayrıca aldılar.

Kötü idare edilişimizden dolayı son 15 yılda Türkiye'nin 1 trilyon civarında parasını kaybettik. Bu yüzden de ekonomi çöktü. Bu alınan para çok iyi kullanılmalıdır. Halka moral verilmeli,yatırımcılara güven ve kolaylıklar getirilmesi sağlanmalıdır. Bunun için ayrıca siyasi istikrar sağlanmalıdır. Siyasette ve

ekonomide reformlar yapılırsa ve isabetli kararlar alınırsa,iki yıla kadar yaralar sarılır. Seçimde de bu hükümetteki partiler ve onların liderleri,Sayın Ecevit,Sayın Bahçeli ve Sayın Yılmaz meclise girebilirler. Yoksa seçim barajını bile aşamazlar. Bunun birinci şartı “Partiler Kanunu,Dokunulmazlık denen canavar ve Seçim Kanunu” bu yıl çıkmalı ki;halk bunlara inanmalı ve güvenmelidir.

Sevgi ve saygılarımla.

TURİZM

Yazıya herkesin söylediği,yazdığı gibi çok söylenen bir sözle başlıyorum. Turizm bacasız fabrika. Fabrikalar yaptıklarını yurt dışına sattıkları halde,sattığı malı kimin kullandığını bilmezler. Onlarla karşılaşmazlar bile. Turizmde ise;döviz sizin ayağınıza gelir. Sizinle konuşur,sizden bir şeyler öğrenir,size pek çok şeyi de öğretir. Gelen canlıdır ve insandır. (İnsan gibisi var mıdır ? Tabii insan gibi insansa !)

Bir çok milletler turizmden büyük döviz geliri elde etmektedir. Bizdeki döviz gelirinin yüzdesi,döviz gelirimizin büyük bir kısmını turizm teşkil ediyor. Fakat bu yeterli değil,bunu 4-5 katına çıkartabiliriz. Bu konuda kendimizi dış ülkelere ve hatta kendi yurttaşlarımıza bile tanıtamıyoruz. Artık yurt dışına çıkacak insanlar gideceği yeri seçmek için İnternet kullanıyor. Sanıyorum burada yeteri kadar tanıtılıyor mu bilmiyorum. Bu konuyu turizmle uğraşanlar,bu konuyu meslek edinenler mutlaka incelemeli ve gerekeni yapmalıdır.

Milletin canı çok yandı ise de,paranın % 40 varan devalüe edilmesi de ayrıca turist gelmesine etkili olacaktır. Bunu da iyi değerlendirmeliyiz. Gelen insanlara değişik yerler göstermeli,diğer yıllarda da oralara gelmelerini sağlamalıdır. Turizmin başlıca 3 çeşidi vardır. 1-Deniz turizmi,2-Kış turizmi,3-Kaplıca turizmi.

Ben size en zayıf olduğumuz kaplıca turizminden bahsedeceğim: Bu aynı zamanda bir yerleri görmenin dışında,insanların hastalıklarına,bilhassa ihtiyarların ağrı ve sızılarına iyi geldiğinden (Bazı tedavi usullerinde doktor kontrolünde) yapılınca bayağı faydalı oluyor. Yaşlı insanların da yüzme sporunu yapmasını temin edilmiş oluyor. Bu yönüyle hem önemli bir kazanç,hem de önemli bir insanlık görevini yerine getiriyor. Türkiye'de yer altı sıcak termal suları çok fazla,bunların çoğu da ormana yakın yerlerde. Ben zannetmiyorum ki,bu suların 4 te biri hakkıyla kullanılsın. Halbuki jeotermal enerji ile yabancı ülkeler şehirlerinde bazı bölümlerini ısıtıyor,elektrik üretimi yapıyor. Seralarında toprak altını ve üstünü ısıtıyor,kışın bile bol mahsül alıyor. Biz ise kullandıklarımızı da berbat ediyoruz. Örnek mi ? Havza kaplıcaları. Bu güzelim yerleri küçük küçük oteller yapılmış. Birbirlerinin sıklığından hava alınmayacak hale gelmiş. Velhasıl beton yığını olmuştur. Halbuki her yönüyle mükemmel 2-3 tane otel olsa,küçük işletmeler yerine insanı anonim Anonim Şirket kursa,buralar ne güzel yerler olurdu. Bir örnekte Çorum yakınlarında,her ne hikmetse Amasya'ya bağlı Hamamözün'de güzel bir işletme kurulmuş. 2 defa gittim. Müdürü ile sayın Belediye Başkanı ile görüştüm. İkisi de pırıl pırıl insanlar AMMA İŞLETMECİLİK çok zayıf.

Aşağıda bahsedeceğim Çorum'daki Anadolu Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi yöneticileri ile irtibat kurmalarını tavsiye ediyorum. İkinci tavsiyem kriz'in halkın maddi gücüne verdiği zararı düşünerek,ayrıca tanıtım amacı ile fiyatları %30-35 eksiltilmeli diye düşünüyorum. Bunlardan sonra gereken reklamlar yapılmalı,bu işletme iyice tanıtılmalıdır. Çorum Hamamözü yoluna hiç olmazsa iyice bir bakım yapılması temin edilmelidir. Çorum Turizm Müdürümüzden de bazı ricalarımız olacak. Nisan başlarında Rüstem Eren'le Yeni Hayat Barajına gittik. Baraja gelinceye kadar 4-5 kişiye sorduk,öyle varabildik. Gerektiği kadar yolu gösteren levha yok. Baraja su tutulalı 1 yıl oldu. Burası bir yıldır insanların mesire yeri oldu. Halâ yola levhalar konmamış çok yadırgadım. Barajın etrafında da göze çarpan bir düzenleme yok. Halbuki Çorum'un su kadar

mesire yerlerine de ihtiyacı olduğu düşünülmeli ve orası cennet gibi olması lazımdı şimdiye kadar.

Çorum Anadolu Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi Müdürü Sayın Abdullah Durmuş'un yerel gazetelerimizden birisinde 10.04.2001 Sayı günü bir yazısı çıktı. Çok memnun oldum. Ben öteden beri Türkiye'nin meslek okullarına ihtiyacının olduğunu,ama bu okulların talebelerinin okul tatillerinde mutlaka,meslekleriyle ilgili yerlerde çalışıp,pratik yapmalarını öneririm. Çünkü; ben de 1955'de Erkek Sanat Enstitüsünü bitirdim. Bilgim vardı ama pratiğim olmadığından 6 ay çok sıkıntı çektim ama azimle mesleğimi iyi yapan biri oldum. Gençleri üniversiteye doldurup,gereken bilgiyi vermeyerek kapı kapı iş aratmanın manası yok bence. Sayın müdürün yazısını çok beğendim. Teşekkür eder,başarılarını dilerim. Mehmet'ten Turist Kıza yazılan bir şiirle yazımı bitiriyorum.

MEHMET'TEN TURİST KIZA
(Evliliklerinin Yıldönümünde)
Kara bulutum,yağmurum,
Tunuslu güzelim. Karım.
Bereketim,kara toprağım.
Seherde öten bülbülüm,
Yediveren gülüm,baharım.
Mavi gökyüzüm,güneşim,
Geceleri doğan ayım.
Kutup yıldızım.
Ben sana vurulmuşum.
Umudum,çorbam,ekmeğim.
Billur bardaktaki suyum.
Şiirim,türküm,sazım.
Bir türkü tutturmuşum uzun hava,
İçinde hasret var,mutluluk var.
Bu uzun hikaye,bu benim alın yazım.
Alın yazımda neler yok ki,
Çile,hasret diz boyu çamur.
Ama ben mutluluktan yoğrulmuşum.
Bir türkü tutturmuşum sevda üstüne,
Zaten bir türkü bilirim,
Bunu bilir,bunu söylerim.

TEK PENCEREDEN BAKANLAR (SEVGİ YUMAĞI)

Tek pencereden bakanlar diye düşündüğüm insanlar bana göre; ufku dar insanlardır.

Tek tutkusu olanlar, hobisi olmayanlar, insanları hatta; kendini sevmeyenlerdir. Kendisiyle bile barışık olmayanlardır. Bu çeşit insanlar kötümser ve karamsardırlar. Şükretmeyi bilmeyip,hep kendilerinden yüksek seviyelerde olanlara bakıp haset ederler. Halbuki; insanlar haset değil, gıpta etmelidir yani; kendinden ilerideki insanlara yetişmek için çalışmak ve didinmelidirler.

Sevmek; daha ileriye gidip kök salınca aş olur. Mevlâna Hazretlerine aşk nedir? Diye sorarlar. "Ben olda bil" diyorlar.

Adamın tutkusu sadece para ise o kesilince tek penceresi olan oda gibi karanlıkta kalır. Dünyaya çok yönlü bakıyorsa; kapanan o pencere kapanır. Ama diğer pencerelerin aydınlığı ona yeter. Sevgisiz insan kuru ağaç gibidir. Hiçbir şey vermez. Tabi ki; alamazda. Seven sevilir, kusursuz dost arayan dostsuz kalır. Korkularak meydana gelen saygıdan hayır gelmez.

Biz Allah'tan korktuğumuzdan ziyade, Onu sevdiğimizden, Onun da bizi sevdiğine inandığımızdan emir ve yasaklarını yerine getiriyoruz ve ona ibadet ediyoruz. Haki- ki seven, ciddi olmayan kusurları görmez. Zaten hoşgörülüdür. Ama ona olan hoşgörüsü bambaşkadır. Sevgi, muvaffakiyet, gönle girme, tatlı dil, güler yüzle olur. Bakımlı olmak, güzel giyinmek, güzel konuşmak,insanın kendi-sine ve karşısındakine güven verir. Ufak şeylerden mutlu olmayı öğrenmeliyiz. Tıraş olduğunuzda, okumaya bir kitap aldığınızda, sevin meyi, mutlu olmayı öğrenmeliyiz. Kolay kolay moralimiz bozulmamalı,sabırlı, dayanıklı olduğumuza kendimizi inandırmalıyız. Şartlar size uymayabilir. Bulunduğunuz şartlarda mutlu olmayı bilmeliyiz. İnsanın moralini yükselten en iyi ilaç, güzel söz ve sevgidir. İnsanın kötü anında candan söylenen birkaç cümle, gülen bir yüz, candan bir el sıkışı ömür boyu unutulamaz.

Büyük ve yeni bir iş yapacağı vakit o işi bilen en az üç kişiye danışmalıdır.(Zaten Sünnettir) Çabuk olmalıyız ama,acele etmemeliyiz. Acele şeytandandır.

Bir arkadaşım;100 yaşını geçmiş hâlâ dinç olan, köyde yaşayan akrabasının bayramda elini öpmeye gitmiş. Elini öpünce Allah uzun ömür versin demiş. İhtiyar beddua etme oğlum demiş. Bazen ölüm kurtuluştur. Sevgi yumağında yuvarlanırsanız ölümü

bile seversiniz. Bu sevgi size mutluluk verecektir. Mevtalar görürsünüz. Gülerek canını veren, tahtada tıkanırken tatlı bir tebessüm vardır yüzlerinde. Bunların güzel, kolay ruhlarını teslim ettiklerini düşünürüm. Onlara imrenirim. Bende böyle ruhumu teslim etmek isterim. Öyle olur İnşallah.

Kısacık ömrümüzde kalp kırmadan seven ve sevilen insan olabilirsek ne mutlu bize. Her ne kadar yazımın sonunda söylediklerim doğru ve gerçek ise de biraz hüzünlü oldu galiba. Size bir fıkra anlatayım da gülünüz. Gönlünüz şen, yüzünüzden tebessümünüz eksik olmasın.

Adamın birisi bir köye gider. O köyde de gelen yabancıya İslâm'ın şartı kaç? Diye sorarlarmış. Bu yeni gelen yabancıya da sor muşlar. Adam elli demiş. Soranlar yıkmışlar adamı falakaya 5-10 sopa vurunca sormuşlar yine İslâm'ın şartı kaç? adam yüz demiş, fa lakada daha hızlı vurmuşlar, yüz elli demiş. O sırada başka bir yabancı gelmiş köye. Ona dönmüşler İslâm'ın şartı kaç? Diye ona da sormuşlar. Yeni gelen beş demiş. İlk adam yattığı yerden bağırıyormuş ben yüz elli dedim dayaktan kurtulamadım,sen hapı yuttun arkadaş demiş.

Hoşça kalın. Sevgi ve saygılarımla.

HER VİLAYETE BİR MAHALLE KURMALI

Bu büyük felakete sadece doğa olayı ve kader diye bakamayız hatta; Allah'ın kullarına bir uyarısı sözcüğüyle de geçiştiremeyiz. Yukarıdakine benzeyen sözler ve yazılar da doğruluk payı vardır. Ama insan oğlu da kendisine çeki düzen vermeli. Günde bir,iki defa hissedilir edilmez "deprem" olan bir ülkede ise ve yılda bir şiddetli depreme maruz kalan bir yurtta yaşanıyorsa memleketin çoğu 1. Derecede deprem bölgesinde ise; binalarını ona göre yapmalıdır. Ona göre kanunları olmalı en mühimi bu kanunlar eksiksiz işletilmelidir. Bu iş devletin kontrolü ile de takip edilmeli daha inşaatın temeli atılmadan bina sigorta ettirilmeli, bu sigortaya da sorumlulukları kanun çerçevesinde açık ve net bildirilmelidir. İmar yerleri belirlenirken doğanın dengesi bozulmamalıdır. Bir asır sonra bir dönüm verimli arazinin sonsuz kıymete erişebileceği bu dünyada verimli araziler heba edilmemelidir. Benim çok hoşuma giden meşhur bir söz var. ”İnsanlar tabiatın dengesini bozdukları müddetçe, tabiat onlardan intikamını çok çetin alır”

Ruhsatsız binalar ve ikide bir çıkartılan imar affı kalitesiz bina yapımını adeta teşvik etmektedir. Bu memlekette 60 bin mühendis var. Fransa'da bu rakam 6 bin. Bu devletlerde de bina yapılıyor, orada da deprem oluyor. Japonya ise dünyada depremi en çok yaşayan bir ülke. Onlarda 7 şiddetinde depremde bina yıkılmıyor. Bizde binlerce ev yıkılıyor, 20 bin insan ölüyor. Televizyonda Ulusoyların birisiyle bir spikerin konuşması vardı. Orda 7 şiddetinden sonra, her onda bir için zararın bir katı büyüdüğünü söylediler. Yani;7 yerine 7 onda bir olunca zarar bir kat büyüyormuş. Ulusoy kendi adına bir mahalle yapacakmış. Bunu Sabancı, Koç, Eczacıbaşı daha doğrusu Türkiye'nin 500 büyük şirketi yapmalı. İzmit'te, Adapazarı'nda, İstanbul-Bağcılar'da vb. örnek mahalleler kurulmalı, sokakta bir tane park eden araba kalma malı, geniş caddeleri,parkları olmalı. Evler kullanışlı ve 75 m2 civarında yapılmalı diye düşünüyorum. Türkiye'de 99 m2 den büyük evlerden her m2 si için ruhsat verilirken ve yıllık emlak vergisi alınırken caydırıcı vergiler konulmalıdır. Senede 12 defa bile kullanılmayan, döşenmesine milyarlar harcanan misafir salonlarının israf ve lüksünün önüne geçilmelidir. Yazlıklarda bu konuda nasibini almalıdır.

Bina yapımında eksik demir, eksik çimento kullanılması tabi ki; çok önemli. Asıl önemlisi ise temiz kum ile çakıl oranı tam orantılı beton dökülmesi. Bu da bize hazır betonun önemini ve oranlarının TSE belgeli olmasının yanında,bu işlemlerde sorumlu bir mühendisin bulundurulmasıdır. Bunların hepsini yaptınız,eğer dökülen betonu 10-12 gün kandım deyinceye kadar sabah akşam sulanmalıdır.

Ayrıca; bütün vilayetlerde,deprem bölgelerinde nüfus oranına göre mahalleler kurulmalı, bu mahallelerin kontrolünü o vilayetin belediyelerinin göndereceği ekip yapmalıdır. İnşaat,hatta bunların öncülüğünde temelden binaya sigorta işleminde başlatılmalıdır.

Binalar yapılırken dikkat edeceğimiz hususlardan biri de kolon ve kirişlerin elektrik boru ve kutularını yerleştirirken anormal zedelenmesi. Bunun önüne nasıl geçilir,yüzlerce tesis yapılmasının dışında bir teknoloji var mı bilmiyorum ama, bizim yaptığımız şeklin binaya çok zarar verdiğine inanıyorum.

Bir de halkımızın vurdum duymazlığı çok kötü bir alışkanlıktır. Depremde yıkılan binaların sahipleri tv de söylüyor. Binanın altında galerici varmış,onlar kirişleri kesmişler. O bina ve bunun gibi kirişleri kesilen binaların hepsi yıkılmış. A güzel kardeşim! Bunların kesildiğini seninle birlikte binlerce insan gördüğü halde neden gereken yerlere başvurup hakkınızı aramadınız ,mani olmadınız? Bununla ilgili

anlatılacak güzel bir fıkra var da yeri ve zamanı değil. Bu bizlere her bakımdan bir uyarıdır. Bununla birlikte ben acaba; bu bize bir cezamı duygusundan da kendimi arındıramı-yorum. Çünkü; Cenab-ı Hakk azgın kavimleri geçmişte cezalandırdığını Kur'an-ı Kerim'de bildirmekte. Her türlü ahlaksızlığın sanat,başarı ve beceri sayıldığı bu devirde kadının çocuğu tarafından bu benim anam denecek şeklinin kalmadığı şu zamanda tv yayınlarının durumu ortada. Bu yönden şapkamızı önümüze koyup düşünmeliyiz diye düşünüyorum. Kurunun yanında yaşta yanıyor, Allah C.C. yardımcımız olsun.

Sevgi ve saygılarımızla.

TİCARET AHLAKI

Efendiler!

Fert ye toplum hayatında başarılı olmanın yolu çalışmaktır. Çünkü külfet ve nimet dengesi daima birbiriyle orantılıdır. Yüce Allah gayret gösteren,alın teri döken , helal ve haram çizgisine riayet ederek geçimini sağlamak isteyenlere bir rızık kapısı açar.

Nitekim mealen Kur’an da çalışanların emeklerinin zayi olmadan karşılığının mutlaka verileceğini bildirmektedir. O halde eli ayağı tutan, aklı ve iradesi sağlam herkes başkasına yük olmamak için bir meslek ye sanat dalını tercih etmek zorundadır. Biz bu günkü yazımızda ticaret ehlinde bulunması gereken ahlak prensiplerini anlatmaya çalışacağız.

Efendiler!

Bilindiği üzere İslâm, faiz, kumar, rüşvet, hırsızlık, zulüm ve hıyanet gibi haksiz yollardan kazanç elde etmeyi yasaklamıştır. Bu tür yanlış hileli yolla elde edilecek servetin ne kazanana nede içinde yaşadığı topluma faydası vardır. Cenab-ı Hak bunlara karşılık ticareti helâl kılmış hatta teşvik etmiştir. Kur’an bu hususu mealen şöyle açıklamaktadır:

“Allah alışverişi helâl, faizi haram kılmıştır” , “Mallarınızı aranızda doğru olmayan yollarla,haksız bir

şekilde yemeyiniz. Ancak karşılıklı rıza ile yaptığınız ticaretle yiyebilirsiniz.”

Görüldüğü gibi tedbir ve çalışma sonucu karşılıklı rızaya dayalı her türlü ticaret helaldir. Fert ve toplum için vazgeçilmez bir unsur olan mal ve servetin hareketliliğini sağlamak için daima ticaretin desteklenmesi gerekir. Ticaretin en güzeli,hür serbest rekabete uygun temiz,helal ve itimat esasına dayalı olanıdır.

Bunların elde edilmesinde ancak insan unsuru ile mümkün olmaktadır. Bu nedenle ticaretle uğraşan her Müslüman güvenilir,doğru çalışkan ve samimi olmalıdır. Ticaret esnasında hile yapmamalı,yalan söylememeli,yeminle başkasını iknaya çalışmalıdır.

Nitekim Hz. Peygamber S.A.V. çarşıda bir yiyecek yığınının yanından geçerken elini kümenin altına uzatarak, altının ıslak olduğunu görünce ; neden böyle olduğunu sormuş,satıcı;

“Yağmur isabet etti” şeklinde cevap verince , Allah’ın Resulü;

“O halde ne diye yaş kısmını koymalı ki herkes görsün ? Bizi aldatan bizden değildir.” Sözünü üç defa söy1emiştir.

Değer1i kardeş1erim!

Rızkımızı güzel ve helâl yoldan arayalım. Başkasının sattığına engel olmayalım. Hiçbir ticari amaçlı ihaleye aracı ve komisyon koymayalım. Fiyat artışı için stok yapmayalım. Müşteri aldatmayalım,zira doğru; güvenilir tüccar Cennette Peygamberler,Sıddıklar ve Şehitlerle beraberdir. Ayrıca Sevgili Peygamberimiz S.A.V. ticareti meslek olarak seçenlerin şu dört özelliğe riayet etmesi halinde kazançlarının bereketli ve helâl olacağını müjdelemiştir.

“Mali satın aldığınızda kötülemez. Sattığınızda onu övmez. Müşteriden kazancını gizlemez. Alış veriş esnasında yemin etmez.” İnsanı yük olmaktan kurtaran ticaret,nafile ibadet ve cihat etmekten daha üstün sayılmıştır.

Bu hususu teyit eden Hz. Ömer R.A.’in şu sözüyle yazımızı bitirelim :“ Allah’ın Fazlından rızk aramak için sefere çıktığımda yükümün iki dengi arasında ölmem,Allah yolunda mücahit olarak savaşırken ölmem kadar şereflidir.

Sevgilerimle.

JAPONYADA CAMİ YAPIMI

Ramazanın Son Cumasında toplanan yardım beni sevindirdi . Japonya'nın Baş şehri Tokyo' da bir cami yaptırılıyormuş. Dünyanın öbür ucunda İslâm'ın simgesi (Allah'ın evi denilen) cami orada bulunan Müslümanlara hizmet edecek belki de birçok insanın İslâm'ı incelemesine belki de Müslüman olmasına sebep olacaktır.

Rahmetli Barış Manço; Kore'de bulunduğu "Daewoo" marka arabaları ithal eden firma adına gittiğinde bir yanlışlık, yüzünden karakola düşmüş derdini bir türlü anlatamıyormuş çok müşkül durumda kalmış, bu sırada gayet güzel giyinmiş çok güzel İngilizce bilen iki tane genç
adam gelir kendisine Türkçe geçmiş olsun derler, dünyalar Barış beyin olur. Zaten suçlu değildir ama derdini iyi yabancı dili olmasın rağmen anlatamaz devreye giren bu arkadaşlar Fethullah
Hoca Efendinin orada açtığı okulda öğretmendirler, oranın en güzel eğitimini yaptırmaktadırlar ve çok saygındırlar. O vilayetin yetkililerileriyle hemen görüşüp yanlışlığı ve Barış Beyin saygın bir kişi ve sanatkar olduğunu anlatır serbest kalmasını temin ederler. Barış bey okulu gezer,her sabah İstiklal Marşımızın okunması temin eden pırıl pırıl bu insanlar diye kendilerine teşekkür etmiştir. Bunlu TV'de seyretmiştim bu okullarda, yurt dışındaki okullarda bana göre güzel Fethullah Hoca Efendiyi yeteri kadar bilgisi hatta ilgisi, incelemesi olmayan insanlar konuşuyor yazıyor suçluyor. "Hoca Efendinin sentezleşmiş Doğu - Batı Bilgisi ve onun yüksek kişilidir." Rejim endişesiyle (evhamıyla) Devletin vatandaşlarına bakması yanlıştır .

Bencileyin ağzı olan konuşuyor,kalemi eline alan yazıyor. Hem de emek vermeden incelemeden. (Ter çıkmayan etten dert çıkmaz çıkmazmış)

Emeksiz yemek olmaz.Kendimde eksikliğini hissettiğim için namaz surelerini yeni öğrenenlere ve öğretenlere tavsiyem Türkçe Mealini de öğretmeleri. Namazda ne okuduğunu bilmek bence çok güzel. Yazımı iki hadis-i Şerif ve iki kıta ile bitirmek istiyorum. (Kaynak Mürşit)

4645 - Hz. Ebu Hureyre radıyallahu anhan latıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Yedi kişi var, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı Kıyamet gününde kendi gölgesinde gölgeler:
-Adil imam,
-Allah'a ibadet içinde yetişen genç,

-Tekrar dönünceye kadar kalbi mescide bağlı olan kimse,
-Allah için birbirlerini seven, Allah rızası için bir araya gelip, Allah rızası için ayrılan iki kişi,
-Güzel ve makam sahibi bir kadın tarafından davet edildiği halde ; " Ben Allah'tan korkarım" de(yip icabet etmey)en kimse,
-Allah'ı tek başına zikrederken gözlerinden yaş boşanan kimse."
Buhari, Ezan 36, Zekat 16, Rikâk 24, Hudûd 19; Müslim 91, (1031); Muvatta 14, (952, 953); Tirmizi, Zühd 53, (2392); Nesâi, Kudât 2, (8, 222, 223).

7170 - İbnu Ömer radıyallahu anhüma anlatıyor: " (Bir gün) Resülullah aleyhissalâtu vesselam yanımıza gelip şöyle buyurdular: "Ey muhacirler! Beş şey vardır, onlarla imtihan olacağınız zaman (artık cemiyette hiçbir hayır kalmamıştır. Onların siz hayatta iken zuhurundan Allah'a sığınırım. (Bu beş şey şunlardır:)
1) Zina : Bir millette zina ortaya çıkar ve alenî işlenecek bir hale gelirse,mutlaka o millette tâun hastalığı yaygınlaşır ve onlardan önce gelip geçmiş milletlerde görülmeyen hastalıklar yayılır
2) Ölçü-tartıda hile: Ölçü ve tartıyı eksik yapan her millet mutlaka kıtlık, geçim sıkıntısı ve sultanın zulmüne uğrar.
3) Zekat vermemek: Hangi millet mallarının zekatını vermezse mutlaka gökten yağmur kesilir. Hayvanlar da olmasaydı tek damla yağmur düşmezdi.
4) Ahdin bozulması: Hangi millet Allah ve Resülünün ahdini (yani düşmanla yaptığı anlaşmayı) bozarsa, Allah Teâla hazretleri o millete, kendilerinden olmayan bir düşmanı musallat eder ve ellerindeki (servet)lerin bir kısmını onlar alır.
5) Kitabullahla hükmetmeyi terk: Hangi milletin imamları Kitabullahla ameli terkederek Allah'ın indirdiği hükümlerden işlerine gelenleri seçerlerse, Allah onları kendi aralarında savaştırır."

5856 - İbnu Amr İbni'l-As radıyallahu anhüma anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:
"Yiyiniz, tasadduk ediniz, giyiniz. Fakat bunları yaparken israfa ve tekebbüre kaçmayınız." Nesâi, Zekat 66, (5, 79). Hadisi Buhari, bab başlığında kaydetmiştir (Libas 1).

3 MADDELİK HADİSİ ŞERİFLER

Ramazan Ayının son haftasına ermiş bulunmaktayız. Nice Ramazan Aylarına Rabbimiz bizi ağız tadıyla kavuşturmasını niyaz ediyorum.•

İnsan Ramazan Ayında daha ziyade dini kitaplar okuma ihtiyacı duyuyor. Okumakta olduğum Hadis kitaplarından üç maddeli Hadis-i Şerifleri sizlerle paylaşmak istedim.

Allah C.C. güldüğü üç şey:

Ebu Sa'idi'l-Hudri radıyallahu anh anlatıyor: "Resülullah aleyhissalatı vessellam bu yurdular ki: "Allah üç şeye güler (rahmetiyle yönelir): Namaz için teşkil edilen saf, geceleyin namaz kılan adam ve orduda cihad eden adam."

Allah'ın Himayesi

Hz.Cabir radıyallahu anh anlatıyor: "Resülullah aleyhissalatu vessellam buyurdular ki:
"Uç şey vardır, bunlar kimde bulunursa, Allah onun üzerine himayesini açar ve onu cennete koyar: "Zayıflara rıfk, anne-bebaya şefkat, kölelere ihsan." Tirmizi, Kıy 49, (2496).

İmanın tadı

Abdullah ibnu Muaviye el-Gaziri (radıyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Peygamber (aleyhissalatu vessellam şöyle buyurdu: "Üç şey vardır. Kim onları yaparsa imanın tadını alır:
Sadece Allah'a kulluk eden, Allah'tan başka il olmadığını bilen, her yıl gönül hoşluğuyla zekatını veren Zekatını da yaşlı, uyuzlu, hasta, değersiz. küçük hayvanlardan vermez, aksine mallarının orta hallilerini verir. Zira Cenab-ı Hakk ne en iyisinden vermenizi emretmiştir,ne de en adisinden olana razı olmuştur." Ebu Davud, Zek (1582).

Geride bırakacağı

Ebu Kat babasından naklediyor: "Resülullah aleyhissallatu vessellam buyurdular ki: "Kişinin (öldükten sonra) geride bıraktıklarının en hayırlısı şu üç şeydir: "Kendisine dua eden salih bir evlat, ecri kendisine ulaşan bir sadaka-i cariye, kendinden sonra amel edilen bir ilim."

Uğur ve Uğursuzluk

Mıhmar İbnu Mu'aviye radıyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam' ın şöyle söylediğini işittim: "Uğursuzluk yoktur. Ancak üç şeyde uğur olabilir: Kadında, atta, evde."

Bereket

Salih İbnu Süheyb, babası Süheyb (İbnu Sinan)'dan naklediyor: "Resülullah aleyhissalatu vessellam buyurdular ki: "Üç şey vardır ki onlarda bereket vardır: "Belli bir vade ile olan satış, Mukaraza

(denilen ortaklık çeşidi), satmak için değil, ev için buğday-arpa karışımı

Müslüman'ın ortak oldukları üç şey

Hz. İbnu Abbas radıyallahu anhüma anlatıyor: "Resülullah aleyhissallatu vessellam buyurdular ki: "Müslümanlar üç şeyde ortaktırlar: Suda, otta, ateşte. Bunlardan alınacak bedel de haramdır." Ebu Said dedi ki: "Sudan maksad) akarsudur.."

Üç Kişinin duası

Yine Ebü Hüreyre (radıyallahu anh) anlatıyor: " Resülullah (aleyhissallatu vessellam anlatıyor: "(Allah'ın kabul ettiği) üç müstecab dua vardır, bunların icabette mazhariyetleri hususunda hiç bir şekk yoktur. Mazlumun duası, misafirin duası, babanın evladına duası." Tirmizi, Birr7, (1906); Cennet 2, (2528), Daavat 139, (3592): Ebü Davut Salat 364, (1536); İbnu Mace Dua 11, (3862).

Üç şeyden uzak olmak

Hz. Sevb radıyallahu anh anlatıyor: "Resülullah aleyhissalatu vessellam buyurdular ki: "Kim şu üç şeyden beri olarak ölürse cennete girer: - Kibir, - Gulül, - Borç." Tirmizi, Siyer21, (1572, 1573).

Üç şeyle şaka yapılmaz

Yine Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor: "Resülullah aleyhissallatu vessellem buyurdular ki: "Üç şey vardır ki onların ciddisi de ciddi, şakası da ciddidir: Nikah, talak, ric'at." Ebu Davud, Talak 9, (2194): Tirmizi, Talak 9,

Üç şeyde şifa vardır:

İbnu Abbas radıyallahu anhüma anlatı yor: "Resülullah aleyhissallatu vessellem buyurdular ki: "Şifa üç şeydedir: Bal şerbeti. Kan aldırma. Ateşle dağlama. Ancak ümmetimi dağlamaktan men ediyorum." Bir rivayette: "Balda, hacamat olmada şifa vardır." denmiştir."

Üç şey geciktirilmez

Hz. Ali İbnu Ebi Talib (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resülullah (aleyhissalatu vessellam bana şu tembihte bulundu: "Ey Ali, üç şey var dır,sakın onları geciktirme:Vakti girince namaz (hemen kıl!),Hazır olunca cenaze,(hemen def net!) Kendisine denk birini bulduğun bekar kadın, (hemen evlendir!)" Tirmizi, Sal 127,

Üç şey ret edilmez

İbnu Ömer (radıyallahu anhüma anlatıyor: "Resülullah (aleyhissalatü vessellam buyurdular ki: "Üç şey reddedilmez: Minder, yağ ve koku." Tirmizi, Edeb 37, (2791).

Yukarıya yazılan Hadis-i Şerifle uymak ve ona uygun yaşamayı nasip eyle Rabbim.

DÜNYADA AÇLIK SİNYALLERİ ÇALARKEN

Dünya nüfusu son yüzyılda dört katına çıktı. 2050 yılında bu nüfusta %50 artacak diye tahmin ediliyor. Buna karşılık ekilebilen topraklar başta erozyon olmak üzere yanlış yapılaşma, yollar,büyüyen şehirler,sanayi kuruluşları, hava alanları vb. hızla azalıyor. Atmosferde biriken tozlar ozon tabakasındaki her yıl büyüyen delikler, nükleer denemeler, denizlerin kirlenmesi gibi olaylar yiyecek sıkıntısını her gün artırmaktadır.

Dünya dengesini bozan insan oğlundan intikamını almaya başladı ve çetin olarak da almaya devam edecektir. İsraf hat safhaya gelmiştir .(Allah C.C. israf edenleri sevmez ve cezalandırır) Bir tarafta akıl almaz lüks, kutlama adı altında yapılan eğlencelerde akıl almaz masraflar ya pılmakta,bir tarafta açlıktan ölen insanlar ve buna göz yuman,gülüp geçen insanları, devletleri yüce Allah C.C. mutlaka cezalandıracaktır. Zaten her gün fırtınalar, sel baskınları,yangınlar ve daha başka doğal afetler karşısında süper devletler bile aciz kalmaktadır.

10-15 sene öncesine kadar ikinci büyük güç olan Rusya zulmünün karşılığını çok pahalı şekilde ödemektedir. Çok yakında bu tutumu ile giderse, Amerika'da aynı duruma düşecektir. Zencilerin ambargodan ilaçsızlıktan açlıktan ölen çocukların ahı elbette ki yerde kalmayacaktır. (Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste) Gelelim Türkiye'ye. Biz sandığımız gibi ne toprak ne de su zenginiyiz. Dünya sıralamasında orta yerlerdeyiz. Zannederim 50 - 60 yıl sonra bir iki ton buğdaya bir traktör alınabilecek ve tahıllar çok ama çok kıymetlenecektir. Topraklarımızı, ormanlarımızı yangınlarla yok etmeyelim. Gelecek kuşakların lanetini almayalım diyorum. Her yıl nüfusumuzun 10-15 katı ağaç dikersek, mevcutlarını da korursak Türkiye çöl olmaktan kurtulur. Bu düşüncelerin olması için son çare ormanları askeriyeye devretmeliyiz. Yüz binlerce genç insandan faydalanmalıyız.

Ormanları kaybetmek savaşı kaybetmekten daha korkunç bence.

KATKISIZ DOĞAL EKMEK;

Senelerdir üzerinde durduğum, yine senelerdir yazıp çizdiğim ve daha önceki hükümetlerin bakanlarına da bu konuda ki yazılarımı gönderdiğim KATKISIZ DOĞAL EKMEK yapımını 1951 doğumlu Şükrü Kaya isimli hemşerimizin başardığını ve bu işte muvaffak olduğunu öğrendim. Kendisini tebrik ediyor ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Sözünü ettiğim katkısız doğal ekmek Albayrak ekmek fırınında yapılıyormuş. Ben bir haftadır bu ekmekten yiyorum. Dostlarıma söylüyorum, bu ekmekten alan Herkes memnun. Ekmeğe hiç bir yabancı madde katılmıyormuş. Buğday tamamen tabii şekliyle öğütülüyor, elenmiyor ve olduğu gibi ekmek yapılıyormuş. Yani bundan 50 sene öncesi yediğimiz somun ekmeği gibi lezzetli. Kepek de katılmadığından mübalağalı, siyah ve zor yenilen bir ekmek değil. Yani bu ekmekte televizyonlarda ve gazetelerde yazıldığı, söylendiği gibi kanserojen madde içeren her hangi bir katkı maddesi kullanılmadığın an kanser yapma durumu da ortadan kalkmış oluyor.

Şimdi Çorum millet vekillerimiz bu cins, katkısız ekmekle ilgili bilgileri bakanlık kararıyla bütün Türkiye'ye yaymalı. Ekmek hem vücudumuza yarayışlı olmalı hem de fiyatı ucuzlamalı. Katkı maddeleriyle oluşan kanser endişesini de ortadan kaldırmalılar. Bu görevi mutlaka yapmalılar. Böylece Türk halkına da büyük hizmet olacaklardır.

Bu işi gerçekleştiren hemşerimiz ekmekçiliğe 16 yaşında Çorumda başlamış. 1980 yılından itibaren de İsviçre de çalışıyormuş. Halen de bu ülkede çalışmaya devam ediyor ve bu işlerle uğraşıyormuş.

İmalathaneyi gördüm. Görgü başka oluyor! 40 çeşit unlu mamul yapıyorlarmış. Ürünlerini herkes beğeniyormuş.

Bende buradan kendilerine Gazi caddesi üzerinde bir satış yeri açmalarını tavsiye ediyor ve başarılarının devamını diliyorum. (Un Samsundan geliyormuş fabrikalarımızın dikkatini çekerim!)

Sevgi ve saygılarımla.

GÜRÜLTÜ KİRLİLİĞİ

Gürültü kirliliği hava kirliliğinden bin kat daha beter bir durum. Sayın yetkililer milletin çektiği yeter. Önce," kanunlar niçin yapılır?" sonra da, "tatbik edilmeyen kanunlar ne işe yarar?" diye düşünelim.

Bizde kanunlar çıkartılır ama çıkan kanunların %50'sine kanunu çıkartanlar bile uymadığından, "dosyalansın belki bir gün, bir uygulayan olur" denip bir tarafa konur. Yürekler acısıdır ki, o kanunları uygulayanlar, bu defa yine o kanunları çıkartanlar tarafından cezalandırılır ve tayinleri hani cezalı il ve ilçeler vardır ya, oralara yapılır!

Biz burada, Çorum halkı adına artık sağırları bile rahatsız eden Çorum'un gürültü kirliliğinden bahsedeceğiz ve yetkililerden halkımızın bu rahatsızlığına bir çare bulmasını isteyeceğiz.

Trafik polisimiz motosiklet üzerinden anons yapıyor, "2. sıra park eden arabaları lütfen kaldırınız." Yani diyor ki; "1. sıradakiler durabilir!" Buralarda park yasağı levhaları yok mu? Var! Bu ne demek? Kanun var ama uygulayan yok! O zaman halk diyor ki; "Hükümet nerede? DEVLET nerede?"

Ben Belediye seçimlerinden önce iki defa yazdım. Hangi başkan adayı, "her yıl 2-3 tane katlı otopark yapacağım" diyorsa ona oy veriniz diye. Kaç tane otoparkın yapılmasını bırakın kaç tanesinin temeli atıldı? Sokaklar otopark olarak daha ne zamana kadar kullanılacak?

Çorum trafiğine her gün 250 civarında araç çıkıyor sanıyorum. Ama yollar aynı, otoparklar aynı. Artık bu durum çekilmez oldu.

Trafik ve Onun Yarattığı Gürültü Kirliliğiyle Birlikte Diğer Çarpıklıklar:

1- Plakasız, eksozu özel olarak sökülmüş motosikletler.

2- Yolda giderken araçların beşte birinde yapılan telefon görüşmeleri.

3- Trafik lambalarının ayarsızlığından dolayı her lamba da "dur, kalk" yapmak. Halbuki Samsunda, İzmir'de 10-15 km. gidiyorsunuz ama yine de kırmızı ışığa yakalanmıyorsunuz. (Yolda kaç km. hızla gideceğiniz yazılı tabii.) Bunun Türkiye çapında ne kadar yakıt tasarrufu sağlayacağını bir düşünseler sayın Hükümet ve Belediye başkanlarımız.

4- Trafik lambalarının 10-15 metre yakınına park eden arabalar.

5- Yaya yolları sanki dükkanların sergi yerleri.

Bunları seyreden, bakıp geçen görevliler.

6- Standartlara uygun olmayan kasisler yüzünden her gün yüzlerce arabanın elden çıkan ön takımları. İşin aslına uygun yapılmadığından israf edilen yüzlerce, milyarlarca liralık milli servet . Hatta hastanelik olan insanlar.

7- Belediye hudutları içinde bile yakılan anızlar. Yol boyundaki otları yakanlar ve bu yüzden yanan, kuruyan yüz binlerce fidan.

8- Keyfince, istediği gibi korna çalanlar. Hasta, ihtiyar, çocuk düşünmeden keyfince ambulansların sirenlerini kullanan ambulans şoförleri.

Çiğnenen ve neden yapıldığını bir türlü anlayamadığımız yüzlerce, binlerce kanunlar.

KANUNLAR NEDEN YAPILIR?

DOSYA VE KANUN KİTAPLARINDA DURSUN DİYE Mİ KIYMETLİ YETKİLİLER?

Yine de ümitliyiz. Bir gün bunları adil olarak uygulayacak genç neslin kuracağı hükümetler başımız da olacak diye.

Hoşça kalın. Sevgi ve saygılarımla.

NEDEN GÖREV DEVAMLI YAPILMIYOR?

Türkiye'de her konuda olduğu gibi bürokraside de bulundukları ili abât eden veya berbat eden görevliler var. Ne yazık ki testiyi kıranla suyu getirenler terazinin aynı kefesine konduğu müddetçe bu böyle olmaya devam edecektir.

Amasya, Turhal ve Tokat'ın dağları, tepeleri, ormanları her geçen gün biraz daha yeşilleniyor. 1. ana sebep buralar iyi korunuyormuş. 2. sebep tüplü ocaklar. 3. sebep hayvanlar ormana katiyen sokulmuyormuş.

Birde Samsun'a girerken yeni açılarak tarla yapılan ve 10 sene öncesinde yemyeşil olan, şimdi ise tarla olan veya çevresinde ki tarlaların genişletilerek her gün yok edilen, azaltılan ormanlara bir bakınız. Hele Çorum! Benim talihsiz memleketim! (orman yönünden) Sungurlu, Çorum arası ve Hamamözü taraflarının hali yürekler acısı. Bakan yok, gören yok. Ankara yolundan her hafta gelip geçen milletvekillerinin bu durum nasıl dikkatlerini çekmiyor hayret ediyorum!?

Eğer birde TEMA olmasa, ağaç, yeşil sevdası olanlar olmasa ne olur bu Çorum'un hali…?

Asıl yazacağım, beni ve çevredeki yeşili seven insanları rahatsız eden konuya dönersek: 14.07.2003 tarihinde bir yazı yazmışım. Bu yazımın başlığı, “Kes Kesebildiğin Kadar- Yak Yakabildiğin Kadar” O yazımdan sonra aşağıda yine bahsedeceğim yerlerde bir takım faaliyetler olmuştu. Etrafı çevreleyen direkler düzeltilmiş, teller onarılmıştı. Daha sonra ise bu işe 4-5 ay daha sahip çıkıldı. Sonrasında ise yine eski tas eski hamam oldu.

O ormanlıktan istifade edenler ağaçta kesiyorlarmış. Bunu Çorum Orman Dairesi idaresi duymuyor amma sağır sultan duyuyor!

Yeniden yazıyorum; burası Çorum’a 4.km kadar mesafede ve kireç ocaklarının civarındaki Melikgazi yakınlarında yetişmiş kocaman bir ormanlık alan. Burasının etrafı telle çevrili ama yine de hayvanlar! içinde. Karaçalı ve kızamık çalıları kökten sökülüyor. Sökülenler yakmak veya ağıl yapmak için kullanılıyor. Yetişmiş meşe dalları kazma kürek sapı yapılıyor. Ayrıca bu bölge tenha olduğundan ve yeterli denetimler yapılmadığından fuhuş yuvasına dönmüş durumda.

Hikmetinden sual olmaz da, Sayın Valimiz bunu bir soruştursanız? Neler döndüğünü bir öğrenseniz? Hatta bir zahmet gidip bir görseniz büyük sevap kazanırsınız. Ama devamlı da kontrolü yapılması gerekiyor.

Ben bu yazıyla birlikte bu konuyu 6. defa yazıyorum. O çevrenin halkı bu konuda çok duyarlı. Orman Dairesini de arıyorlarmış ama “olur, bulurlarla” geçiştiriliyorlarmış. Oradaki görevliler değiştirilmedikçe bunun önüne geçilmez diyorlar.

Biz kuruluşlara bin tane fidan diktireceğiz diye binbir dil döküp rica ederken orada her hafta binlerce fidan ve yetişmiş ağaç yok ediliyor.

Sayın ve muhterem Valimiz bu konuya lütfen el atınız. Bu konuyu halledeceğinize inanıyor saygılarımı sunuyorum efendim.

NÜFUS ARTIŞIMIZ

Geçen haftaki yazımızda geri kalmışlılığımızın ana sebeplerinden birinin de nüfus artışı olduğunu yazmış ve bu konuda bu hafta karınca kararınca bir şeyler yazacağımızı belirtmiştik.

Genç nüfusun çok olması güzel bir şey. Bir çok dünya ülkesi genç bir nüfusa sahip olamamanın sıkıntısını yaşıyor. Ortalama insan ömrü de artık gittikçe uzuyor. Bu kocayan, ihtiyarlayan dünyamız bu kadar çoğalmış ve bu güne 6.5 milyara dayanmış insan yükünü artık çekemiyor. Bu kalabalık nüfusun kirlettiği ve gün geçtikçe yok ettiği tabiat ana ise inim inim inliyor.

Dünyada durum böyle iken Türkiye'de ise nüfus artışı daha hızlı. Onun için ne okul yetiyor ne hastane. Ne de yollar yetiyor. Son yıllarda bir kısım yiyecek maddeleri bile artık insanlara yetmemeye başladı. Yıllar önce sayın Korkut Özal Tarım ve Hayvancılık bakanı iken bir konuşmasında af edersiniz, "İnek, Süt, ve Et hakkında. Konuşurken, "Yerli 4 tane inek besleyinceye kadar 1 tane besleyin ama bu beslediğiniz hayvan Montofon veya şu cins olsun diyordu. Yine aynı konuşmasında, "Bu bir tane hayvan yerli ırkın iki katı yem yer ama 8 katı da süt verir. Yavrusu ise diğerinin yavrusundan 4 kat fazlasına satılır. Kesildiği zaman ise 4 kat fazla et alırsınız diyordu. Tabii bu birazda bakımla olacaktı. Mesela insanlarımızda 4 çocuk yapana kadar 1 çocukla yetinse, ona adam gibi baksa, iyi tahsil yaptırsa, onun istikbalini hazırlasa ve böylece de iş sahibi etse daha iyi olmaz mıydı?

1960'lı yılların başlarında rahmetlik Vehbi Koç nüfus artışı üzerinde çok durmuş ve bunun tedbirleri alınmalı demişti. Bizde aynı fikirde idik. Ama o tarihte bu günkü gibi korunma imkanları yoktu. (Bu güde yeteri kadar yok. Sağlık ocakları bu konu da çok yetersiz) 1960'lı yıllarda doğum kontrol hapları eğer bedava dağıtılsa ve eczaneler de bu hapların dağıtımını yapmaya mecbur edilse idi bu gün Türkiye'nin nüfusu 50-55 milyon olacağı gibi nüfus artışının azlığı 1960 'lı yılların sonunda bile bir orantı dahilinde kendini gösterecekti. (Bu gün Türkiye'nin nüfusu 72-73 milyon)

Bunlar o zaman yapılsa idi bu gün sağlıklı, iyi eğitim almış; iş, aş derdi olmayan. Milli geliri kişi başına 10-15 bin dolar olan. Yiyeceğini ve tüketimini dışa satan, yolları ve konutları kendine yeten bir Türkiye olacaktı. Ama pasta borç eden yiyenler çoğalınca ve mevcut pasta da bu fazla sayıya

yetmeyince gelsin dış borç Sonrasında ise onların faizleri ve netice iflas etmiş bir Türkiye!

Toplanan vergilerin %75'i faizlere gidiyor. 2004 yılında faize 66 katrilyon verilirken yatırımlara ise sadece 6 katrilyon kalacağını bir açık oturumda uzmanlar anlatıyordu. Yine aynı uzmanlar, "Borçlar yeniden yapılandırılmalı. Nüfus artışı durdurulmalı diyordu.

Doğum kontrol ilaçlarını devlet eczaneler vasıtasıyla bedava dağıtmalı. Halka televizyonlarda yeteri kadar bilgi verilmeli. Bir tane çocuk yapan ailenin bu çocuğunun üniversite masraflarının bir kısmını devlet karşılamalı. 2 çocuklu aileye ne yardım yapılmalı ne de vergi alınmalı. 3 çocuklu aileden her ay 50-60 milyon vergi alınmalı. Bu sayı 4-5- 6'ya çıktığı zaman ise 80 ila 100 milyon arası vergi alınmalı. Bu vergi her çocuk artışında daha da artırılarak devam etmeli. 20-30 çocuk yapıp onları yarı aç yarı tok çalıştırıp sırtından geçinen sözde babaların da böylece canına okunmalı ! Zararın neresinden dönülse kârdır. Hemen bu yıl bu kanun çıkarılmalı ki böylece Avrupa Birliğine girişimiz biraz daha kolaylaştırılmalı. Yoksa insanları aç,sefil ve her an iş bulmak amacıyla yurt dışına kaçak yollardan gitmek için uğraşan 300-500 bin insanı olan. Okullarında 12'li tedrisat yapılan. Bir sınıfta 60 kişinin ders gördüğü okullar ve bu okullara gitmek için her gün 4-5 km yol yürüyen çocuklarıyla. Okulu bitirince Türkiye'yi bile tanımayan. Kırmızı ışıkta durmayan, tembelliği, haksızlığı, çalmayı, rüşveti mubah gören bu ülkenin insanlarını, bu topluluğu siz olsanız Avrupa Birliği'ne alır mısınız?

Önce eğitim ve sağlık diyoruz. O zaman Türkiye'de devlet ve onun temsilcileri bir kampanya başlatmalı ve maddi durumu iyi olanlara "okul yap ve hastane yaptır yerine, "OKULLARDA SINIF YAPTIR! HASTANELERDE BİR ODA YAPTIR demelidir. . Mesela 20 derslikli bir okulu 20-40 kişi bir araya gelip 2 sene de yaptırmayı taahhüt etmeli. Hastane için de, bu uygulama oda düzenlemesi şeklinde yapılabilir. Yaptırılan odanın girişine bu oda filanca şahıs tarafından yaptırılmıştır diye yazılmalı.

Zararın neresinden dönülse kardır. Önerilerimiz vatan ve millet içindir yetkililere saygıyla duyurulur.

Sevgi ve saygılarımla!

NOT: Kıymetli şehitlerimizin aileleri ikna edilmeli ve şehitlerimiz şehitliğe gömmelidir. Böylece aziz ruhlarına daha çok dua okunur. Daha çok rahmetle, muhabbetle anılırlar diye düşünüyorum.

NEREDE O ESKİ BAYRAMLAR (NEREDE O ESKİ ADAM GİBİ ADAMLAR)

Herkesin söylediği ve bazı arkadaşların da yazdığı üzere bizde " Nerede o eski ramazanlar" diyerek yazıya başlayalım ve sizleri bundan 55 sene geriye götürelim.

Aklımızda kaldığınca şimdi harmanı savrulmuş samana dönen ben, 10-15 yaşımın arasında yaramazlığın kitabını yazacak durumda idim. Ama 15 yaşlarımda iken komşu mahallenin benden 2 yaş büyük oğlunun kafamı yarması ile bu öç alma ve yaramazlığın sonunun olmadığına görüp kimseyle kavga etmemeye karar verdim. Bu kararımda başarılı da oldum. Şu anda küsülü olduğum, konuşmadığım tek bir kimse bile yok Allah'a şükür.

Ben orucu 2 defa en sıcak günlerde 2 defa da en soğuk günlerde tuttum. İlk oruca başladığımda 1948 yılıydı ve yaz aylarına gelmişti. Katipler Konağından Albayrak ilkokuluna doğru giderken 70-80 metre ilerleyince sağda bir çıkmaz aralık var onun köşesinde ki bahçeli ve iki katlı ev bizimdi. Kapısı aralığa girince soldaki ilk kapı idi. Aralığın tam karşısındaki Alaybey sokakta ağaçtan bir elektrik direği vardı. Ana hat o sokaktaki direklerden geçiyordu. Yazın oruçlu vakitlerde top atılmasına neredeyse 1 saat kala mahallenin erkekleri o direğin başında toplanırlar ve herkes yaş gurubuna göre guruplara ayrılırdı. Çoğunun kulağının arkasında sigarası ateşlemeye hazır beklerdi ve bu insanların çoğu oruçlarını bu sigarayla bozarlardı. Biz, 12-15 yaş gurubu ise gündüz oynadığımız yetmezmiş gibi onca yorgunluk ve susuzluğa rağmen yine ayak üstü oyunlar icat ederdik. Pek yorulmayalım diye de az hareket gerektiren oyunlar oynardık.

20 kişilik o toplulukta ancak bir iki kişide saat vardı. O saatlere ve onlara da kimse güvenmez herkes kaleden atılan Helle'nin topunu beklerdi. (Helle topu atan adamın lâkabı idi) Top atılınca herkes sigarasını yakar ve koşar adım evinin yolunu tutardı.

Bu insanların çoğu gündüz bedenen çalışmış olurlardı. Günler sıcak ve uzundu. İftar vaktine yakın kuyuya sallanmış su testileri, karpuzlar, üzümler çıkartılır nasıl keyifle yenirdi bir bilseniz. Yemekler büyük bir tepsiye dizilir ve karınca girmesin diye de bu tepsinin içine bir iki parmak su konurdu.

En iyi yiyecek saklama aracı tel dolaplardı. Arkası tahta, yanları ve kapakları ince tel olan bu dolaplar hava akımıyla yiyecekleri oldukça korurdu. Zaten başka da çare yoktu. Buzdolabı olsa bile olması mümkün değil ya anormal pahalıydı. Ayrıca elektrik

yoktu ki. Akşam 3-4 saat elektrik verilirdi. Evlerde 25-40 watlık ampullerden ancak bir tane yakılırdı. Her şey az, kısıtlı ama mutluluk kocamandı. Herkes güler, herkes birbirini severdi. Konu komşu birbirine saygıda, sevgide, oturmaya gitmede iyi ve kötü günlerinde yanında olmada kusur etmezdi. Erkeklerin işi zor olsa da kadınların işi de çok zordu. (Her şey elde ve bedenen yapılıyordu) Böyle fırınlar, ocaklar nerde? Kışın sobanın üstünde, yazın ise bahçede ya sobada yada maltız denilen içinde odun kömürü yanan aparatta pişerdi. Ellerinde 40-50 cm'lik bir ince su borusu üfle babam üfle. Yemekler yer sofrasında yenirdi. Bilhassa Ramazanda yemek ne sıcak ne de soğuk olacak. Yemek sıcak yada soğuk geldi diye hanımına sitem eden erkekler erkekliğini böylece ispat ederlerdi!

Kadınların işi zor dedik de; şimdi 25-30 yaşındakilerin hiç görmediği bazı işleri sıralayalım da durum anlaşılsın. Yemek yapma, bulaşık yıkama. Ev, bahçe süpürme. Hayvanlara bakma, tezek yapma, buğday yıkama, ekmek yapma, çamaşır yıkama, çorap ve elbise yamama ve iç çamaşırı dikme. Bunca işin altında, " hastayım" lafı gelinlerce ağza alınmazdı. "Falancanın gelini de pek çürük çıktı!" dedirtmezdi. Hele birde 2-3 sene çocuğu olmadıysa dertlere düşülürdü. (Daha 20 yaşını yeni geçmiş bu hanımlara koca karı ilaçları yapılırdı) "Falancanın gelini pek tembel çıktı" denilirdi. (Tembellikte çocuk yapamaması. Hamile kaldı kız doğurduysa hele 2. ve3. çocukta kız olursa vay o kızcağızın başına gelenlere) Hakikaten bazı aileler bunu çok büyük problem yaparlardı.

Yazın başkaydı ramazan kışın ise daha başka. Kışın daha keyifli olurdu. Bilhassa erkeklerin işi olmazdı. Günler kısa, yiyecek boldu. Kahve veya dükkanlarda pineklenir akşam iftar edilirdi. Sahur da bir başka olurdu. Sahura geçmeden camiye teravih kılmaya giderdik. Biz çocukları arka sıraya atarlardı. Bizde bunu canımıza minnet bilir namazda birbirimizin sırtına bile bindiğimiz olurdu. Cami çıkışı ise sıraya dizilir kapıların tokmaklarını çalarak kaçardık. Kahveye varır mesela, "Dikici Ömer'e 10 çay" der bırakır kaçardık. Çaylar gider garsonla dükkan sahibi ağız telaşına girerdi. "çay istedin" "istemedim" gibi.

Sahurda temcit verilirdi minarelerden..Birbirinden güzel ilahinin bir başka çeşidi idi. (Bu geleneği devam ettirmeyi çok arzu ediyorum. Sayın Recep Camcı Hocadan kasetini alıp gelecek yıl inşallah yapacağız.) Hey gidi günler hey, ne kadar şen ve mutluydu insanlar. Ya şimdi ? Herkesin suratı bir karış! Çatmaya adam arıyorlar.

Şimdi gelin kaynana aynı evde oturan pek yok gibi. Ben bu yazıyı ramazanın 15. gecesi yazıyorum. (Yarın saatler bir saat geri alınacak) Sahura kalktım. Sağ olsun gelinim saçta yapılmasa da (yanmaz tava da) mayalı yapıp göndermiş. Atasına rahmet.

Eskiden temcidin baş yiyeceği saç ve tava mayalısı idi. Ayrıca pide kızartması ve yufka ekmek içine kıyma konur yağlı suyla ıslatılarak kızartmalar yapılırdı. Bunlardan gece çok yaparlar biz çocuklara da sabah yemeleri için bırakırlardı ki bu kızartmaların tadına da doyum olmazdı.

Geceleri sokakta olurduk Teravih bahanesiyle. Sonra en çok oynadığımız oyun ise "Aygöründü " idi. Bir akşam ben evden çıkınca kapıyı örtmedim. O meşhur elektrik direği sobe kalemizdi. Daha ilk sobe tutan arkadaşta ben herkes saklanınca ve ebe'de "önüm, arkam, sağım, solum" demeye başlayınca açık bıraktığım kapımızdan yavaşça içeri girdim ve evin bahçeye bakan penceresini yukarı sıyırıp oturdum. Ebe hemen herkesi sobe etti. Arkadaşlar "İsmet yok" diyor. Saatler geçti ama bir türlü bulamıyorlar. "artık evlere gidiceğiz çık" diye bağırıyorlar. Ben katılasıya gülüyorum. Sonunda beni bulamadılar ve dağıldılar. Herkes evine gitti. Ertesi gün bana nereye saklandığımı sordular. Ama cevap vermedim. Aynı numarayı bir daha da yapmadım

Aşağıda yine eski ramazanlardan ve eski insanların güzelliklerinden örnekler vereceğim. Ramazan ayı bereket ve bolluk ayı olup aç ve muhtaç inanların doyurulup giydirildiği aydır. Aslında bu iş ramazandan sonrada azalarak da olsa senenin 365 günü devam etmelidir.

İnsanlar eskiden sabah namazından sonra dükkanlarını açarlardı. Bir müşteri gelince eğer siftah etti ise müşteriye "komşudan al" derlerdi. Eğer o komşusu da siftah etti ise öbür komşularına gönderirlerdi. Ya şimdi? Millet birbirinin cebindeki parayı nasıl bir hile yapıp ta gammazlarım diye düşünüyor. Tabii bu hırs Allah korkusu ve haram helal mefhumu olmayışından kaynaklanıyor. "Rabbena hep bana" Hep sana da nereye kadar? Sonra bu hırsın verdiği yorgunluk ve stres bu günkü mutsuzluğumuzun ana sebebi.

İnsanlar daha çocukluğundan paylaşmayı öğrenememişse ve birilerinin elinden tutmayı bilmiyorsa, "Bir sana, on iki bana" diyorsa bu günkü akıl almaz ahlaksızlıklar ve huzursuzluklar da kaçınılmaz olur.

İnsanlar birbirlerini iftara çağırıyorlardı. Ayrıca bu günkü gibi hısım akraba ile birlikte konu komşu evlerde kazan kaynatanlar vardı. Bu ailelere o havalideki fakir fukara gelir yemek yerlerdi. Giderken

bu fakirlerin cebine para konur buna da “diş kirası” denirdi. Şimdi bu yemek verme işi aşevlerinde yapılıyor ya, eskisi gibi evlerde verilen yemeğin yerini tutması mümkün mü?

2 ay kadar önce Ankara Başkent Üniversitesi Hastanesinde bir olaya şahit oldum. Yürekler acısı ve ahlaksızlığın da ta kendisi bir durumdu. Zonguldaklı ihtiyar bir kadın, 12 tane çocuğu varmış. Kadın, “tarlam tapanımda var ama beni buraya attılar aylardır gelmiyorlar. ” diyor. İç çamaşırı bile kalmamış kadının. Beş kuruşu yok. Bizim çocuklar yiyecek giyecek alıp getirdiler. Harçlık verdiler. Çanakkale valisi kızımla aynı apartmanda oturuyor. Onlar Zonguldak valisine telefon ettirdiler. Kadının ve çocuklarının adını soyadını verdiler. Bende Zonguldak valisine bu konuyu mektupla bildirdim. Şimdi bu hale gelen konu komşunu bırak anasını bile bu halde bırakan deyyuslara ne demeli ne etmeli bilmem ki?

Benim canımı sıkan bir başka olayda ramazandan birkaç gün önce başlayan yiyeceklerdeki anormal fiyat artışları. Ne oldu? Zengin bir şeyler alıp fakire verirken diğer taraftan bu kazık atmanın manası ne? Bana göre bu en büyük ahlaksızlık! Buna bir tedbir alınması lazım. Bu her sene böyle oluyor. Bir ülkede dürüstlük meziyet sayılmaya başlanmışsa o ülke için için çürümüş demektir. Dürüstlük bir insanın ana yapısının anayasasıdır.

Kötüden örnek olmaz diyor eski ramazanları ve eski günleri yaşayan babalarımızın, amcalarımızın güzelliklerinden bir kaç örnek daha veriyorum.

Bayram yemeğine çıraklar kalfalar çağrıldığı gibi mahallenin yoksulları da özenle davet edilirdi. Bazı aileler ise yurtlardan talebe çağırırdı. Ayrıca kışlalardan daha önce izinler alınarak askerlerde yemeğe getirilirdi ve hepsinin ceplerine harçlık konurdu.. Yemekten sonra mahallenin çocukları üçer beşer guruplar halinde gelirlerdi. Çocuklara da şeker ve para verilirdi. Parayı alan çocuk bayram yerinde soluğu alırdı. Senede bir elbise alınan çocuklar talihli sayılırdı. Çoğunun kış gününde ceketi yoktu.ama bu günkü çocuklardan çok daha huzurlu ve mutluydular.

Zengin aileler bilhassa öksüz kız çocuklarını kendi evlatları gibi büyütürdü. Bu mutluluğu tadan 3-5 aile biliyorum.

Biliyorsunuz bir senede iki tane dini bayramımız var. Kurban telaşlı oluyor. Çocuklar bakımından da hayvanların kesilişi biraz hüzünlü oluyor. Ramazan bayramı öyle değil rahat. Sonra günahlardan kurtuluşun verdiği ayrı bir mutluluk var.

Bayram herkese bayramda, bayram çocuklar da daha bir başka. Bayram yerlerinde iğne atsan yere

düşmezdi. Kızlı erkekli çocuklar kaynaşırdı. Bayram yerinde neler yoktu ki? Elma şekeri, pamuk şekeri, salıncak, mâfe, döner dolap ve kaymaca. Telde çocuklar kayardı. Bu kayma işlemi birazda tehlikeli bir şeydi. Bunu rahmetlik babam kurardı. Akrabamız olan delikanlılar (Ahmet çenesiz, Dülger Deli Hakkı) bayram boyunca çalıştırırlardı. Ben böyle eski günleri çok özlüyorum ve bu güzel adetler kaybolmasın istiyorum. Bunun bizim kuşakta ki adı eskiye özlem. Şimdiki adı ise nostalji oluyor. Özlemin yerini tutar mı!???

Size aşağıda bir dosttan bana hediye edilmiş bir güzel söz dizesini sunuyorum:

Günlerini say, servetini say, büyüklerini say
ama YERİNDE SAYMA !
Eşini beğen, işini beğen, aşını beğen,
ama KENDİNİ BEĞENME !
Emek ver, kulak ver, bilgi ver, ama hiçbir zaman BOŞ VERME !
Hedefe koş, cihada koş, yardıma koş, ama ORTAK KOŞMA !
Fidan büyüt, garip doyur, çocuk besle, ama KİN BESLEME !
Satıcı ol, alıcı ol, kalıcı ol, bulucu ol, ama BÖLÜCÜ OLMA !
Paranı ver, selam ver, canını ver, ama SIRRINI VERME !
Davet et, hayret et, af et, tevbe et, ama İHANET ETME !
Okumaktan zarar gelmez, oku, ama LANET OKUMA!
Elini aç, gözünü aç, kapını aç, ama AĞZINI AÇMA!
Rakibini geç, sınıfını geç, ama GÜLÜP GEÇME!
Ev al, araba al, abdest al, ama BEDDUA ALMA!
Zulmü devir, nefsi devir, ama ÇAM DEVİRME!
Yaklaş, konuş, tanış, ama UŞAKLAŞMA!
Seslen, uslan, ama YASLANMA!
Doğrul, devril, ama EĞRİLME!
İtil, atıl, ama SATILMA!

Uzun bir şiirimden iki kıta.
Kanadı kırılmış kuşa döndüm
Ötüyorum ama uçamıyorum
Sarı başaklı güzel tarladan
Harmanda savrulan samana döndüm.

Bir ayda karış kurtarış olduk
Elhamdülillah demekten başka çaremiz yok
İnsanoğlu zavallı, çaresiz,.elinde bir şey yok
Dalında kurumuş güle döndüm.

ORGAN NAKLİ

Organ nakli ile ilgili ilk kanun 25 Mayıs 1979 yılında çıkmış. O günden bu güne tıbbi imkanlar bakımından olsun doktorlarımızın bilgi ve becerileri bakımından olsun çok iyi durumda olmamıza rağmen hala organ bağışı konusunda maalesef pek mesafe aldığımız söylenemez.

Ülkemizde kan bağışı da bu gün aynı durumdadır. Kan bağışı için yaşı ve sıhhat durumu müsait olan insanlarımızın doğum günlerinde veya belirli bir gün veya haftada kan vermelerini temin etmek için bir kanun çıkartılmalı. Ama kan vermeye gelen insanlara güzel muamele yapılmalı. Bekletmeden ve hemen kanı alınmalıdır. Kan veren insanlara yiyecekler ikram edilmelidir. (Sanıyorum kanı ithal ediyoruz. Bu sayede ihraç bile edebiliriz.) Böyle bir kanunla insanlarımızın kan vermeleri sağlanarak aslında daha sıhhatli olmaları sağlanmış olacaktır.

Hangi yetkili çıkıp konuşmaya başlasa, çok iş yapacaklarını ama bürokrasinin önlerinde engel olduğunu söyler durur. Devleti idare eden hükümetlerden yıllardır bu hikayeleri dinler dururuz. Oysaki eğer hükümetseniz buna bir çözüm bulmak ve bu kanayan yarayı sarmakta sizin görevinizdir.

Hep biliyoruz ki en mühim evraklar bu beylerin keyfi ve vurdumduymazlığından masalarındaki sümen aralarında beklemektedir. Oysa hepsi hepsi 15 dakikalık bir çalışma ve bir imza gerektirmektedir. Bu kadarcık bir iş 3-5 ay bu beylerin keyfini beklemektedir. Laf açıldığında dürüstlüğü kimseye veremeyen bu insanlar bundan rahatsız olmuyorlarsa hükümet bu insanları rahatsız etmeli ve bunların hesabını onlardan sormalıdır. Ve bu insanlara bu yaptıklarının hesabını soracak kanunlar hemen çıkartılmalıdır.

Geçen gün, söz de bir şeyh çıkıyor ve TV'de, "Organ vermek günahtır. Vermeyiniz" gibi saçma sapan laflar ediyor. ("ölüden her hangi bir parça almak haramdır" diyen oysa haram olan alkolün de şartlar gerektirdiği zaman insanların tedavisinde kullanıldığını bilmeyen.Bilip te hala böyle konuşan.."…ey insanlar tedavi olunuz..." Hadisi Şerifini ve "…bir canı kurtaran bütün insanlığı kurtarmış gibidir…" ayetlerini bildiği halde hala böyle konuşabilen, bir adım ötesini bile göremeyen, bu sığ düşünceli, bu bağnaz insanların vatandaşın kafasını karıştırması önlenmelidir) Memleketin Diyanet işleri başkanı organlarını bağışlasa ve daha önceki başkanlar

da bağışlamış olsalar, bunlar da televizyonlarda gösterilip insanlar bu işe teşvik edilse hem böyle densiz konuşmalar olmaz hemde organ veren insanlar artardı.

Demek istiyorum ki, birisine "şunu yap" diyebilmek için önce kendin bu konuda bir şeyler yapman gerekir. Yani önce kendin güzel örnek olarak bir şeyler yapmalısın.

Kaç Reisi Cumhurumuz, kaç Başbakanımız, kaç milletvekilimiz, kaç köşe yazarımız organlarını bağışlamıştır? Hatta kaç Prof, bu görevi yapmıştır? Bir şey yapacaksak lütfen inanarak, dürüstçe ve adabına uygun olarak yapalım.

Şimdi benim önerim, eğer vatandaşın yazılı bir beyanı yoksa, yetkililer, o kişinin organlarını vermek istediği kanaatinden yola çıkarak bir kanun çıkartmalı.ve ölen insanlar organ bağışı yapmış kabul edilerek organları alınmalıdır. Böylelikle ızdırab içinde ve her gün büyük acılar çekerek sırada, organ bekleyen yüz binlerce insan kurtarılmalıdır.

FAZLA KULLANILAN ZİRAİ İLAÇLAR: Geçenlerde televizyonda bir Prof. konuşuyor; yiyeceklere hormon verilmesini ve zararlarını anlatıyordu. Ve bu arada asıl üzerinde durulması gereken konuyu atlıyoruz diyordu. Sayın Prof.. konuşmasında," Asıl zararlıyı konuşmuyoruz. Bu fazla gübre ve fazla zirai ilaçtır. Maalesef bu ülkemizde sanıldığından çok daha fazla yapılmakta ve halkın sağlığıyla oynanmaktadır. Bu ilaçlar sanıldığı gibi öyle yıkayınca da çıkmamaktadır. Ancak suda bir süre bekletilirse zarar vermeleri önlenebilir" diyordu.

Soruyorum bunların önüne hükümetler geçmeyecek te kim geçecek? Bu konuda kanunlar varsa işletilmelidir. Eğer yoksa da hemen çıkartılıp işler hale getirilmelidir. Bunların kontrolü ciddi olarak birileri tarafından yapılmadır.

Geçen gün Bir Gazetede okuduğuma göre," Antakya'nın Samandağı kasabasındaki Vakıflı köyünde bir kooperatif kurulmuş. Bu kooperatifte tamamen tabi bir ortamda sebze ve meyve yetiştiriliyormuş. Bu yetiştirilen meyve sebzelerin çoğu da yurt dışına olmak üzere o bölgede yetişen ürünlerin 4-5 katı bir fiyata satılıyormuş. "Alıcısı o kadar çok ki, yetiştiremiyoruz" diyorlar. Bu köy 38 hane ve sadece 150 nüfusu olan Türkiye' deki tek Ermeni köyü imiş. Düşündürücü ve de Tarım İl Müdürlüklerince incelenip halka bilgi verilmesi gereken bir konu sanıyorum..

Sevgi ve saygılarımla.

HAYÂ;

Sizlere, bu günkü kuşaklarda pek kalmayan ama eski insanların kendilerinde bulunmasıyla övündüğü, insan gibi her insanda bulunması gereken oysa artık çoklarının unuttuğu, toplum yaşamı ve insanlar için çok önemli olan bazı özelliklerden bahsedeceğim.

AİLE TERBİYESİ: Aile en küçük şekliyle Anne, baba ve çocuklardan oluşur. Aile terbiyesi anne ve babadan alınsa da asıl mihenk taşı Anadır. Doğduğumuz günden itibaren gerekli terbiyeyi asıl Anadan öğreniriz. Aile, aşağıda sayacağımız ve insanlarda bulunması icap eden vasıflarında başlangıcı ve mayasıdır. ("Anasına bak kızını al" atasözü bunu pek güzel ifade etmektedir.)

ADAP: Görgü demektir. Yine ilk önce ne görürsek ne öğrenirsek ailemizden öğreniriz. En çok yan yana bulunduğumuz ve en çok sevdiğimiz anamızdır. Karşılıklı bu sevgi ve ailemizde gördüklerimiz bizim okul çağına kadar ki tek eğitimimiz ve eğitim yerimizdir. Ailemizde öğrendiklerimiz Okulla birlikte öğrendiklerimizin anasını teşkil eder.

EDEP: Söz ve davranışta uyulması gerekli genel kural. Topluluklarda, insan yaşamında çok önemlidir. Edebin olmadığı yerde toplumun düzeni bozulur. Edepsiz insan insanlar tarafından sevilmez ve sayılmaz. Toplumun kurallarına uymayanlara halk arasında edepsiz denilir ki, bu söze maruz kalmak çok kötüdür. İyi insanlara nezih insanlara ne kadar terbiyeli, edepli demez miyiz?

HAYÂ: Utanma duygusu. Utanç. Utanma sıkılma. Ar veya haya perdesi. Atalarımız utanacak bir iş yapana ve bunda ısrar edene Hâya damarı yırtılmış derler. Bu günkü gençlikten bazılarının orta yaşlı ve de yaşlı insanları rahatsız edici hareketleri ayıp ve utandırıcı boyutlardadır. El ele, kol kola sokaklarda dolaşmayı hoş karşılayabiliriz. Ama sokak ortasında, insanların içinde ve de dedesi, annesi, babası yaşındaki insanların önünde onları hiçe sayarak öpüşmeleri, saatlerce sevişmeleri Hayasızlıktan başka bir şey değildir. Pastaneye veya umumi bir yere bir Üniversite öğrencisi karşı cinsten bir arkadaşıyla gidebilir.

Bu çok ölçülü olmak kaydıyla hoş görülebilir. Ama bağlarda, parklarda sanki yatak odasındaymış gibi hareketler, davranışlar yapmak ve bunu da genç erkeklerden çok genç kızların yaptığını görmek, duymak insanlarda oluşan ahlak çöküntüsünden olsa gerek.

Yüksek tahsil yapmış hatta lisede okuyan kızların erkek arkadaşı yoksa eskiden evde kalmış kızlara yapıldığı

gibi küçümsendiğini görüyoruz. Bu gençlere bu duyguyu aşılayan aile, okul ve onun terbiye edenleri değil mi? Çocuk ve genç fotoğraf makinesi gibidir. Ne görürse onu çeker.

Çocuklarını gurbete gönderen anne ve babalar dişlerinden artırıp çocuğum okusun diye bunca fedakarlığa katlanırken, azda olsa bunları yapan gençlerden bazılarının başına ne felaketler geliyor. Bu yapılanlardan sonrada evlenmesi icap eden bu gençlerin çoğu yaşadıkları bu maceralardan sonra başkasıyla evlenemiyor. Bunun sonucunda da gizli saklı çevrilen oyunlarla ve bazı dolapların arkasında kurulan bu evliklerden tabi ki mutluluk gelmiyor. Sonunda da boşanmalar ve kavgalar geliyor. Görücü usulü ile yapılan evlilikler (Sözlü ve nişanlı iken ölçülü, adaba uygun görüşerek) daha saygı ve sevgi dolu olarak yürüyor.

Sizlere geçenlerde bir dostumun anlattığı ve benimde bu yazıyı yazmama vesile olan bir konuşmayı aktarıyorum:

Harun Reşit'in Hanımı Zübeyde Hâtun dünyanın bütün güzelliklerini taşıyan bir Hanımdır. Bu Hanım. Bağdat'tan Medine'ye su getirtiyor. Kanallar oldukça derin ve geniş. Hesabını yapıyor, 1 Deve yükü defter tutuyor. Tahmini 2 bin Km. Rüyasında bundan bir suale, ahiret hayatında bir muameleye tabi tutulmadığını belirtiyor. Tabi ki su gibi aziz bir şey olamaz. Hele ki bunun çöle getirilmesi. Yalnız, "bir gece çadırımda yatıyordum üzerimin açık olduğunu zannederek hâyıf içersinde Allah korkusuyla sıçradım. Ne olduysa o gece oldu. Cenabı hak beni mükafatlandırdı" diyordu. İşte Hâya bu olsa gerek.

Sevgi ve saygılarımla

MARKA GÜÇTÜR

(Anadolu Avrupa Toplantıları 2005 Çorum Buluşması)

Bu Toplantı Türkiye'de onuncu, 2005 yılının ise ikinci toplantısı. Türkiye'de markalaşmanın çok büyük ihtiyaç olduğu ve markalaşmayan her şeyin çok ucuz satılacağı gerçeği anlatıldı.

Doğan Yayın Holding'in bu büyük hizmetinden dolayı müteşekkiriz. Bunca işinin arasında AYDIN DOĞAN Beyefendi'nin Toplantı'ya iştiraki; samimi, içten ve güzel konuşması Çorum halkını mutlu etmiştir! Teşekkürler.

Bu toplantının yapılmasın da büyük uğraşı ve emeği geçen herkese başta da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Eski Bakanı Sn. Ateş Amiklioğlu'na teşekkür ediyorum.

500 kişilik salon Çorum halkı tarafından tamamen doldurulmuştu. Toplantının Türkiye'ye daha da ziyade ÇORUM'A çok yararlı olduğu ve olacağı kanısındayım Keşke bu toplantılar 20-25 sene öncelerinden yapılsa ve Türk İşadamları da bu bilgilere yıllarda sahip olsalardı. Belki bugün Türkiye'de hatta Çorum'da birçok marka oluşabilirdi. Hatta ve hatta Çorum'un kendisi marka olurdu.

Sayın Aydın Doğan Bey konuşmasında "Gelin Çorum'u şehir markası olarak tanıtalım " dedi ve yanımızda olacağını belirtti.

Memleketi Gümüşhane'ye aşık biri olarak düşündüğüm sayın Aydın Bey' de mutlaka bilir ya insan iki şeyi unutmazmış: Biri doğduğu şehir birisi de Anasının yüzü. Ben de her zaman Çorum ve Anam derim.

Sayın Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanı M. Hilmi GÜLER pek çok müjde verdi. Bir an önce gerçekleşir inşallah. Yılan hikayesine dönen Obruk Barajında elektrik üretilemediğinden 5 milyar m^3 suyu boşa denize akıttığımızı kendileri söyledi.
NEDEN anlamıyoruz ve bunu kabullenemiyoruz Çorum halkı olarak?

Reklamcılar Derneği Başkanı Ayşegül Molu " Aslanlar gece avlanır, tarla farelerine bakmaz, büyük avların peşindedir. Siz de artık büyük düşününüz ve karanlıktan şikayet edeceğinize bir mum yakın" diyordu.

Markayı , bir dairenin yarısı gibi düşünürsek a) Marka b) Kaliteli üretim.

Marka olmak için 4 koşul, 1-) Kalite 2-) Hizmet 3-) İlk olmak 4-) Farklı olmak.

Türkiye'de Mavi Jeans ve Arçelik'in iyi bir örnek olduğu belirtildi.

Ethem Sancak; Çorum'da markalaşma yolunda, 1-) Hititler 2-) Leblebi 3-) Bil's gömlekleri 4-) Ece Banyo'da bunu başarmak üzere dedi. Sayın Ethem Sancak başarılarını ve nasıl marka oldukları anlattı. Kendisi, "Hedef Alliance" ismiyle ilaç dağıtımı işiyle ilgileniyor. "Boğulursan büyük denizde boğul- Marka Ölümsüzlüğü Aramak – Küreselleşmek – Bir şeyi büyük yapmak" gibi sloganlarla sözlerini bitirdi.

Ertuğrul Özkök, "Ucuz emek pazarı olmaktan kurtulmak lazım – Marka yaratmalı – Müteşebbislik ayrı bir yetenek – Müteşebbis insanlar marka yaratmaya namzet olurlar" diyordu.

Merzifon Havaalanının sivil hava trafiği için çok önemli olduğunu ve bölgeye açılıra büyük yarar sağlayacağını bir daha gördük. Hava kuvvetlerinin onayı alındığını artık işin siyasilerde olduğunu duyuyoruz. Umarız ki bu yıl içerisinde havaalanımız açılır. Mehmet Ali Birand hazırlayıp sunduğu, "Anadolu'daki Avrupa Toplantıları Özel" CNN Türk'ten 13.05.2005 tarihinde sat 17:00 de yayınlanmıştır. Usta ve Üstat Televizyon Yapımcısı Sayın Birand ufkumuzu açtı.

Katipler Konağı'nda, keyifle Çorum'a ait özel yemekler yendi. Çorum Organize Sanayi Bölgesi'ne oradan da Ece Banyo'ya gidildi. Konuklara Ece Banyo gezdirildi. Sonra Sayın Aydın DOĞAN ve ekibi Merzifon Havaalanından saat 17:30'da uğurlandılar.

Toplantıyı organize edenlere ve toplantıya iştirak edenlere en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Çorum'un tanıtımına ve Marka olma hızına hız katacak olan bu toplantı herkese hayırlı uğurlu olsun efendim.

Sevgi ve saygılarımla.

HUZURA VARMAK;

Bir topluluğa yada bir büyüğün huzuruna çıkacağımız zaman banyo yaparız, şöyle misler gibi insana mahsus ten kokumuzla huzura çıkalım diye. İşte rabbimizin huzuruna (Namaza) durmak için de önce cemi vücudumuzun temizlenmesi lazım ki onunla birlikte gönlümüzü, yüreğimizi ve beynimizi de temizleyebilelim. İnsanın vücut temizliği için boy abdesti mecburiyetinden başka 2-3 günde bir yıkanması sağlık bakımından da gereklidir.
Huzura durabilmek, namaz kılabilmek için gerekli olan boy abdestinin haricinde birde abdestli olmak şartı vardır.
Namaz vakitleri ezanla bize müjdelenir. Ne diyor büyük milli şair Mehmet Akif, "Bu ezanlar ki dinin temeli/ Ebedi yurdumun üstünde inlemeli…" Yüce Allah'ımız ezanları minarelerimizden bayrağımızı da göklerde dalgalanmaktan mahrum etmez inşallah.

Günde 5 defa belli organların yıkanıp temizlenmesiyle birlikte gönül temizliği de beraberinde gelir. Namaz ihtiyarlar için de güzel bir spordur. Ama biz namazı spor için değil yüce Rabbimiz bize emrettiği için kılarız. Rabbimizin bize buyurduğu emirlerin hepsinin bizim için, bizim sağlımız için olduğunu biliriz.
Ya yasaklar? Biliriz ki tüm yasaklar bizim sağlımız ve hayattaki muvaffakiyetlerimiz için konulmuştur bunu da böyle bilir böyle inanırız. En büyük yasakta Yüce Kur-an'ın Türkçe mealinde okuduğumuz gibi içkiye konulmuştur.

Hazreti peygamberimiz, "İçki bütün kötülüklerin anasıdır" diye buyuruyorlar. Hayata, geçmişe baktığımızda da bundan daha büyük bir gerçek olmadığını görürüz.

Ve yine geçmişteki çok büyük harplere baktığımızda çok daha kalabalık ve kuvvetli orduların çok daha az ve kuvvetsiz ordulara karşı içki yüzünden ve içkinin verdiği sarhoşluklar yüzünden yenildiklerini görürüz..

Kurtuluş savaşında bize en büyük yardımı Pakistan, Rusya ve içki içen düşmanların sarhoşlukları yapmıştır.

Namaz dinin direğidir, diye, Hoca efendiler de sık sık vaazlarında söylerler. Namaz huzura durmak, rabbimize bize verdiği nimetler karşısında şükretmek ve bir emri yerine getirmek suretiyle huzura durmak, huzur bulmaktır.

İçtenlikle, anlayarak, günde 5 defa kılınan namaz yani günde 5 defa huzura durmak, defalarca

secdeye varmak, insanı bütün kötülüklerden korur ve iyiliklelere koşturur efendim.

Geçen gün TV'deki bir söyleşide namazdan, Kur-an'dan ve Kur-an okunmasından bahsedilirken, "Kur-an okumak Allah'la konuşmaktır" deniyordu. Namazda sureler okuyoruz. Demek ki her namaza durduğumuzda aynı zamanda Rabbimizle de konuşuyoruz.. Ne mutlu bunu içtenlikle ve sırf Allah'ın rızasını kazanmak için yapanlara.

Namaz, oruç, ve zekat insan nefsine zor gelebilir. Ama bütün bunların faydaları bizler ve cemiyetlerimiz için çok fazladır. Namaz bize Allah'ın birliğini ve ondan başka tapacak kimse olmadığını, onun her şeyin sahibi olduğunu, dünya ve ahiret için çalışmayı, helal kazanmayı ve bulunduğumuz şartlarda mutlu olmayı öğretir ve öğütler.

Rabbimizin bize vermiş olduğu bütün emir ve ibadetlerde çok ince hikmetler bulunmaktadır. Şimdi bu hikmetleri saymaya kalksak ne aklımız nede bilgimiz buna müsait değildir.

Rabbim hayırlı ve sağlıklı ömür verirde bende bir şeyler öğrenme nasibine erişirsem bunları uzun uzun yazmaya ve siz kıymetli okuyucularımla paylaşmaya çalışırım efendim.

Okumayı, yazmayı, çalışmayı ve insanları seviyorum. Dünya ve ahiretin bütün güzellikleri hepimizin olsun diyor ve sevgi saygılarımı sunuyorum efendim.

NOT: 21.10.2005 Cuma günü Cuma namazından önce vaaz eden Sayın Hocamız kimse, zekata tabii olmayan malları sayarlarken kiraya verilen mülklerin kendilerinin zekata tabii olmayıp bunların gelirlerinden zekat verileceğini (oda birikim oldu ise) bildirmediler. Bu husus çok önemlidir.

Birde, Cuma namazından önce yapılan konuşmaları güzel Türkçe konuşan hatipler yapsalar, diyor halkımız. Örneğin İlahiyat Fakültesi Öğretim üyeleri ve son sınıf talebelerinden Türkçesi güzel olanlara neden bu fırsat verilmez acaba?

BAYILIYORUM;

Bayılıyorum; iyimser insanlara. Bayılıyorum ahde vefalılara. Bayılıyorum Allah'ını bilerek günü gün edenlere. Bayılıyorum "ben" demeyen ve dilini kullanmasını bilenlere. Bayılıyorum, "bunda benimde suçum var" diyebilenlere ve suçun tek taraflı olmayacağını bilenlere. Bayılıyorum özür dilemesini bilenlere.

Sevenlere, sayanlara, erken yatıp erken kalkanlara. Uyuyup, huzur bulanlara, mutluluğu kafasına yazanlara, mutluluğu beynine kazıyanlara bayılıyorum. Huzurlu insanlara, karşısındaki insanlara huzur ve güven veren insanlara bayılıyorum.

Sıhhatli, kendini genç, dinç hisseden insanlara bayılıyorum. Yaşı ne olursa olsun çalışanlara. İşini, eşini, aşını sevenlere. Dinlenmesini bilenlere, hobisi olanlara. Okuyanlara, her türlü kitabı okuyup ders alanlara bayılıyorum.

"Sıkıldım" lafını ağzından düşürmeyenlere üzülüyor, "hayat ne güzel" diyenlere bayılıyorum. Her türlü hayat şartlarının kendine uymayacağını bilip bulunduğu şartlarda mutlu olan, yüzünden gülücükler eksik olmayan insanlara bayılıyorum.

Yalnız kalmayanlara, yalnızlığın ilacının kitap olduğunu bilenlere. Namazda huzur bulup onu adam gibi kılanlara bayılıyorum. Yeşile hayran olanlara, yeşili çoğaltanlara. Ağaç diyenlere, onu dikenlere bayılıyorum.

Sözü, özü doğru olanlara, sözünün arkasında duranlara bayılıyorum. "Nasıl yaşarsanız öyle öleceksiniz" sözünü tutanlara. Ekmeği ağzına yiyenlere. Tabağını temiz tutanlara, helal kazanıp, helal yolda harcayanlara. Parayı hazmedenlere, tevazu içinde olanlara bayılıyorum. İnsanlar ölünce ağıt yakmak yerine sağken kıymetini bilenlere bayılıyorum.

Anasının yüzünü ve doğduğu şehri unutamayanlara bayılıyorum. İnsan kokusunu sevenlere, onu koklayanca mest olanlara. İyiliğini başa kakmayanlara, Allah razı olsun diyenlere bayılıyorum.

İslam'ın 5 şartını yerine getirenlere, aşırıya kaçmayıp orta yolu bulanlara bayılıyorum. Postu post, dostu dost bilenlere. Dünya ile Ahireti eşit götürenlere. Sabrı sabır bilenlere, hakikaten şükredenlere bayılıyorum.

Oruç tuttuğuyla bayram eden, kendine kötü söyleyenlere gülebilen insanlara bayılıyorum.

Parayı amaç değil araç olarak bilenlere, parayı hazmedenlere. Mülkün Allah'ın olduğunu ve bu malın başında bir müddet nöbetçi olduğunu bilenlere bayılıyorum. Harama el sürmeyen, çamura yatmayanlara. Yalanı ağzına sokmayanlara, ölümün ikinci bir yaşam olduğuna inananlara ve ona göre yaşayanlara bayılıyorum.

Fakir fukaraya sahip çıkanlara, hayır bayrağını kaleye dikmeye çaba gösterenlere. Malıyla işsizlere iş açmaya uğraşanlara, kalbi memleket aşkıyla çarpan, ciğeri Allah aşkıyla yananlara bayılıyorum.

Sözün özü adam gibi adam olanlara bayılıyorum.

Adam gibi adam olabilmemiz dileğiyle sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

BAYILAN BAYILANA

Mahallenin delikanlılığa yeni yeni adım atmaya başlayan yaramaz çocuğu mahallelerinde birisinin öldüğünü öğrenince yaramazlıklarına bir yenisini daha katmak için bir plan yapar. Nasıl olsa sabah camiden tabutu almaya gelecekler, sabah onlardan önce erkenden gelip tabutun içine girer yatarım der. Planladığı gibi sabah olunca erkenden gelip tabutun içine girer. Evden getirdiği beyaz bir çarşafı da üzerine örter. Hesap doğru çıkar, o tabuta yattıktan yarım saat sonra iki adam tabutu bulunduğu yerden almak için gelirler. Bizimki hem hava alsın, hem de biraz ışık alsın diye tabutun bir kenarını hafif aralık bırakmış. Adamlar kapağı yerleştirmeye uğraşırken de, "Allahuekber" diyerek bulunduğu yerden doğruluvermiş. Tabi tabutu almaya gelen adamlar anında bayılmış. Cenaze çin toplanan kalabalık, nerede kaldılar, diye, bakmaya geldiklerinde tabutun başında baygın yatan adamları bulmuşlar. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, baygın yatanlardan biri hala "ölü nerde" diye, sayıklayıp duruyormuş….

Yazın o uzun günlerinden birinde, camideki ihtiyar yatsıyı ön safın solunda kılıp, duasını da bitirince oturduğu yerde uyuyup kalır. Bu esnada camide boşalmaya başlar. Caminin imamıyla müezzini de imam odasında biraz sohbet ettikten sonra, önce müezzin, 15 dakika sonrada imam efendi kapının arkasındaki düğmeden caminin ışıklarını söndürerek evinin yolunu tutar.

Beyaz sakallı ihtiyarın oturduğu köşe kapıdan tam olarak görünmediğinden ihtiyar imamın güzünden kaçar. Piri fani dede de oturduğu yerde ince ince horlayarak, düş görerek uyuyarak sabahı eder.

Sabah ezanıyla birlikte imam efendi de camiye tekrardan gelir. Odasından cüppesini ve fesini giydikten sonra caminin içine doğru ilerleyip minbere doğru yaklaşınca önüne eğilmiş, yarı secde vaziyetinde ihtiyarı görür. Aksilik buya o gün de o mahallede, aynı o ihtiyara benzeyen birisi vefat etmiş ve imam efendi onun cenazesini yıkamış, mezarda talkınına oturmuş. İhtiyarı böyle yarı secde halinde görünce de bayılıp boylu boyunca yere uzanmış. Biraz sonra caminin müezzini gelince ne görsün, bir ihtiyar uyuyor, imam efendi de boylu boyunca yerde yatıyor. Bu esnada bir kaç cemaatte gelmiş. Bakmışlar imamda ses seda yok. Tabi hemen hastanede almışlar soluğu. İmam efendi 3 gün kendisine gelememiş.

Kendisini ziyarete gelenlere 1-2 gün boyunca, “cenazesini yıkadığım adamı gördüm, inanın oydu” deyip durmuş.

Uzun boylu, orta yaşlı bir adam gün gelmiş hakkın rahmetine kavuşmuş. Adamın evi altı katmış, cenaze de tam altıncı.kattaymış. Evin merdivenleri de çok dar ve dönemeçli olduğundan cenaze için toplanan kalabalık, cenazeyi merdivenlerden battaniye ile indirelim diye düşünmüşler. İçlerinden birisi, “dönmez ki bu merdivenlerden” demiş. Bunun üzerine bir başkası da, “öyleyse asansöre sağ gibi ayakları üzerine dikelim, yanına da birisi binsin onu tutsun” demiş. Bu fikir hoşlarına gitmiş ve en yakın arkadaşlarından birisini de asansöre cenazenin yanı bindirmişler. Biz sizi aşağıdan alırız, diyerek, cenazeyle kalan iki kişiyi asansöre bindirmişler ve kendileri aşağıya inmişler. Aşağı inip asansörün kapısını açınca ne görsünler, cenazenin yanına binen adamların ikisi de baygın yatıyor. Önce baygınları sonra da rahmetlik olan şahsı almışlar asansörden, ayılmaya başlayan iki adama , “ne oldu yahu, neden bayıldınız?” diye, sormuşlar. Meğer birisi, “yahu biz ne yaptık? Şimdi bu canlanırsa biz ne yaparız?” deyince, ölüyü tutan bayılıvermiş. Bunun üzerine yanında ki de, “helalde ölü canlandı” diye, bayılıp düşmüş.

İşte böyle kıymetli okuyucular ölmeden 10 dakika önce canımız, ciğerimiz ama ölünce ondan neden korkulur bilinmez? Hani meşhur bir söz vardır, "ölünün yüzü soğuk olur" diye. Allah bütün geçmişlerimize rahmet eylesin. Amin!

Saygı ve sevgilerimle.

DOĞAL GAZ VE DİĞER ENERJİ KAYNAKLARI;

DOĞAL GAZ: "Elin verdiği öğün olmaz, o da vaktinde bulunmaz" demiş, atalarımız. Doğal gaz konusunda şu anda başımıza gelenlerde aynen öyle. Bu konuda birazcık araştırma yapan tüm eli kalem tutan insanların yaptığı gibi bizde 7-8 senedir bu konudaki uyarılarımızı karınca kararınca halkımıza ve Çorum milletvekillerine defalarca yaptık. (Hatta gazetelerde okuyamadılarsa diye kendilerine her hafta bu yazılarımızı postaladık. Halada göndermekteyiz.)

Ülkemizde 100-150 senelik enerji üretimine yetecek kadar kömürümüz mevcutmuş. Durum böyleyken (bu kömürü yer altından çıkartırken insanımıza istihdam sağlamak varken) sen işin kolayına kaç, ver dövizi, al doğal gazı. Sonrada elin adamı dönsün, sana parayla verdiği doğal gazı, senin ekonomini perişan etmek ve seni hizaya getirmek için şu soğuk günlerde silah olarak kullansın.

Avrupa'nın göbeğinde Avrupa'ya doğal gaz satmasına rağmen Rusya'nın kömürle elektrik üreten

santralleri varmış. Son 3-5 yılda yapılan filtre ve benzeri çalışmalarla buralardaki hava kirliliği sorununu yok denecek seviyeye inmiş.

JEOTERMAL ENERJİ: Yurdumuz sıcak su kaynaklarıyla dolu olmasına rağmen biz bunlardan bırak enerji üretmeyi, ısınmada hatta kaplıca turizminde bile yeteri kadar faydalanamıyoruz. (Doğal gaz almak, ona bağlı kalmak marifetmiş gibi.)

İşte sana bedava denecek kadar ucuz ve sıcak su kaynakları. Hükümet bu konuda neler yapar bilmiyorum? Ama onlar kısır çekişmeler varken, "sen bana şunu dedin, ben sana bunu dedim" diyerek televizyonlarda ve mecliste boşa vakit geçirmekten böyle mühim konularla ilgilenemiyorlar.

HALBUKİ BU KONULAR ÇOK ÖNEMLİ. Bu konularda araştırmalar yapmak üzere üniversiteler görevlendirilse. Ayrıca bu işi araştıran, çözümleyen ve hayata en kısa zamanda geçiren Enerji Bakanlığının bir heyeti olsa ne kadar güzel olur.

RÜZGAR ENERJİSİ: (Rüzgardan Elektrik Üretme) Bununda senlerdir lafı yapılır ama sıfıra sıfır, elde var sıfırdır. Bu hükümet bu konularda neler yaptı, elle tutulan ve gözle görülen? Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey. Ver dövizi, al, gazı, tuzu. Yiyeceği bile dışardan al. Sonrada ihracat arttı diye övün dur ama yinede ithalat ihracatın iki katına çıksın. Türkiye'nin rüzgar enerjisinden yararlanmaya çok müsait olduğunu senelerdir duyarız. Yel Allah'ın, kaval Allah'ın ama iş bitirici yetenekli adam yok.

SU KAYNAKLARI: Türkiye'de belki daha yüzlerce elektrik üretecek barajlar yapılabilecek yerler var. Ama biz burnumuzun dibindeki Obruk Barajı bittiği halde 2-3 senedir tribünleri ihale etmeyi beceremediğimizden elektrik üretemiyoruz. Ama lafı üretmeyi çok iyi beceriyoruz..

Doğal gaz yakarak elektrik üretmek yerine kuruluşundaki maliyetinden başka neredeyse yok denecek kadar masrafsız yapılabilecek bu ve buna benzer enerji kaynaklarımızı neden ihmal eder dururuz anlaşılmaz.

NÜKLER ENERJİ SANTRALLERİ: Şimdiye kadar en az 2-3 tane Nükleer Enerji Santrali kurulmuş olmalıydı. Bu tür santrallerin yeni teknolojiler sayesinde artık hiçbir tehlikesinin olmadığını sağır sultan bile duydu. Buraları hemen şimdi bu gün kurmaya kalksanız 2-3 sene sürer deniyor. Bunu yapmaya para mı? Dünyada bu işi yapacak ve yaparken vadeyi uzun tutacak o kadar çok firma varki.
Hem doğal gaza vereceğimiz paralarla buraların ödemesi pekala yapılabilir.

Bu santrallerin temeli hemen atılmalıdır. Elektrik üretimi iyice çoğalmalı ve doğal gaza bağımlılık her gün biraz daha azalmalıdır. Yazının başında da dediğimiz gibi, elin verdiği öğün olmaz oda vaktinde bulunmaz.
Yoksa elin oğlu böyle kışın ortasında vanaları kısar ve boğazına ham armut gibi durur.
Bu işin çözümü, öz enerjiye süratle sarılmaktır.
Sevgi ve saygılarımla.

MUTLULUK VE HORMONLAR;

İnsanoğlu beğenilmek ister. Bu onun doğasında vardır. Erkekler yakışıklı, kadınlar da güzel olmayı isterler. Yalnız kadınlar bu işe biraz daha fazla önem verirler. Hemen her gün makyaj yaparak ve giyimleriyle beğenilme içgüdülerine hizmet ederler. Tabi kadınlar bunu yaparken türlü çeşit çileler de çekerler. (Yüksek topuklu ayakkabı giymek, ağda yapmak vb.)

Kadın ve erkekler de bu durum bilhassa 17-18 yaşlarında iken başlar. Eğer bu yaşlarda karşı cinsle alakadar olunmuyor, karşı cinse karşı bir şeyler hissedilmiyorsa ve de gönülde birileri yoksa bunda bir aksaklık var demektir.

Bu durum aldığı terbiyeden olur, kafa yapısından olur veya en önemlisi vücutta her türlü hükmü veren, duygularını yönlendiren, insanı bitkin,yorgun, hissettiren yada coşturan, koşturan, adına hormon denilen maddelerin eksikliğinden olur. (Mesela insanda ki mutluluk hormonu hayata renk katar.)

Hormonlar insan vücudunda çok çeşitli olaylara yön verirler. İnsan vücudunda üzüntülere sebep olan, hayatı zehir eden hormonlar da vardır.

Aslında cehennem ve cennet dünyada var. Şöyle bir çevremize bakarsak,kimileri ömrünü azap içinde geçirirken kimileri de huzur ve mutluluk içinde geçiriyorlar.Ahrette ki cennet ve cehennem insanların yanması,ruhlarının azap veya mutluluklar yaşayacakları yer olsa gerektir.

Mesela evli bir insan eşine vakit ayırmıyor, ona sevgi ve saygı beslemiyorsa, hayatını kendi isteklerine göre düzenlerken, eşinin istek ve arzularına zaman ayırmıyor, istese de bir türlü bu alışkanlığı edinemiyorsa, yani ona bunu yaptırmaya iten güç içinden gelmiyorsa bunun en büyük sebeplerinden biri yine hormonlardır.

Hormon deyip geçmemek lazım. Hormon 1 cm'lik biberi bir gecede 15 cm yapıyorsa. Biraz ölçüsü kaçırıldığı zamanda bir gün önce buzdolabına normal ölçülerde koyduğunuz bir patlıcanı bir gün sonra kapağı açınca 3-4 misline çıkmış olarak buluyorsanız ve evin hanımı bu durum karşısında düşüp bayılıyorsa, hala hormonunun gücünü küçümsemek insanların kendisini aldatması olur.

İnsan vücudu hiçbir zaman sırrı çözülemeyen, hiçbir zamanda çözülemeyecek olan mükemmel bir mekanizmadır. Bu mükemmel mekanizma Allah'ın azametinin bir göstergesi olarak ebediyen kalacaktır.

Milyarlarca insanın aynı uzuvlara sahip olduğu halde birbirlerine benzememeleri, ve yine bu kadar insanın parmak izlerinin birbirine benzememesi bu mükemmel mekanizmanın örneklerindendir.

Teknoloji geliştikçe insanlarda yeni yeni şeyler icat etmeye devam edeceklerdir. (Aslında onlar bize yaratıcının çok önceden bahşettiği ama bizim daha yeni yeni görebildiğimiz şeylerdir.) Bu yeni icatlar işlerin bir kısmını kolaylaştırırken bir çok sıkıntı ve hastalığı da beraberinde getirmektedir. Her 10 kişiden birinde bel fıtığı, her 15 kişiden birinde de guatr hastalığı olması gibi.

Guatr hastalığı bazılarını kürdan gibi inceltirken bazılarının da ensesiyle boynunu bir yapıyor. Ama her ikisine de dünyayı zehir ediyor. Yüksek kolesterol bile Guarttan olabiliyor.Yine müthiş bir sinir, sıkıntı, ter, ağlama nöbetleri ve hayata küskünlük de bunlardan bazıları.

Katkısız ve hormonsuz yiyecekler. Temiz hava, sessiz yerler, çiçek, orman,ve doğayla baş başa olunca vücut gençlik hormonlarını daha fazla salgılıyormuş. O zaman da insanlar 100 yaşında bile genç ve dinç olabiliyorlarmış.

Şimdi çoğu insanımızın, bilhassa da sosyetenin,"sıkılıyorum, çok bunaldım,hastalığımı " desem, yoksa tutkusu mu desem, yine bu durumda

hormonların yüzündendir. (Birde artık evlerde yapacak iş kalmadı ondan oluyor sanırım.)

Unutmayalım ki bu günün ihtiyarları da bir zamanlar gençti. Ve şunu gençler
hiçbir zaman unutmasınlar ki onlarda inşallah bir gün ihtiyar olacaklar Rabbim herkese hayırlı, sıhhatli ve huzurlu ömürler versin.

Yaşlı insanların en büyük sorunlarından biri olan ve kadınlarda menopoz sonrası, erkeklerde ise 55 yaş sonrası oluşmaya başlayan ve halk arasında kemik erimesi olarak bilinen hastalıkta yine hormonların sebep olduğu bir durumdur. Yaşlılığın doğal süreci olarak vücuttaki hormonların azalmasıyla ortaya çıkan bu hastalığa vaktinde müdahale edilmese ve gerekli tedbirler alınmasa şiddetli ağrılar, kemiklerde sertleşme ve kırılmalar başlıyor. Bu durum bilhassa hanımlarda daha çok görülüyor. Zamanında gerekli hormonların takviyesiyle vücudun daha fazla yıpranması engellenerek bu hastalığın önüne geçilebiliyor

Hormonlar dışardan vücuda çok verilse de az verilse de hasta edebiliyor. Hormon ihtiyacını karşılamanın en iyi şekli tabi ki doğal yollardan almak ama gerekli olduğu özel durumlarda da uzmanlar bu konuda vaktinde müdahalelerle iyi sonuçlar alıyorlar ve yaptıkları gerekli tedavilerle insanlara yardımcı oluyorlar.

İhtiyarlamadan geçliğin kıymetini bilen akıllı insanlardan olunuz !

İnsanları para uğruna hormonlarla zehirleyen sözde insanları da Allah ıslah etsin, ıslah olmayanlara da hükümetler gerekli en sert cezaları
versinler diyorum. Ne demiş atalarımız, “Nush ile uslanmayanı etmeli tektir,tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir!”

Mutlu olun, mutlu kalın efendim!

Sevgi ve saygılarımla.

SEVDİGİM SÖZLER: “Akıllı ile tartışma, akıllı bir şey söyler altta kalırsın, akılsız ile tartışma, akılsız bir şey söyler kaldıramazsın.” (N.K)

DOĞA KATİLLERİNE DUR DENİLMELİ

Anız yakanlara, doğayı katledenlere, kanun nizam dinlemeyenlere, Allah'tan korkmayan, kuldan utanmayanlara dur diyecek birileri çıkmalı. Suçun açık delilleriyle ortada (Elbetteki yangın hangi tarladan başlamışsa o tarlanın sahibi yakıyor. Bunu herkes biliyor ama bilmemezlikten geliyor. O yüzden tarla sahibine gerekli ceza hemen verilmeli) olduğu bir durumda artık bu vahşete 'dur" denilmeli. Ne amaçla yakıldığını bir türlü anlayamadığımız bu yangınlar yararından çok o tarlanın veriminin düşmesine sebep oluyor. Bu yangınlarda bir dönümde bile on binlerce canlının yanmasına, o yanan canlıların âhı'nın da bizleri yakmasına şahit oluyoruz.

(Son bir kaç gündür gazetelerde sanki Kene dolayısıyla anız yangınları oluyormuş, tarla sahipleri bu yüzden anız yakıyormuş gibi beyanlar görüyoruz. Tarla yakmayla Kene'nin ne alakası var? Bu güne kadar Kene için mi yakılıyordu? Şimdiye kadar ne için yakılıyorsa yine onun için (yani tarla temizlensin diye) yakılıyor! Geçiniz efendim bunları!)

Ben kendimi bildim bileli 60 senidir böyle sıcak ve bunaltıcı hava görmedim. Gölgede 43 derece! 43 derece sıcaklık Çorum gibi bir yerde ne demek?

Bağ evlerinde bile geceleri sıcaktan yatılmıyor. İslam dininin hiçbir canlıyı yakmanın onaylanmadığını, günahının ve azabının çok büyük olduğunu Cuma vaazında hoca efendi uzun uzun anlattı. Anlattı ama biz camiden çıkıp bağa giderken, Binevlerin etrafındaki ve karşı tepede yeni yetiştirilmiş o güzelim çamları yakmışlardı.

Bir dostum anlattı; "Tarlamın yanındaki 5 dönümlük bir tarlanın anızlarını yakarken 40 dönüm ayçiçeğimde yandı, perişan olduk" diyordu. İşin fecaati her yıl bu anız yangınları çoğalıyor. Çoğalıyor ama buna kimse"dur" demiyor. Bu sorun başta Çorum olmak üzere bütün Türkiye'nin sorunu.

Durum böyle olunca benim ve halkın merak ettiği cevaplanması gereken şu sorular ortaya çıkıyor:

1-) Kanunlar mı yetersiz?

2-) Cezalar caydırıcı değil mi?

3-) Yoksa kanunlar yeterli ama uygulanmıyor mu?

4-) Türkiye çapında bu yüzden oluşan zararlar trilyonları geçiyor, bu zararı kim ödüyor?

Yakılan yer küçük bir tarla da olsa o tarlanın etrafındaki bir sürü ağaç zarar görüyor.

Zarar deyince en önemlisi toprak yanıyor. Ayrıca anız yakılmış tarlalarda buğday ve arpaya büyük zararlar veren süne hastalığı gelişiyor. Tabii anız yakanlar bunun farkında değil.

Çorum Belediyesi İtfaiye Müdürlüğünden verilen bilgiye göre temmuz ayında meydana gelen 58 yangının 54 tanesi anız yangını imiş. Sayın millet vekillerimiz, sayın yetkililer bu işe "DUR" deyiniz. Bu acıyı dindiriniz. Yarayı lütfen acil olarak sarınız.
"Yaş kesenin kolunu keserim" diyecek, birileri çıkmazsa bu ateş sönmez artar!

Bir sayın yetkili çıkıp ta, yukarda 4 madde halinde sıraladığım halkın merak ettiği sorulara cevap vermek zahmetinde bulunursa ben verilen bu cevabı yine bu köşede yayınlayacağım. (İlgililere şimdiden teşekkür ediyorum)

Acilen gereken önlemlerin alınacağına inanarak sevgi ve saygılarımı sunuyorum efendim. (ALMA MAZLUM "CANLILARIN" AHINI ÇIKAR AHESTE AHESTE !)

SAMSUN'DAN BİR PORTRE (VEFA ÖRNEĞİ BİR ADAM)

1975 Senesinden 1987 ye kadar yani 12 seneden fazla Samsun'da kaldım. 1965 den 1975 e kadar da Turhal'da kaldım. Herkesin kendi memleketi, dönüp dolaşıp, sonunda 23 sene sonra tekrar Çorum'a geldim.

Çok hoşuma giden bir söz vardır. Ben birkaç defa bu sözü yazılarımda kullandım. "İnsan anasının yüzü ile doğduğu memleketi unutmazmış"

Şimdi size Samsun'da kaldığım dönemde tanıdığım, benden 10 yaş kadar büyük olan İlyas Ağdan fıkra gibi hatıralar anlatacağım.

İlyas Ağ aile terbiyesi ve görgüsü gereği bir saygı icabı olarak bana, "İsmet Ağabey" diye, hitap ederdi. Tabiki bunda benim kendisine gösterdiğim saygı ve ilginin etkisi vardı.

İlyas Ağ, Samsun'da, bizim işhanı yapmak üzere aldığımız arsanın bir köşesine derme çatma ve de içinde oturmak için "Ya sabır dedesi" olmak gereken 2 göz bir ev yapmış. O zamanlar mülkiyeti Belediyeye ait olan bu arsaya 25 sene kadar önce Çarşamba'nın köylerinin birinden gelip yerleşmiş. Ayakkabı boyayarak geçimini sağlamaya çalışıyor. Durumu iyi

olan esnaf boyanan ayakkabısına İlyas Ağayı sevdiğinden dolayı rayicinin 5-10 katı para veriyor. Tabii İlyas Ağda herkesi sevip sayıyor. Ayrıca İlyas Ağ, benim dışarı çıktığım zamanlarda yazıhanedeki telefonlara bakıp not da alıyordu.

İlyas Ağanın şivesi de çok değişik ve güzeldi. Becerebildiğim kadarıyla burada şivesini yazmaya çalışacağım. Kendisi bundan 7 sene önce rahmetlik oldu Allah rahmet eylesin.

İlyas Ağla ilgili güzel hatıralara geçersek: İlyas Ağ bir gün Çarşamba'ya akrabalarını ziyarete gitmiş. Dönüş yolunda bindiği minibüs bir çocuğa çarpmış ve çocuk oracıkta ölmüş. Minibüstekiler şoför de dahil olmak üzere hemen ortadan kaybolmuşlar. Bizim İlyas Ağ başka minibüse para vermeyim diyerek arabanın yanında beklemeye başlamış. 10-15 dakika kadar sonra çocuğun, kazayı duyan akrabaları yolun kıyısındaki köylerinden kaza yerine gelmeye başlamışlar. Gelenler hemen şoförü sorup aramaya başlamışlar. Bu sırada minibüsün yanında duran İlyas Ağaya da şoförü sormuşlar. O da, "bilmiyüm" demiş. Ama içlerinden birisi, "yalan söylüyor, şoför bu" demiş. Adamın öyle demesi üzerine başlamışlar bizim İlyas Ağayı dövmeye, dövme ama ne dövme! İlyas Ağ, "ben şoför değil, yolcuyum" dedikçe, "yalan söylüyor" deyip daha hızlı vurmaya başlamışlar. Bizim İlyas Ağ sopanın zoruyla bayılmış. Hastanede gözünü açabilmiş. "İsmet ağbi, ben ne biliyim, meğer böyle ölüm olunca oradan kaçılırmış. Şimdi öğrendim ama yediğim sopa bir araba dolusu oldu. Kafamda ki 2-3 yarılma da yanıma kar kaldı" diye bana anlatırdı.

Yine bir gün İlyas Ağ kayısı ağacında kayısı toplarken pat diye aşağı düşmüş. Halbuki daha 2 dakika önce hanımıyla ağacın dibinde konuşuyorlarmış. Meğer bizimki ağacın üzerinde kayısı toplarken uyumuş. Yine doğru hastaneye kaldırmışlar. 10 gün orada misafir olmuş. Bu olaydan da kolunun kırılmasıyla kurtulmuş.

İlyas Ağanın gençlik yıllarında esrar içen bir arkadaşı varmış. Bu arkadaşı bir akşam toplandıkları yere onu da götürmüş. 6-7 kişi daire şeklinde oturmuşlar. İlyas Ağ, "bende içlerine karıştım. içlerinden birisi kalın bir sarma sigara çıkardı yaktı ve bir nefes çekti sonra yanındakine verdi. Sigara sırayla herkesin elinde dolaşmaya başladı. Sıra bana geldi bende bir nefes çektim. Bu durum 3 devir devam etti. 3. devir sonunda benim önümde bir çukur oluştu, minare boyu, biraz sonra bu çukurun yarısına kadar da su doldu. Ben içine düşmeyeyim diye biraz geri çekildim. Az öncede ayağımın birini altıma almıştım. Bir süre sonra korkum artmaya başladı, yerimden kalkıp az ilerdeki sedire oturuyum diye uğraşmaya

başladım. Kalkacağım ama üstüne oturduğum ayağım ortada yok. Arıyom arıyom ayağımı bulamıyom. Bu arada birisinin, “İlyas oldu” deyip, koluma girdiğini şöyle böyle hatırlıyorum. Uyandım ki sabah olmuş ben sedirdeyim, üstümde bir battaniye, etrafta kimseler yok, ben su diye yanıyorum..”.

İlyas Ağ saf ve temiz bir insandı yine bir gün komşu dükkandan fırlama bir tezgahtar sesini değiştirerek İlyas Ağaya telefon açmış. Telefonda arıza var, telefona bir üfle, demiş. Bunun üzerine İlyas Ağ başlamış telefona üflemeye, “devam et, daha hızlı üfle, daha hızlı” diyerek bu üfleme işi bir süre devam etmiş. Bir süre sonra tezgahtar komşu telefonu yanındaki arkadaşına vermiş, İlyas Ağanın bulunduğu dükkanın kapısına sırtını dayamış, biraz seyretmiş ve “hayırdır, ne oluyor İlyas Ağ?” demiş.. İlyas Ağ tezgahtara , “Günayım, postaneden bir adam aradı, telefonda arıza var, üfle dedi. Üfleyoom üfleyom yine üfle diyo, öldüm geberdim, yarim saattir üfleyom. Etme şu telefona birazda sen üfle” der. Bunun üzerine tezgahtar Günay, telefonu eline alıp kapatır ve “seninle dalga geçmişler” der. İlyas Ağ “ulan böyle iş başıma hiç gelmedi, öldüm, öldüm nefesim kurudu, bak şu eşşeoğlunun yaptığına” der.

İlyas Ağ esprili, hoş sohbet, ve ağzı dualı bir adamdı. Ekmek bilir ve ahde vefalıydı.

Sene 1978, Türkiye’de serumun, ilacın zor bulunduğu, elektriklerin gönde 10 defa kesildiği yıllar. Türk doktorlarının tavsiyesi ve ısrarları üzerine böbreğimden ameliyat olmak için İngiltere’ye gidiyorum. Beni uğurlamaya, İlyas Ağ da gelmiş. Herkesle helalleştik, en sonunda İlyas Ağaya, “hakkını helal et” diyerek sarıldım. İlyas Ağ beni öyle bir kucakladı ki bu satırları yazarken bile o sıcaklığı ve sevgiyi hala hissediyorum. “Sağlığına helal olsun, gelecen, gelecen. Mevlüdünde bende ilahi okuyacağım. Allah seni başımızdan eksik etmesin inşallah” der demez bir boşandı nasıl ağlıyor bir görseniz.

Başladım bende onunla birlikte ağlamaya. Ama o ağlamayla birlikte bütün stresimde gitti. Bir ay sonra geri geldiğimde İlyas Ağ yine ağlıyordu, ağlıyordu ama gözlerinin içi de gülüyordu. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı.

İlyas Ağ vefalı insandı. Allah rahmet eylesin. Mekanı cennet olsun. Vefalı dostlara selam olsun.

Saygı ve sevgilerimle.

HAC VE UMRE

Bu yazımızda ilerde Hac ve Umreye gideceklere faydalı olacağına inandığımız bazı bilgileri aktarmaya çalışacağız.

Her ikisinin de yapılması gereken dini vecibeleri din Hocaları ve rehber Hoca efendiler tarafından anlatıyor. (Zaten bizim bunu anlatmak için ne böyle bir yetkimiz nede yeteri kadar bilgimiz de vardır.)

Hac ve Umre ile ilgili hazırlıkları ve yapılacak vazifeleri ikiye ayırmak lazım, gitmeden önce yapılacaklar ve o mübarek yerde yapılacaklar şeklinde.

1-) İlk önce en az bir ay önceden yürüyüşler yapılmaya başlanmalı. Kendimizi en az 5 km yürüyecek şekilde hazırlamalıyız. Çünkü istediğimiz gibi vazife yapabilmek için çok yürümek icap ediyor.

2-) Gitmeden önce yine en az 1 ay önce aşı olunmalı. Yaşlılar her yıl grip aşısı, 5 yılda birde Zatürre aşısı olmalı.

3-) Küçük bir Türkçe –Arapça lugat bulundurulmalı.

4-) Küçük bir Pet şişe ile Sirke götürülmeli. (Orada da bulunuyor ve Arapça adı Kal.) Güneş çarpmasının en iyi ilacı sirke ve sirkeli su ile vücudu ovmak. İnce bir tülbentle başa ve alna koymakta faydalı oluyor. Ayrıca sirke salatası yapmak ve bunu bol bol içmekte iyi oluyor. (Sirke salatası: Cacığın, sulandırılmış, içine sirke katılmış ve içine az bir miktarda da şeker katılmış halidir.) (Sirke insanın hararetini kesmek yanında bana göre dizlerdeki ağrıya da iyi geliyor. Bunu da ince bir tülbentle sarıp deneyebilirsiniz.)

Biliyorsunuz Hac'cın Kurban Bayramı döneminde ve sayılı günlerde yapılma gibi bir zorunluluğu vardır. Ama Umre öyle değildir. Bu yüzden Umre yaparken gideceğimiz en uygun vakti seçme şansımız bulunmaktadır. Bana göre, sıcağın az olduğu, Aralık, Ocak, Şubat ve Mart ayları daha uygundur. Diğer zamanlarda sıcak çok oluyor. Artan sıcaklarla birlikte çalışmaya başlayan klimalar alerjisi olan insanları hasta ediyor. %90 ımız klimaları nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz. Klimalar mikrop yuvasıdır. 15-20 günde bir filtrelerinin değişmesi gerekiyormuş. Bırakın Arabistan'da Türkiye'de bile böyle bir şey yapılmıyor.

Orada dikkatimi çeken başka bir şeyde halıların 8-10 kişinin namaz kılabileceği boyutlarda oluşuydu. (130x500 cm) Serilen halıların secde yerlerinde de 20-25 santim kadar bir boşluk vardı. Sanırım böylece bu

küçük boyutlu halıların havalanması sağlanıyor. Bu halılar fabrikalarda yıkanıp kurutuluyormuş. Türkiye'deki camii halılarının hijyenik olması mümkün değil. Halı yıkama makinalarının sözde temizlediği halıların mikrop yuvası olduğunu uzmanlar söylüyor. (Senenin 7-8 ayı grip ve soğuk algınlığından burnumuzun, kulağımızın tutmayışı bundandır herhalde)

Dönüşe yakın alışverişler yapılmaya başlanıyor. Çoğu şey Türkiye'ye göre çok ucuz. Yine de ölçülü olmak lazım. (Paralarınızı iyi muhafaza ediniz ve 3-4 ayrı yere koyunuz. Böylece paranızın çalınması halinde zor durumda kalmazsınız) Hanımınızda yanınızda ise eşyanız çoğalıyor. Bu durumda eşya kargoya da verilebiliyormuş. Bunu da iyice sorup öğrenmek gerekiyor.

Her şeye rağmen çok hoş, insanı huzura kavuşturan ama biraz zor bir ibadet. Allah canı gönülden isteyen herkese nasip etsin. Bu arada en önemli şey SABRI sırtınız, kalbiniz ve beyninizde yaşatmayı öğrenmelisiniz. Onu yaşamayı unutmamalınız.

"Hac ve Umrenizin kabulü ve derecesi geldikten sonraki yaşantınıza bağlı. Değişmelisiniz. Mutlaka değişeceksiniz. Sabırlı ve mutlu olacaksınız" bu sözler Mekke'de yaşayan ve bize rehberlik eden Osman Yıldırım Hoca Efendiye ait. Ben ayrıca Osman Hoca Efendiye, burada vefat edenlerin yıkanmadığını bir arkadaşım söyledi, bunun aslı var mıdır, diye sordum. Osman Hoca katiyen böyle bir şey yok, çok güzel ve itinalı bir şekilde yıkanıyor, dedi.

Not: Medine'de Peygamber efendimizin yattığı, Ravza_i Mutahhara'ya el sürmek, dokunmak mümkün değil. Zaten o kalabalıkta pek doğru da değil. Ama içerisinin daha iyi görülebilmesi için ışıklandırılırsa daha iyi olur kanaatindeyim. 11.06.2007

GRİP'LE İLGİLİ BİLMEDİKLERİMİZ;

Grip'i olmayı olağan bir olay gibi karşıladığımızdan maddi ve manevi büyük ayıplara uğramaktayız. Çektiğimiz acı ve hastalık halinin (bazen ölüme varan sonuçlar bile oluyor) yanında ilaç masrafları ve iş gücü kaybı da işin cabasıdır.

Grip olmamak için aşı olmak bir tedbirdir ama öncelikle gribin bulaşmaması için bizim bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ben bu konuda bildiklerimi burada sizinle paylaşmak istiyorum. İlk yapacağımız şey ellerimizi sabunla sık sık yıkamak ve yıkadıktan sonra kolonya ile iyice ovmak.

Grip olduğumuz zaman ise 3-5 gün evden çıkmamalıyız. Böylece hem istirahat etmeli hem de diğer insanlara buluşmamasını sağlamalıyız.

Kağıt mendil kullanmalıyız. Kullandığımız mendilleri öyle herkesin (özellikle hanımların) yaptığı gibi elimizde tutmayıp, sürekli yenilemeliyiz. Yani kağıt mendilleri bir seferlik kullanmalıyız. Temizlik için bu şarttır.

Dinlenmeyip, gripli halde evden çıkmakta ısrar edersek hastalığımız daha da artacaktır. Bu arada grip olunca kesinlikle insanlarla öpüşmekten kaçınmalıyız. Sadece grip oluğumuz zamanlarda değil diğer zamanlarda da bu alışkanlığımızı terk etmemiz gerekiyor. Bu hem hastalıklara davetiye çıkartan hem de hiç hoş olmayan bir alışkanlıktır. (Bu adet son dönemlerde daha da arttı. Bir an önce bu alışkanlığımızı terk etmeliyiz.)

Grip ve grip aşısı yanında bu günlerde basında sık sık zatürree aşısı haberleri de çıkıyor.

Bu konuyu doktorumuzla ayrıca konuşmakta fayda vardır diye düşünüyorum.

Ben iki önemli noktaya daha değinmek istiyorum;

1-) Okullarda çocuklardan birbirlerine grip geçmemesi için aileler hasta olan çocuklarını okula göndermemelidirler. Şayet aile bu konuya dikkat etmese okuldaki öğretmenler gerekeni yapıp hasta olan çocuklar iyi olana kadar geri evine göndermelidir. Böylece diğer çocukların hasta olması önlenmiş olacaktır.

2-) CAMİLERE vb. toplu alanlara gripli insanların burunları akarak, hapşırarak gelmeleri katiyetle doğru değildir. Mesela, cemaatle namaz kılacağım diye, başka insanlara hastalığını bulaştırmak doğru bir davranış değildir. Bu gibi durumlarda namazlarımızı evlerimizde kılmamız daha doğru olacaktır.

SÖZÜN ÖZÜ; bu konuda Milli Eğitim Bakanlığı okullarımızda, Diyanet İşleri Başkanlığı da Cuma

hutbelerinde griplerin arttığı bu mevsimlerde, hatta her yıl daha önceki aylarda vatandaşları uyarıp bu konuda öneriler getirmelidirler. Hatta gripli, nezleli insanların Cuma namazlarına bile gelmelerinin uygun olmayacağı belirtilmelidir ki böylece insanlar namaza gidemedikleri zaman rahatsız olmasınlar.

(Mesela bu Cuma camilerimizde, "Organ Nakli" ile ilgili vaaz verildi. Organ vermek isteyenlerin, Hastaneler, Emniyet müdürlükleri ve Müftülüklere müracaat edebilecekleri belirtildi. Din görevlilerimiz, doktorlarımızla birlikte böyle güzel işlerde dayanışma ve istişare halinde olmadırlar. Bu çok güzel ve çok yararlı bir uygulamadır. İnsan sağlığını ilgilendiren bu ve buna benzer konularda din görevlilerimizin ilgisiz kalması zaten düşünülemez. Bu çalışmalarından dolayı din görevlilerimizi tebrik ediyor, benzer organizasyonlarda kendilerini daha sık görmek istediğimizi belirtiyoruz.)

NOT: Bu yazı, Milli Eğitim Bakanlığına, Diyanet İşleri Başkanlığı ve Müftülüğümüze ayrıca postalanacaktır.

Saygı ve sevgilerimle.

KAN VE ORGAN BAĞIŞI;

Biz millet olarak çok ciddi olan işleri hala neden umursamayız bilemiyorum. Bu yazımda umursamadığımız konulardan 3 tanesini sizlere aktaracağım.

Ankara'nın Kızılay meydanındayım, yaya kaldırımına çekilmiş kocaman bir araba, üzeri beyaza boyanmış ve arabanın üzerinde de Kızılay bayrağı ve Kızılay amblemi var. Bu araç orada kan bağışı için duruyor ama verende yok alan da yok. Böyle hayati konuların haftaları iş olsun diye değil de çok ciddi olarak ele alınmalı. TV lerde ve gazetelerde bilhassa da İlkokullarda çocukların beynine bunun bir insanlık görevi olduğu kazınmalı.

Hemen herkese yaş günü yapılıyor. Orada, "iyiki doğdun Ahmet-Tuğba" ve buna benzer bir şeyler hep bir ağızdan söyleniyor. Oysa bu doğum günlerinde verilecek bir kanın bir insanın hayatını kurtaracağı ve bunun vereninde sıhhat bulmasına yardımcı olacağı söylenmeli ve bunu teşvik edici şeyler yapılmalı. Mesela gelen hediyelerin üzerine kan ve organ bağışı yapmaya teşvik eden güzel sözler yazılmalı. Ve insanların hiç olmazsa senede bir defa da olsa doğum günlerinde kan vermeleri sağlanmalı.

Büyükler, devlet adamları, mankenler, artistler buna öncülük etmeli.

Ayni şeyler organ bağışı içinde geçerli. Allah'ın rahmetine bir gün er geç hepimiz kavuşacağız. Organlarımız toprak olacak. Çorumda kaç kişi organ bağışı yaptı ki acaba? Ve kaç kişinin cebinde organını bağışladığına dair bir kart veya buna benzer bir belge var?

Avrupa'da insanların üzerinde öldükten sonra organlarını hiçbir prosedüre ve yakınlarının onayına gerek kalmadan kullanılabileceğini gösteren belgeler bulunmaktadır.

Nice duyarlı ve kültürlü insanımız bile bu konularda yeterince duyarlı ve insancıl davranmıyor. Herkeste yüzeysel bir duyarlılık var. Vurdumduymazlık ve ihmalkarlık almış yürümüş. Tabi ki insanları bu konuda yönlendirecek ve bilinçlendirecek olanda devlettir. Devletin bu konuda yetkili ve etkili görevlileri olmalıdır. İnsanları bu işe ısındıracak irişimler ve organizasyonlar yapılmalıdır. Bunlar yapılmayınca insanlarımızda bu işe soğuk bakıyorlar. Halbuki bunlar, "çeken bilir" denen hallerdir. İnsanlarımız ancak başına geldiği zaman bu işin önemini kavrayabilmekte. Kendimize yada en azından bir yakanımıza hayatının bir döneminde mutlaka kan gerekmiştir. İşte o acil durumlarda bulunan kanlar uzaydan değil yine insanlardan temin edilmektedir. Bunu bilmeliyiz!

Bütün bunları neden gözümüzün önüne getirmiyoruz? Bize yada yakınlarımızdan birine kan yada organ gerekebileceğini, yani bunların bizimde başımıza gelebileceğini neden düşünmeyiz? Bize bunlar olmaz, bunlar bizim başımıza gelmez diye bir yerlerden sözleşmemiz yada bir yerlerden kontratımız mı var?

Bunları düşünmeyişimiz, düşünemeyişimiz de çocuklarımıza zamanında bunları öğretmediğimizden ve bizimde çocukluğumuzda öğrendiğimizden olsa gerek diye düşünüyorum.

SİGARA YASAĞI: Daha önce de yazdım. Sigara içmek kanunun şu maddesine göre yasaktır diye yazan bir levha vardır ve o levhanın altında sigaralar içilir. Dumanlar tüttürülür. Sigara içmeyenler ve çocuklarda bu durumdan nasibini alırlar.

Benim asıl sormak istediğim, a-) Bu cezayı yazmaya kimim yetkili olduğu. b-) Bu güne kadar Çorum 'da kaç kişiye bu cezanın yazıldığı? Bilen ve cevap verecek bir yetkili varsa çok memnun olacağız.

Mesela bir dostum anlatıyor; "Ankara'da, AŞTİ Otogarında resmi üniformalı bir görevli tamda bu levhanın altında sigarasını yaktı ve içmeye başladı. Yanına gidip, bu levhanın, devletin bazı vatandaşlarını

kapsamadığına dair bir kanun mu var? Neden burada sigara içiyorsunuz diye sorduğumda, cevap vermeyip yüzünü buruşturdu ama bir süre sonra da benim oradaki varlığım onu rahatsız etti ve dışarı çıkmak zorunda kaldı" diyor. Devletin resmi görevlisi de vatandaşı da aynı kafada!

Yoksa kanunu çıkar, levhaları as sonrada devletle dalga geçercesine o levhaların altında sigara iç. Olmaz böyle şey! Bu işler ciddiyet ister kardeşim!

Araba kullanırken trafikte telefonla konuşmak yasaktır. Ama yine bu yasakta en çok çiğnenen ve hiç ciddiye alınmayan yasaklardan biridir. Halbuki bu yüzden kazaların çoğaldığını istatistikler gösteriyor ve bunu gazeteler sürekli yazıyor ama hiç ciddiye alan yok. Çünkü işin o kadar cılkı çıkmış ki cezayı yazacak olanda aynı kafada! Hatta bu kanunu yapanda trafikte telefonla konuşuyor.

Kanunu yapmak, hele de iş olsun diye kanunu yapmak birileriyle alay etmek oluyor da artık kiminle alay etmek oluyor bunu bilemiyorum!

Kanunlar neden çıkar, ne için çıkartılır milletçe bir türlü öğrenemedik gitti. Ondan sonrada hep şikayet, hep şikayet…

Bir gün bütün bu eksiklerimizi düzeltmek ümidiyle herkese huzurlu ve mutlu günler diliyorum.

Sevgi ve saygılarımla.

DUYGU SÖMÜRÜSÜ;

Dolandırıcılık mı desem, çarpma mı yoksa yeni bir dilenme usulümü desem bilemiyorum.

(Bildiğim kadarıyla dilenmek kanunen yasak. Belediye zabıta görevlileri vasıtasıyla gereken önlemleri alıyor. Çorum'da eskiye nazaran öyle pekte dilenci yok. Mesela Çorum'da görme özürlü dilenci yok. Altı Nokta körler Derneği, "biz dernek olarak buna müsaade etmiyoruz, eğer gözleri görmeyen birini dilenirken görürseniz bize bildiriniz, biz gereken önlemi alalım" diyorlar. Fakir fukaraya devlet tarafından verilen maaşında bunda büyük önemi var. Sayın Valimiz Mustafa Toprak Bey, Vali Yardımcısı İsmail Çorumluoğlu ve Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Başkanı Sayın Hayrettin Demirci .Bey'e bu özenli çalışmalarından ve işlerini ciddiyetle yürütmelerinden dolayı ayrıca teşekkür ediyorum.)

Bütün bu yapılanlara rağmen dilenmekten vazgeçmeyen insanlar var. Yeni bir dilenme şekli daha doğrusu duygu sömürüsü yaparak insanları kandıran kişiler çıktı. Bu kişiler hem de büyük miktarlarda para topluyorlar.

Bunlar bir hafta kadar önce beni de çarptılar. Kendi ifadelerine göre topladıkları para 1. milyar olmuş, 200 milyon eksikleri kalmış. Eksiklerini tamamlamak adına 100 milyon da ben verdim. (Ellerinde uydurma bir liste, güya para verenlerin listesi. Tabii bunların hepsi senaryoymuş.)

Albayrak Otoparkında oturuyordum, öğle ezanı vaktinde tam da ezan okunurken bunlar geldiler. İyi sayılabilecek bir arabayla 35-40 yaşlarında eli yüzü düzgün, iyi giyimli birisi ve yanında 60 yaşlarında, ufak tefek, zavallı rolünde bir adam. Eli yüzü düzgün olan ve arabayı süren adam, "bu adam benim evimde kiracı, perişan durumda, bende 3 aydır kira almıyorum. 2 yıl önce buna Çorum'da yanlış bir ameliyat yapmışlar. Ayağı her gün inceliyor, ağrısı da çok oluyor, acıdan kıvranıyor, (bu esnada adam ayağını açtı hakikaten sağ ayağı diğerine göre bayağı ince) kendisini Ankara'ya götüreceğiz, Allah rızası için para topluyoruz" dedi ve bir liste çıkardı. Listeye göre 50 milyondan aşağı veren olmamış. Listede para verenlerin isimleri ve karşılarında imzaları var. (Tabi yine sonradan öğreniyorum ki isimlerin çoğu hayal,. imzalarda sahteymiş.)

Başında da yazdığım gibi 200 milyon eksikleri kalmış. Bunun 100 milyonunu ben saf saf verdim. Adamlar, "İsmet amca bizi gönderebileceğin biri var mı? Mübarek gün, sevaptır" dediler. Bende inşaat demiri satan, arkadaşım Ömer Şenöz'e gönderdim.

Neyse adamlar gitti bizde camiye gittik. Camiden dönünce bir telefon, telefonda Ömer Ağa, "oğlum İsmet sen bu para toplayan deyyuslardan ne kadar komisyon alıyorsun?" Nerden çıktı Ömer Ağa, adamın ayağını görmedin mi, kağıda bakmadın mı, diye, sordum. O da bana, bunların bu işi sanat haline getirdiğini ve 15-20 senedir, böyle sakat birilerini bulduklarını veya da bir çocuğu sakat bırakıp bunu göstererek para topladıklarını anlattı.

Bu ahlaksızlara KİM DUR DER BİLMİYORUM.? (Jandarma mı, Emniyet mi, Valilik mi yoksa Belediye mi bilmiyorum)

Şimdi adını vereceğim iki köyde bu işten geçinenler çokmuş. Çorum'a yakın olan bu iki köydeki bazı kişiler bu işi sanat haline getirmişler. Bunların çoğu da Çorum'da lüks apartmanlarda oturuyorlarmış.

Benden yazıp duyurması, ilgililerden önlem alması.

Okuduklarımdan Hoşuma Gidenler: Geçmiş zamanlarda yine bu yıl olduğu gibi kurak bir yılda, bir Cuma günü köyün birinde yağmur duasına çıkılacakmış. İmam efendi bir gün önceden herkesi bu duaya davet etmiş. Yalnız gelirken herkes yanında inançlarını da getirsin diye, tekrar tekrar söylemiş.

Neyse ertesi gün olmuş ve duaya çıkılmış. Dua yapılmış ama yağmur falan yağmamış. Bir gün geçmiş, iki gün geçmiş ama yağmur falan yok. Bu sırada köylü İmama sorup duruyormuş, "neden yağmur yok?" diye, İmam, "efendiler siz duaya geldiniz ama yanınızda inançlarınızı getirmediniz sadece bir kişi getirdi o da yetmedi" demiş. (Duaya gelenlerin içinde sadece bir kişinin elinde şemsiye varmış.)

Dua inanarak, içinde duyularak ve yürekten yapılırsa kabul olur efendim.

KONUŞMAK, GÜZEL YAZMA

"Söz ola kese savaşı,
Söz ola kestire başı"

Evet başı kestiren de söz, savaşı kestiren de söz!

"Gelinlere Bal yedirdik, tatlı dilli olsun diye"

"Tatlı dil güler yüz"

"Dinlemeye doyamıyorsun, ağzından Bal akıyor"

Yukarda saydıklarımız, güzel konuşmayla ilgili söz ve deyişler.

Konuşmaların en güzeli kısa ve öz olanıdır. Konuşma muhatabını sıkmamalı, kısa ve öz olmalıdır. "Konuşma, kalpten kalbe akan bir yoldur" denir. Konuşma aynı zamanda insanlardaki zekanın da bir göstergesidir. Bir atasözümüz vardır, " Söz kalpten çıkarsa kalbe ulaşır, ağızdan çıkarsa kulaktan öte gidemez" diye.

Konuşmak ile güzel konuşmak aynı şey değildir. Hani bir söz daha vardır, "Ağzı olan konuşuyor" diye. Halbuki işin aslı öyle değildir, konuşmak bir sanat ve bir Allah vergisidir. Güzel konuşanlar güler yüzlü olurlar, mutlu olurlar ve aynı zamanda başarılıdırlar. Bu saydıklarımız birbirleriyle bağlantılı şeylerdir efendim.

Ya susmak ve dinlemek! Bunu başarmak konuşmaktan da daha önemli ve daha zordur. "Çok

dinlememiz ve az konuşmamız için iki kulağımız ve bir dilimiz vardır” diyor, Diogenes.
Söz silahtan çıkan mermi gibidir, ağızdan çıktıktan sonra bir daha geri dönmez. Bununla ilgili yine bir atasözümüz vardır, “ Boğaz kırk boğumdur, otuz dokuzunu yut, birini söyle” diye.
Konumuzun biraz dışında ama birde yalnızlık vardır ki bu hepsinden beterdir. Geçen gün televizyonda yalnızlıkla ilgili şöyle bir konuşma duymuştum. Bu konuşma beni çok etkiledi. Şöyle deniyordu, “ Yalnız yaşayanlar (yalnızlar) kendi SESİNİ BİLE ÖZLER!”

Güzel konuşmayı, iyi dinlemeyi bilenlerden olalım efendim.

Güzel Yazma: Güzel yazmak öncelikle bir kabiliyet, Allah vergisi, sonrasında ise biraz gayret ve de çok okumayla gelişen bir alışkanlık durumudur diyebiliriz.

Okuma yazma oranını Türkiye’de, yüzde’ye yada binde ye vurduğumuz zaman bana göre, Türkiye’de okuyanlar azalıyor, yazanlar ise çoğalıyor. Gazetelerin başlıklarına şöyle bir göz atanları ve sadece sayfayı karıştıranları ben okumuş saymıyorum. Eğe okursanız, bir gazete bir saatte bitmez. Onu okuyan, güzel okumasını bilen, kitap okuma alışkanlığı da edinir. Herkesin kitap alabilmek için her ay para ayırmak gibi bir imkanı yoktur. Ama işte burada kütüphaneler ne güne duruyor? Bu gün yaşı 25’i geçmiş kaç insanımız kitap alıp okumuştur. Benim tahminim bu sayı yok denecek kadar azdır.

Buna karşılık yazan insan sayısında ise bir hayli gelişme gözlemliyorum. (Mesela bu yıl Türkiye’de bir yazarımız Nobel Edebiyat ödülü bile aldı) Tabi ben gözlemimi Çorum’da ki yazar arkadaşlarımı kıyaslayarak yapıyorum. Çorum’da bir çok mahalli gazete çıkıyor. Bu yerel gazetelerimizin hepsinde çok güzel yazılar çıkıyor ve bu yazılarda güzel konulara değiniliyor. Bu günlük yazıların yanında çok güzel roman, hikaye ve şiirler yazan arkadaşlarımız da var.

Son 3-4 yıldır kitap yazan ve kitaplarını bastırma başarısı gösteren yazar arkadaşlarımız da göz ardı edilemeyecek oranda. Arkadaşlarımızın yeni çıkan kitaplarının içi kadar dışları da güzel. Son zamanlarda çıkan kitapların kapak resimleri de bir hayli “Al beni”’li. Başarılarınız daim olsun diyorum sevgili arkadaşlar.

Yazan, okuyan, dinleyen bir toplum olmak ne güzel. Herkese kucak dolusu saygı ve sevgilerimi sunuyorum efendim.

BAYRAMLAR

İnsanlar, bir doğduğu şehri, birde anasının yüzünü unutmazlarmış. Bu unutulmazlara bende biraz ekleme yapmak istiyorum. Benimde birkaç unutamadığım var!

BABAMIN SESİ, bayramlık ilk potinim ve ilk giydiğim takım elbisem!

1945- 46 yılları dersek sanırım çok şey daha iyi anlaşılır. O yıllar pek çok şeyin, sadece iki dini bayramda sunulduğu tarihlerdi. 2. dünya savaşının ve hakikaten bizim kurtuluşumuz olan Kurtuluş Savaşının yokluklara yokluk eklediği zamanlardı o tarihler.

O yıllarda çoğu şey çok zor elde edilirdi. Ama insanı zor elde edilen, çok seyrek kavuşulan şeyler daha mutlu ediyor diye düşünüyorum. Bu günün çocuklarını artık ne yeni bir elbise, nede yeni bir ayakkabı mutlu ediyor. Yiyeceklerde öyle. Önüne konan çikolatayı elinin tersiyle itiyor, tavuk etini, böreği, baklavayı bile anasının zoruyla ve kavga dövüş zoruyla yiyor çocuklar. Bu saydıklarımızı 1940'lı yıllarda çocukların çoğu sadece iki dini bayramda ancak görüyorlardı. Böyle az gördükleri için de tabiki tadı ve kıymeti başka oluyordu.

Bayram yerleri satıcılarla ve eğlence aletleriyle dolu olurdu. Mâfe (Salıncak, kaymaca) binmesi çok ucuz olmasına rağmen bir şeyler almaya ve bunlara binmeye para çok zor bulunurdu.

O zamanlar para, babalarda az, hanımlarda ise hemen hemen hiç yok gibiydi. Kız çocuklarına, evlerde dikilen pazen veya basma fistanlar, oğlanlara ise babanın eski elbisesinden tersi yapılan ceket ve kısa pantolonlar giydirilirdi. Bu saydıklarımız o zamanın mutluluk kaynağıydılar. Kızlara senede bir defa kırmızı, oğlanlara da siyah sandal alınabiliyordu. Hep söylenir, anlatılır ya, ayakkabılar bir beze sarılır, daha giyilmemiş olduğundan acı deri kokusunu koklaya koklaya koynuna alınıp yatılırdı.

Bayramlarda hısım akraba ziyaretleri daha içtenlikle yapılır, eller öpülür, çocuklara ayrıca dul ve ihtiyar yoksul kadınlara da harçlık verilirdi. Mezar ziyaretleri Arefe günü sabah namazından sonra başlar ve bayramın 2. günü bile devam ederdi.

O zamanlar yolculuklar çok zor olmasına ve uzun zaman almasına rağmen herkes doğduğu şehre gelir ve büyüklerinin ellerini öperdi. Bu günkü gibi büyük şehirlere göç olmadığından herkes doğduğu yerde otururdu. (O zamanın meşhur sözlerinden biri de, "Otur oturduğun yerde!" idi)

İnsanların elbiseleri %90 yamalıydı. Çoraplara yama üstüne yama yapılır ayakkabılara ise 2-3 defa pençe vurulurdu.

Komşu komşuya daha sık giderdi. Bilhassa da kadınlar bir evde toplanır, gerek bağlarından çıkan meyveleri gerekse evde yapılan yiyecekleri yiyerek konuşup, sohbet edelerdi. Bu ziyaretlerle insanlar birbirlerinin ağusunu alırlardı.

Şimdiki gibi sokaklarda otomobil olmadığından sokaklarda rahatça oynanırdı. Çocuklar sokakların gülü, sokaklar da onların oyun alanıydı. Yokluk vardı ama huzur ve mutlulukta vardı. İnsanlar şimdiki gibi doyumsuz değillerdi. Yufkadan kış ekmeğini yapıp, pekmezi ve turşuyu küpe koyup, bulgurla yarmayı da hazırlayınca, bununla yetinip mutlu oluyorlardı. Odunu varsa, sobası yanıyorsa ve her sabah olmasa bile arada bir çayı kaynıyorsa diliyle değil yüreğiyle, benliğiyle ŞÜKREDİYORLARDI.

Hakiki şükreden de stres mi olur? Can sıkıntısı mı olur? Güz sonu, etlik yapanlar azınlıktaydı. Anamın yaptığı kış kıymasını, ilişkiri (sucuğu) unutmak mümkün mü? Soğuk kış gecelerinde yufka ekmeği sobada iyice ısıtıp, içine de kıymayı ince ince doğrayıp yerken ağzımızda kalan tadı 50 sene geçmesine rağmen hala unutabilmiş değiliz. Şu an yazıyı yazarken bile bu tadı hala hissediyorum.

Şu an albümde, 60 önce akraba çocuklarıyla bir bayram günün de çekilmiş ve suda Tâb edilmiş bir resim buldum ve ona bakıyorum. O fotoğrafı çektirmek bile bizi nasıl mutlu ederdi.

Bu günkü bu bolluk ve refahın temelinde o insanların çektikleri sıkıntılar, yaptıkları fedakarlıklar ve tutumluluklar yatıyor.

Günler günleri, aylar ayları, yıllar da yıları kovalıyor. Bu geçen zamanla birlikte gitgide teknoloji gelişiyor ama bu gelişen teknolojide gün geçtikçe insanları esir alıyor.
Kirlilikler, şualar, doyumsuzluklar, şükürsüzlükler insanları perişan, huzursuz ve hasta ediyor.
İnsanoğlu mutluğun, Allah'ın lütfu olduğunu ve bu mutluluğun ona olan bağlılığımız ve şükrümüzle olacağını öğrendiğinde ve buna sözle değil özle inandığında. Gönülden, isteyerek amel ettiğinde, bunu beynine, yüreğine yerleştirdiğinde huzuru ve mutluğu yakalayacaktır.

Kurban Kesme Yerleri umulan neticeyi yine tam olarak vermedi. Yine el kesmeler, kol kesmeler, hayvanlara eziyetin binbir türlüsü yapıldı. Odunla vurmalar, taşla yaralamalar aldı başını gitti.

Kurban Kesme yerlerinde bir Veteriner bulundurulmalı. Hayvanlar kesim alanlarına iğne yapılarak yarı baygın halde getirilmeli. Böylece hem hayvan acı çekmez hemde kesenler uğraşmamış olurlar. Ben bu konuda senelerce Diyanet İşleri Başkanlığıyla

yazışmalar yaptım. Senelerdir bunun “olur” ‘u ile uğraşıyorum, Diyanet İşleri Başkanlığı, “nefes alıp verdikten sonra bir mahsuru yok” diyor. Bu yazıyı isteyene gösterebilirim. Diyanet İşleri Başkanlığı bu konuda yeniden bir fetva yayınlayabilir. Yetkililer bu vebali iyi düşünmelidirler. Sayın Milletvekilimiz Ali Yüksel Kavuştu Bey’e arzuhalimdir!

ÖMÜR;
Kimler geldi
Kimler geçti
Bu dünyadan,

Kimi bir saat yaşadı
Kimi bir asır.
Kimi yağ, bal içinde
Kimi bir ekmeğin peşinde.
Saygı ve sevgilerimle.

ANNELER GÜNÜ; (ANALAR)

(Ana ile evlat sevgisi bir zincirin iki ucu gibidir.)

Belki çoğu insan bilmiyordur her yıl Mayıs ayının ikinci Pazar günü bütün dünyada, “Anneler Günü” olarak kutlanmaktadır. Herkesin yavrusu herkese balaban, herkesin anası herkese canan gelir. Birisi bizi doğuran, birisi de çocuklarımızın anası olan anamız, analarımız!

Ana anadır. Kuşun anası da olsa, kuzunun, kurdun, aslanın anası da olsa ana anadır.

Bir korku anında, bir tehlike anında ananın yavrusunu korumada ki gücü, koruyuculuğu bir başkadır. O andaki fedakarlığı ise her fedakarlıktan üstündür.

Ana neslin devamı, sevdanın yeli, gülün kokusu ve burcu burcu terdir. Emektir, süttür ana. Yemez yedirir, giymez giydirir. Yavrusuyla o bambaşka övünür.

Ana yavrusuna sevdalı, yavru anaya kara sevdalı. Kara toprak aldı anamı/ Diktim mezarına güller, sümbülleri/ Kokunu getirsin diye rüzgar ile yeller/ Sularım toprağını soğusun bağrın/ Göğsünde açsın güller sümbüller/ Gelmek isterim koynuna, kıyamaz/

Erken der savarsın/ Hasretini rüyalarımda gideririm ancak/ Rüyalarımda yine seversin, okşarsın gocunmayarak.

Dünyada her şey kıskanılırmış. Tek kıskanılmayan şey evladın başarısıymış. Evlat sevdamızın kaynağı, en büyük aşk. Evladın ana sevgisi daha da bir başka. Bu sevdaya karışmaz hile hurda. Çünkü o ciğerin taa kavrulan yerinden gelme.

Sobalı evlerde o soğuk kış günlerinin gecelerinde belki on kere kalkan, bizi emziren, doyuran, üstümüzü örteceğim, üşütmeyeceğim ve hasta etmeyeceğim diye kendini hasta eden anamızdır.

Anamız kakalı bezlerimizi yıkarken bile ellerini ona bulaştıran. İğrenmeden, yüzünde gülücüklerle yavrusunun hayalini karşısına alıp gülerek zevkle yıkayan yine anamız. Anamız bizi doyurmadan, uyutmadan kendi karnını doyurmayan ve uyumayan anamız. Rabbimin kendisine bahşettiği sütü göğsünden yavrusunun ağzına aktarırken onun zevkini, heyecanını anamız bilir anamız.

Cennet anaların ayağı altında olduğu gibi dünyanın sefası, mutluluğu da anaların duasındadır. Siz hiç beddua almış birisinin mutlu payidar ve mevki sahibi olduğunu gördünüz mü? Anasını babasını sevmeyen, ona hürmette kusur eden neden bilmez ki o ektiği kötü tohumun daha da katlanarak evlatlarınca kendisine geri döneceğini? Anasını ağlatıp da güleni, anasının duasını almayıp ta güzelce ölenini duydunuz mu? Anasının, babasının mezarını gömülürken orda olduğu halde gitmeye gitmeye mezarı kaybeden çok insan vardır AMMAA evladının mezarını kaybeden ana baba olmasa gerek.

Ana yar, analık ince ayar. Bu ayarı bilmeyen bu terazinin nizamından geçmeyen ne anlar anasının analığından? Ne anlar insan sevgisinden, merhametten, yavru kokusundan? Yavrunun anasının sütünü emince anasının göğsü üstünde bir yatışı vardır ya; o anda ananın da, evladına bir bakışı vardır ya, işte o zevkli an cennet halinden bir parça olsa gerek.

Ana oğlunu vatana hizmet için askere gönderir. Hem sevinir hem de o günleri gösterdiği için rabbine şükreder ve ağlar. Gözünden yaş yağmur taneleri gibi dökülür. Yavrusu askerden gelir yine ağlar. Şükreder, sevinir “ yavrum” der. “Yavrum” der de bir koklar ki, taa ciğerlerini onun kokusuyla dolduruncaya kadar. Evladının iyi gününde sevinçten ağlar. Kötü gününde de çay olur, sel olur akar gözünün yaşı.

“Ağlarsa anam ağlar geresi yalan ağlar’” ın arkasında ana ile yavrunun ayrılmaz bir parça oluşu yatar. Ana sevdası sevdaların en güzeli. Ana sevdası gök kubbe kadar yüce. Kadının elinin değdiği yer başka ananın elinin değdiği yer ise bambaşka olur.

Anlatma! Anlatamazsın sen. Erkeksin bunu tadamazsın. Sen anana hizmet ve hürmette bu sevgiyi belki birazcık sezebilirsin.

Ana başta taç imiş, her derde ilaç imiş/ Uçtu gitti elimden, hasreti ateş imiş....

Ananızın sevdasıyla sizleri baş başa bırakıyor, bütün anaları kutluyor, mutluluk dileklerimle birlikte sevgi ve saygıyla ellerinden öpüyorum. Gurbette yar özlenir de yârânımız, anamız özlenmez mi? (2004)

HAYIRLI BİR KANUN;

Avrupa'daki bir çok ülke ve Amerika birleşik devletleri pek çok meseleye bizden 30-40 sene önce çözüm bulmuşlar ve bu buldukları çözümleri de kanunlaştırmışlar ve çıkarttıkları bu kanunları da harfiyen tatbik etmişler. Bunlara birkaç örnek verirsek, 29 ocak 2007 tarihli bir takvim yaprağında, "dünyadaki ilk televizyon yayını 1926 yılında başladı" diye, yazıyor. Bir başka örnek, ben 20 senedir uğraşıyorum ve Diyanet İşleri Başkanlığına birkaç defa yazılı olarak sordum, bu sorularıma 5-6 sene önce yine yazılı olarak cevap aldım. Diyanet İşleri Başkanlığından gelen cevaplarda "organ bağışlamak en büyük sevaptır" deniyordu.

Ben yazılarımda bu Organ Bağışlama konusuna sık sık değiniyorum. Ve bu yazılarımda yetkililere, "sizler organlarınızı bağışladınız mı? Önde gelen hükümet ve devlet adamlarımız bu görevlerini yerine getirdiler mi?" diye, sordum. Birkaç kişi dışında kimseden çıt çıkmadı.

Yaklaşık bir ay önce Organ Bağışı konusunda bir yazı yazdım, bu yazımda, bu iş için mesela polis imdat

telefonu 155 gibi 200'lü bir telefon numarası tahsis edilsin ve vatandaş o numaraya telefon ettiği zaman görevliler hemen arayan kişiye bir randevu versinler ve randevu verilen tarihte vatandaşın ayağına giderek hemen orada gerekli işlemleri bitirsinler, diye. Bana göre oldukça mantıklı bir çözümdü. Ama kimseden yine bir çıt çıkmadı!

Dedik ya adamlar bu problemleri bizden çok önce, 30-40 sene önce hemde kanun yoluyla çözmüşler.

Son günlerde basında çıkan bir haberi sizlerde okumuşsunuzdur. CHP İzmir Milletvekili Sayın Ali Dinçer Beyefendi kansere yakalanıyor, verilen ilaçlarla kanseri yeniyor ama bu defa da ilaçların tesiriyle karaciğeri iflas ediyor. Sayın Milletvekili kadavradan (vefat eden bir kişiden) alınan karaciğerle tekrar hayata dönüyor.

Sayın Ali Dinçer organ bağışı yapan aileye şükranlarını sunuyor, dualar ediyor, doktorlarına teşekkürler ediyor ve Türkiye Büyük Millet Meclisine, her T.C. vatandaşının doğduğu andan itibaren otomatik olarak organlarını bağışlamış sayılacağını, organ bağışı yapmak istemeyen kişilerinde bu taleplerini bir dilekçeyle ilgili mercilere bildirmelerini zorunlu kılan bir kanun tasarısı vereceğini ifade etti.

Tabii sizin parti, bizim parti, ben yaptım, sen yaptım' dan sıra gelirse kanunlaşacak. Sayın Ali Dinçer böyle bir kanunun Belçika'da yıllardan beri yürürlükte olduğunun da altını çiziyor. İşte bu yüzden de bu ülkelerde organ bekleyen insan sayısı çok az. Bizde ise 20-30 binli rakamlardan bahsediliyor ve binlerce insan organ bulamadığından maalesef ölüyor.

Dedik ya adamlar işi kökünden ve bizden yıllar önce çözmüşler. İnsan hayatını ilgilendiren bu hayırlı kanunun çıkmasına Çorum Milletvekillerimiz de önayak olurlar inşallah

SAYGI MI ÖNCE SEVGİ Mİ ÖNCE?

Saygı mı önce gelmeli yoksa sevgi mi? Bence saygı önce gelmeli. (Bende her hafta yazılarımı "Sevgi ve saygılarımla" diyerek bitiririm, sevgi ve saygının olmazsa olmazlardan olduğuna inandığım için.)

Bir insanı sevebilmek için hatta kendini sevebilmek için öncelikle insanın kendine saygı duyması gerekmektedir. Sonrada etrafındaki onu tanıyan insanların kendisine saygı duyması için o yönde düşünce ve hareketlerde bulunması ona göre davranması gerekir. Saygı görmek aynadaki görüntümüz misalidir ne verirseniz onu alırsınız.

Saygı duyulan bir insan çok geçmeden diğer insanlar tarafından yürekten sevilmeye başlanacaktır. Öyleyse önce saygı hemen arkasından da sevgi gelir diyebiliyoruz..

Önce kendimize saygı duyacağız. Sonrada yakın büyüklerimize, eşimize, dostumuza, pek öyle düşünülmez ama küçüklerimize çocuklarımıza karşıda saygılı olmalıyız.

Bir insanın güzel ve temiz giyinmesi onun çevresine karşı saygısının ifadesidir. Neden bir bayram gününde, bir düğünde yada önemli bir toplantıda özene bezene giyinir hazırlanırız? O günün çok özel olduğuna inandığımızdan ve karşımızdaki insanların o özel günlerinin saygısına katıldığımızı belirtmek için değil mi?

Aslında saygıda bir bakıma terbiyeden ileri gelmektedir. Hani bizim toplumumuzda her şeyin başı saydığımız ailemiz varya, işte saygıda o ailelerimizin verdiği terbiyeden ileri gelir. Bunun yanında tabiki eğitim, arkadaşlarımız ve içinde bulunduğumuz toplum da bunun önemli etkenlerindendir.

Hani bir deyim vardır ya, "Kör ile yatan şaşı kalkar" diye. Bu yönüyle arkadaş seçmek dost olacağımız insanı seçmekte çok önemlidir.

Saygı ve sevgi hemen etkisini gösterir. Sayan ve seven insan aynı oranda sayılır ve sevilir. Bu kural hiç değişmez, insanlar bunun farkında olsa da olmasa da.

Mesela okumaya başlarsanız kitaba karşı bir saygınız başlar. Tabi saygıyla birlikte sevginizde. Bu bir roman, bir hikaye kitabı da olsa ona karşı bir sevgi gelişir ve insan onu rasgele bir yere koyamaz. Onun üzerine yazı yazamaz. Yapraklarında bile kırışıklık olsun istemez. (Bu insan ilişkilerinde de böyledir. Bir insana önce saygı duymalısınız ki sonrasında sevgi gelişsin. Saygı duymadığımız bir insanı hiç sever miyiz?)

Şu an Ankara'dayım, ben yazımı yazarken, pencereden, sırtında, elma, armut, üzüm gibi şeyler koyduğumuz kocaman bir *Heğ taşıyan yaşlı bir adamın dilendiğini gördüm. Bir hanımda bu yaşlı adama para veriyor. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama tahminime göre "iş bulamadım bir ekmek parası" diyor, yaşlı adam.

İşte bu hareket kendine saygısızlığın en güzel örneğidir. Halbuki o adamın kendisine saygısı hatta sevgisi olsa rol yapmak ve kolay yollara sapmak yerine o Heğden daha küçük bir Heğ alır ve pazarda yük taşıyarak emiğinin karşılığını alırdı.

Sevgi üzerine çok yazılar, şiirler yazılmış güzel sözler söylenmiştir ama bu yazılarda saygı ifadesi genelde hep ihmal edilmiştir. Halbuki saygı olmadan sevgi olmaz. Her şeyin başı saygı ve de onun beraberinde getirdiği sevgidir. Saygıda terbiyeden başlar. Mesela terbiyesiz bir insanı bırakın sevmeyi ondan uzaklaşmak için çareler ararız.

Saygı ve sevgi yumağı içinde olan bir ailede kavga mı olur? Boşanma mı olur? Şiddet mi olur? Şimdiki gençlerde moda olan boşanmaların ana sebebi birbirlerine karşı saygının ve onun devamında da sevginin olmayışındandır. Bir yuvayı yıkmak kalpleri kırmak bu kadar kolay olmasa gerek.

Milletlerde durum böyledir. Bir devlette insanların birbirlerine karşı saygısı, sevgisi olmazsa kavgalar, karmaşalar doğar bunun sonucunda da terör olayları meydana gelir.

İnsanların bir yerlere gelebilmesi için başından beri anlatmaya çalıştığımız gibi insanın önce kendisine sonrada etrafına saygısını ve sevgisini göstermesi gerekmektedir.

Zaten insanlar bunları yapabildikleri ve hayatlarına uygulayabildikleri oranda çalışkan, dinamik ve becerikli olurlar. (Tabii bunun yanında bazı şeyleri de kul dilemeli ki rabbimiz vermeli. Buda ayrı bir konu.)

Emeklerimizin boşa gitmemesi dileklerimle saygı ve sevgilerimle.

* (Heğ: Eskiden sebze meyve taşımak için kullanılan ağaçtan yapılan ve sırtta taşınan büyükçe bir sepet)

EĞİTİM SİSTEMİMİZ;

Eğitimde sistemsizlik yada yanlış sistem en büyük sorunumuzdur. Bu günkü uygulamada eğitim sistemimiz içinde büyük yer tutan ve neredeyse okulların bile önüne geçen dershaneler eğitimde fırsat eşitliği ilkesini ortadan kaldırmaktadır. İmkanı olan çocuklar dershaneye giderden imkanı olmayan ailelerin çocukları bundan mahrum kalmaktadır. Bu da eğitim sistemimizin en büyük garabeti olarak önümüzde durmaktadır.Dershaneler bu günkü haliyle eğitim sistemimiz ve çocuklarımız için büyük bir sorundur. Son yıllarda okullar bile kendilerini dershanelere göre ayarlamaya başladı. Okulların tatil olmasına yakın son birkaç ay okullar boş veriliyor. Çocukların dershanelere daha kolay gidebilmeleri için de okul yöneticileri buna göz yumuyor. Büyük rantların döndüğü, öğrencilerin yarış atı durumuna sokulduğu dershane sistemi ortadan kaldırılmalıdır. Tüm öğrenciler, okullarda, eğitimde fırsat eşitliği ilkesine uygun olarak eğitilmelidirler.

Büyük şehirlerde en prestijli binalar dershane olmuş durumdadır. Bu sektörde 7-8 milyar ytl' lik bir pazarın oluştuğu söyleniyor.

Papağan üreten bu büyük dershane sömürüsüne son verilmelidir. İmkanı olan aileler ister istemez bu sömürünün bir parçası haline gelirken, imkanı olmayan ailelerde, çocuğum geri kalmasın diye bu sömürünün parçası olmaktadır. Tabi bu yüzden çektikleri sıkıntılar da işin cabasıdır. Dershaneye hiç gidemeyen öğrencileri ise hiç düşünmüyoruz bile.
Ayrıca sabah saat 06- 06.30 da kalkan çocuklar öğleye kadar okulda eğitim görmekte, öğleyin zar zor yenen bir yemek sonrasında ise hemen dershaneye koşmaktadırlar. Akşam saat 8'e kadar süren bu maraton çocuklarda ne kafa ne de beden sağlığı bırakmamaktadır.

Sayın Başbakan Erdoğan ve özellikle Milli eğitim bakanı Hüseyin Çelik'in, dershanelerin kapatılması ve eğitimde okullara ağırlık verilmesi konusunda demeçleri bulunmaktadır. Bu yönde yapılan çalışmalar bir an önce hayata geçirilmeli ve böylece çocukları ve aileleri zor duruma düşüren, çocukların eğitimine olumlu katkısı olmayan bu düzene son verilmelidir.

Eğitim sistemimizde ki en büyük sorunlardan biri de her gelen hükümet yeni yönetmelikler yapıyor. Hatta bir yılda birkaç defa yönetmelik yenileniyor. Böyle bir eğitim sistemi olur mu ve bu eğitim sistemi başarılı olur mu?

Çocuklara daha ilkokul çağlarından itibaren okuma alışkanlığı kazandırılmalıdır. Bu yapılırken bu

işin uzmanlarından faydalanılmalıdır. Boş boş gezip, bir gazete, bir kitap okumayı bile külfet sayan çok fazla insanımız var. Bir gazete, bir kitap okuyup yararlı bilgileri almayan insanlar kulaktan dolma bilgilerle kendini yetiştirmeye çalışıyor. Çoğu zaman da yanlış yönlendirmeler sonucu tuzaklara düşüyor ve doğruyu bulana kadar iş işten geçmiş oluyor.

Bu gün itibariyle ülkemizde genel liseler daha ağırlıktadır. Halbuki Avrupa'da bunun tam tersi bir durum söz konusu ve meslek liseleri çoğunluktadır.

Bu gün ki eğitim sistemimizde büyük bir bilgi kirliği mevcuttur. Bu temizlenmeli. Çocuklarımızı daha ilkokuldan itibaren lüzumsuz bilgilerle donatıyoruz ve Üniversiteye gelene kadar beyinlerinde boş yer bırakmıyoruz.

13 çeşit ders gören çocuklar hiçbir dersi tam olarak öğrenemiyor ve ezber yoluna gidiyor. Bu da hiçbir şey öğrenememiş, öğrendiğini anlamamış bunun yerine ezberlerle eğitim hayatını tamamlamış pratiği olmayan nesiller yetişmesine sebep oluyor.

Çocuklar daha ilkokul 4. sınıftan itibaren yönünü seçmeli ve profesyonel olarak yetenekli olduğu alanlara yönlendirilmedirler. Bilgi kirliliği yaratılmadan çocukların bu yönde eğitilmesi sağlanmalıdır. Liseyi bitiren çocuklar bile ne olduğunu, ne olacağını bilmiyor.

Çocuklarımıza önce insan olmayı, güzel konuşmayı, yeri geldiği zaman da susmayı, dinlemeyi öğretmeliyiz. Saygıyı, sevgiyi, beraber yaşamayı ve hoşgörüyü aşılamalıyız.

Neticesi de MUTLULUK OLACAKTIR ELBETTE!

NOT: Her ne sebeple olursa olsun yanan ve son günlerde artan orman yangınları ile ilgili olarak geçmişte Orman Bakanlığının açıklamaları vardı, "yanan yerler hemen ağaçlandırılacak" diye. Yakın zamanlarda bu yönde bir açıklama duymuyoruz. Yanan yerlerin süratle ve düzenli olarak ağaçlandırılması başka amaçlarla orman yakanların da amaçlarına ulaşmasının önünde en büyük engel olacaktır.

Saygı ve sevgilerimle.

SORUMLULUK SAHİBİ OLMAK

Aşağıda bahsedeceğim konularla ilgisi olanların hepsi dersek biraz mübalağa olur amma %80'i maalesef böyle diye tahmin ediyorum.

Doğruluğa, hakka hukuka gelince mangalda kül bırakmıyor, sözü sırayı kimselere vermiyoruz.

Talebe oldukları çağlarda pırlanta gibi saf ve temiz olan gençler meslek sahibi oldukları zaman birden değişiveriyorlar. Vatan, millet, fakir fukara edebiyatı gidiyor yerine "vatandaşı 3 kuruş daha fazla nasıl kazıklarım" hesabı başlıyor.

Mesela doktorları ele alalım; eğer cerrahsa bıçak parası, başka ihtisasa sahipse muayene parası ve devletin yatağını satma parası almadan bir şeyler yapmaya yanaşmıyor. Hipokrat yemini falan ilk birkaç seneden sonra bitiyor yerini para hırsı alıyor. (Para deniz suyu gibidir içtikçe içini yakar, daha fazla içersin derler ya aynen öyle)

Yüksek öğrenim sahibi iyi mevkilere gelmiş ve devletten kredi almış olan insanların çoğu devlete olan borcunu ödemiyormuş. Kendinden sonra bu kredilere ihtiyacı olabilecek insanların çektiği sıkıntıları düşünmüyorlar yazıklar olsun böylelerine! Bunu bir Fransız, bir İngiliz yapar mı? Hiç sanmıyorum!

Bu kredi yurtlarında da hesap kitap işleri iyi değilmiş. Kendisine oğlunun aldığı kredilerle ilgili hiçbir ihbar gelmeyen bir vatandaş oğlunun aldığı parayı ödeyebilmek ve kaydını bulabilmek için iki sene uğraşmış. Zaten bu yazıyı yazmakta oradan aklıma düştü.

Bunun gibi devlet kurumlarından ve çeşitli vakıflardan burs alanlar öğrenim hayatı bitip maaş almaya başladıkları zaman bir fakir öğrenciyi okutmuyorlar. Yüzlercesinde bunu gördüm. Sadece bizim soyadımızı taşıyan bir yakınımız bir şeyler sahibi olur olmaz hemen bir öğrenciyi okutmaya başladı. Tahmin ediyorum bunu sürekli yapacaktır.

KAN VERME ORGAN BAĞIŞI: Bir çok yerde kan ve organ bağışıyla ilgili yazı ve afişler görürüz. Levhalar asılır, "Bir ünite kan verin hayat bulun. Bağışlanan bir organ bir candır" gibi. Doğru da peki bağışlayan var mı?

Geçenlerde bir yerde okudum yapılan bağışlar devede kulak. Rakamlar pek aklımda kalmaz ama böbrek nakli bekleyen 20 bini aşkın insan varmış. Sağlam insanları bırak organ nakli olup sağlığına

kavuşanlar için bile hastaneden çıkınca her şey bitiyor. Unutuluyor o acı günler.

Bu konuda Tv'ler gazeteler yeteri kadar yazar mı? Bilgi verir mi? Çorum mahalli gazeteleri lütfen bu işe ciddi olarak el atınız. Yazınız yine yazınız. Organ bağışı yapanlara rozet verilmeli onlarda bu rozetleri yakalarında gururla taşımalıdırlar.

Şimdi soruyorum önce kendime. Neden bağışlamadım organlarımı? (Bunda devletin suçu büyük. Yapılacak bir sürü işlem var ama nasıl yapılacağı anlatılmıyor. İnsanlar ne yapması gerektiği konusunda yeteri kadar aydınlatılmıyor. Halbuki devlet hastanesine gidip bir imza atınca organ veren kişinin işi bitmeli. Bundan sonraki işlemleri hastane takip etmeli.)

Şimdi sormaya devam edelim, gelmiş geçmiş ve de şimdi ki millet vekillerimiz organ bağışlamış mı? Varsa bildirsin kendisinin elini öpmeye gideceğim ve bu köşede adını yazacağım.

Hangi sağlık bakanı, hangi başbakan, hangi reisi cumhur, hangi artist, hangi sanatçı organını bağışlamış? Bağışlananlar da devede kulak.

"Organ nakli yapılmalı ve helaldir" diye, fetva veren müftüler, din adamları, Diyanet İşleri (gelmiş geçmiş) başkanları nerede? Bu konuda söz söylemesi gereken etkili ve yetkili Proflar, Doktorlar, Sağlık Müdürleri nerede, nerede?

Palavra laf çok ama sözünde duran yok! Hak dostu Mevlana ne diyor? "Ya göründüğün gibi ol, ya olduğun gibi görün" insana, insanlığı öğreten bu sözü yaşayanlardan olalım.

Yeni yılın tüm insanlar için yeni umutlar, umutlarla birlikte güzellikler getirmesini diliyorum.

Saygı ve sevgilerimle.

GENÇLERE

Önünüzde daima aç basamak olacak ! Hedefinizi iyi seçin!

Çoğunun başına elma koyup onu hedef yapan maceracılardan olmayın!

Her yaptığınız işte örnek olunuz, zorlayıcı olmayınız!

Herkesi sevin!

İnsanları,hayvanları ve doğayı!

Çevreye ve temizliğe dikkat edin!

Doğayı ağaçlandırmaya katılın,katılanlara yardımcı olun!

Hobileriniz olsun, fobilerinizden korkmayın, korkularınızın üzerine giderek onları yenin!

Dinlenmeyi bilin, sıhhatinize çok dikkat edin!

Bakımlı olun,gücünüzün yettiği kadar temiz ve güzel giyinin,israftan kaçının!

Dürüst ve çalışkan olun, yaşınız kaç olursa olsun dünya ve ahret için eşit çalışın!

Yardımlaşmanın,yardım etmenin zevkini tadın!

Hoşgörülü olun, fakat taviz vermeyin!

İnsanlara hak ettikleri zaman iltifat edin, yaptıkları işleri beğenirseniz eline sağlık deyin, beğenmezseniz ona kibarca daha iyisini şöyle yaparsan daha güzel olur diyerek yol gösterin.

Akraba ve dostlarınızı arada da olsa arayın. Onlarla konuşurken iyimser ve tatlı dilli olun. Ne söylediğiniz kadar,nasıl söylediğiniz mühimdir,bunu unutmayın!

Onların; sevinç, sıkıntı ve kederli zamanlarında yanında olduğunuzu belli edin!

Taşıyamayacağınız yükün ve bilhassa borcun altına girmeyin,bu sizin senelerce birikiminizin sonu olabilir.

Siyaseti karaktersiz, bilgisiz ve ufku olmayan insanlara bırakmayın. Kendinize güveniyorsanız,siyasete girin. Arkadaşlarınızı da gönül rızaları ile siyaset yapmalarına ikna edin.

Ne yapıyorsanız, ne üretiyorsanız; en kalitelisini ve en ekonomiğini yapın,ekonomik yapacağım diyerek kalitesiz iş yapmayın!

Herkes az çok para kazanır, ancak çok az insan para harcamayı bilir,para harcama konusunda kendinizi eğitin!

Biz büyüklere düşen en büyük görev ise: Gençlerin taşıyabileceği sorumlulukları onlar küçük

yaştan itibaren yüklemeliyiz. Bu sorumluluklar onların başarılarının anahtarıdır. Bu anahtara sahip olmak için doğumdan,ölüme kadar bilgi ve emek gereklidir. Evlatlarımıza bu anahtarı vermek için çalışmalıyız. Onlara verdiğimiz sorumluluklarında takipçisi olarak atalık görevini yapmalıyız. Ülkemizin ve bizlerin güvencesi onlardır.

Bir Amerikan Atasözü ile satırlarımı bitiriyorum.

”Dün tecrübedir öğren,yarın tahmindir planla,bu gün fırsattır kullar”

Hoşça kalınız.

ÇOK KULLANILAN KELİMELER

Aşağıda Türk Dil Kurumunun Türkçe Sözlüklerinden bakıp karşılığını aynen aktardığım 15-20 senedir duya duya gına geldiğimiz bazı kelimeleri aktaracağım. Bu kelimelerin manasını televizyonlarda konuşan mevki sahibi insanların bazıları bile sözlükte yazıldığı gibi kullanmıyor,onun için de konuşmaların ve bu kelimelerin anlamı değişiyor.

CUMHURİYET: Milletin egemenliği kendi elinde ve bunu belirli süreler için seçtiği millet vekilleri aracılığı ile kullandığı devlet biçimi.

DEMOKRASİ: Halkın egemenliğine dayanan yönetim biçimi.

LAİKLİK: Laik olma durumu, Laisizm. Devlet ile din işlerinin ayrıldığı, Devletin din ve vicdan özgürlüğünün gerçekleşmesi bakımından yansız olması.

ANARŞİ: Siyasi ve idari kurumlardaki çözülme sonucu olarak devlet deneti-minin kalkması durumu. Başsızlık,kargaşa ve başı bozukluk.

TERÖR: Yıldırma,cana kıyma ve malı yakıp,yıkma,korkutma,tedhiş.

DİN: Tanrıya,doğa üstü güçlere, çeşitli kutsal varlıklara inanmayı ve tapmayı sistemleştiren toplumsal bir kurum.

AŞIRI DİNCİ: Alışılan veya dayanabilen dereceden çok daha fazla. Taşkın.

DEVLET: Toprak bütünlüğüne bağlı olarak siyasi bakımdan teşkilatlanmış millet veya milletler topluluğunun oluşturduğu tüzel varlık.

İSLAMİ DEVLET: İslamiyet Hz. Muhammed'in yaydığı dini benimseyen devlet.

ŞERİAT DEVLETİ: Kur'an da ki Ayetlerden, Peygamberin sözlerinden çıkarılan dini temellere dayanan Müslümanlık Kanunları, İslam Hukuku ile idare edilen millet.

Bu kelimeleri iyice incelediğimizde ve üzerinde iyice düşündüğümüzde Türkiye'de evham derecesine varan İslâm korkusu fazla abartılıyor. Hakiki Müslüman Devlete, cumhuriyete karşı olamaz. Orduya karşı hiç olmaz. Bugün laiklik Milletimizin %99 tarafından benimsenmiş, sevilmiştir.

İslâm'ı yaşamak isteyenlere kimse baskı yapmıyorsa İslam'ın beş şartını yerine getirirken kimse karışmıyorsa boş yere sürtüşme çıkarmanın kimseye faydası yok.

Memleketin ilerlemesini,büyümesini istemeyen,çekemeyen bir avuç insan haricinde şu anda herkes birlik ve beraberlik içinde bilhassa ordu millet el ele olmalıdır. Öyledir de.

Ordusuz millet,milletsiz ordu olmaz. Laiklik dinsizlik değildi. Dindarlık suç değil erdemdir. Aklı başında herkes biliyor ve ona göre konuşuyor hareket ediyor. Özel günlerde televizyonlarda bazıları içini boşaltmayı bırakmalı,kendi fikrini milletin fikri gibi empoze etmeleri yanlış.

Milli ve manevi değerleri olur olmaz zamanda ve biçimdi tartışma konusu yap-makta yanlıştır. Asılsız ihbarlar ciddiye alınmamalıdır. Din ve inanç çok ince bir konu. Bu konuyu bilenler konuşsun. Ömründe Kur'an-ı Kerimin Türkçesini ve İslâm ilmihalini bir defa okumayanlar bu konularda konuşmasa daha iyi olur. Konuştukça millete zarar veriyorlar. Tam yetkili ve bu konunun uzmanı olan birkaç kişinin aşırı dinciliğin tarifini ve ölçüsünü halkın anlayacağı şekilde millete açıklamalıdır.

Namaz kılmak mı?

Oruç tutmak mı?

Hacca gitmek mi?

Yani İslâm'ın beş şartını yerine getirmek mi?

Yoksa başka şeyler mi yapmak HALK bunu öğrenmek istiyor. Lütfen açıklık getirilsin.

Sevgi ve saygılarımla.

YAĞMUR

Sene 1954,mevsim ilkbahar. Günlerden Pazar. Yağmur yağıyordu delicesine,şimşekler çakıyor,rüzgar ağaçları kırbaçlarcasına esiyordu. Müezzinler yatsı ezanını minarelerden biran önce okuyup inmek için uzatmadan okuyorlardı. İşte ne olduysa o an oldu. Ceketini bile giymeden sokakta buldu kendisini. Bereket üstünde kalınca bir süetler vardı. Yürüyor, koşarcasına yürüyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu bile.

15-20 dakika sonra Büyük Parkın havuzunun başındaydı. Banka oturdu. Yağmur daha da delirtmişti. Islanmıştı, hem de ne ıslanmıştı. Hem de ne ıslanma. Bırak atletini, pantolonunu, külotu bile ıslanmıştı. Ayakkabıları suyla dolmuştu. Ayağa kalktı yürümeye başlamıştı. Ayakkabıları suyla dolmuştu. Ayağa kalktı. Yürümeye başladı. Ayakkabılarından vıcık vıcık sesler çıkıyordu.

Havuzun başındaki tek lambanın aydınlığından uzaklaşınca önünü göremez oldu. Ortalık zifiri karanlıktı, yolu zor görüyordu. Biraz ilerledi, lisenin önüne gelmişti. Okulun kapısındaki ışık imdadına yetişmişti. Daha hızlı yürümeye başlamıştı. Bir sıra uzaktan iki katlı Bahçelievlerin penceresinin perdelerinden süzülen ışıklar az da olsa yolu seçilir hale getiriyordu.

Seyrek sokak lambaları arada birde olsa imdadına yetişiyordu. Kendini Albayrak İlkokulunun orada buldu. Yaşı yeni 18 olmuştu. İki yıldır bir komşu kızına düşmüştü gönlü. Uzun saçlı sarışın kıza, zaten kentteki delikanlıların yarısı aşıktı bu kıza, kimseye pas verdiği yoktu sarışın kızın. Boyu posu yerinde, yaşı 16 civarında idi. Güzel giyiniyordu, uzun saçlarını itina ile tarıyor, bazen de örüyordu. Evlerinin perdeleri sıkı sıkıya örtülmüş, bir şey görülmüyordu. Pencerelerinin önünden geçti, geri geldi, bir daha geçti. Birdin kendini İmam Hatip'in orada buldu. Yürüyordu; nereye gittiğini bilmiyordu, sarışın kızın okuluna götürmüştü ayakları onu...

Zaten bu yolların müdavimiydi. Okulun önünden geçti, geri döndü. Aynı yoldan gitti. Geri döndüğünde beyaz badanalı evin ışıkları sönmüştü. İçi bir tuhaf oldu. Her halde ben aşık oluyorum, aşk bu, sevda bu diye söylendi içinden. "Ulan öleceksin sapık" dedi kendi kendine. "Uğrunda ölünmeyen sevginin içine tükürülür" diye söylendi. Geri döndü, evleri zaten yakındı Albayrak sokağa döndü, soldan üçüncü kapı onlarındı. Allah'tan kapı anahtarını yanına almıştı. Pantolonunun cebinden çıkardı, kapıyı usulca açtı. Evde herkes yatmıştı. Anası, babası onu bu halde

görseler bizim oğlan kafayı üşüttü galiba derlerdi. Zaten 5-6 aydır anası kendisinde bir gariplik olduğunu seziyordu. Arada bir laf sokuyordu. Eve girdi, sofanın ışığını yaktı. Odaya girdiğinde pantolonundan akan sular kilimi ıslattı. Işığı yaktı. Sofanın ışığını söndürdü. Bir titreme tutmuştu. Çeneleri vuruyordu birbirine, üşüyordu, donuyordu. Günlerden Pazar akşamıydı. Anası banyo kazanını gündüzden yakmış, herkes yıkanmış, arkasından sıcak su boşa gitmesin diye bir şeylerde yıkamıştı. Sonradan birkaç odun daha atmış olmalı ki banyo kazanına elini değdi, elini yaktı neredeyse. Suyu açtı, kurnaya doldurmaya başlattı. Açtı musluğu su iyice sıcaktı hızlıca akıttı. Tahta oturağı üstüne oturamadı, pantolonu tenin buz gibi yapışıyordu. Biraz çömeldi. Gömleğini, pantolonunu çıkarmadan iyice sıcak suyla titreyen vücudunu ısıttı. O buz gibi yapışan elbiseler şimdi vücudunu yakmaya başlamıştı. Soyundu, elbiselerini astı. Başına sabun sürdü. Zaten gündüz iyice yıkanmıştı.

Üç kurna su döküdü. Titremesi kesilmiş, vücudunu tatlı bir sıcaklık basmıştı. İki ay kadar önce Bursa dokuması diye babasının aldığı bornozu sırtına geçirdi. Bu da havlu gibi değil adamın her yerini sarıyor diye geçirdi içinden. Çamaşırını giyecek gücü bulamadı kendisinde öylece yattı. Uyuyamadı, bir zaman sonra “Ben kafayı mı üşütüyorum acaba” diye geçirdi içinden bir sağa,bir sola dönerken uyuya kalmıştı. Saatin ziline uyanamamıştı. Anasının sesiyle uyandı yavrum okula geç kaldın diyordu. Geceki fırtına dinmiş bakır gibi güneş doğmuştu. Bahçeden kuş sesleri geliyordu. Hemen sıçradı. Atletin, kilotun yerini biliyordu çabucak giyindi. Kravatını taktı. Yeşil şeritli şeritle okul şapkasını başına geçirdi. Çantasını gündüzden hazırlamıştı. Çok sevdiği bisikletine atladı. Okula vardığında ders başlayalı yirmi dakika olmuştu. İşte şimdi güçlükler sıralanmıştı. Müdür Muavini sınıfa girmek için kâğıt almak lazımdı. Lütfü Hoca çok sert, o derece de sevecendi. Kapıyı vurdu geç kalışının sebebini saklamadan gece olanları bir çırpıda anlattı. Lütfi Bey kendisini çok seviyordu. Bir hafta önce okulda tertiplenen şiir okuma yarışmasında birinci olmuştu. Türkçe derslerine giren bu öğretmeni tarafından kendisine bir kitap hediye edilmişti. Bayramlarda kahramanlık günlerinde şiiri hep okur Lütfi Bey ona nasıl okuyacağını ve şiir okumanın inceliklerini özel olarak öğretirdi. Lütfi Bey bir daha istemem böyle bir şey tekerrür etmesin dedi. Ama mavi gözlerinin içi gülüyordu. Hey gidi gençliğe atılan ilk adım diye geçiriyor olmalıydı içinden herhalde bende senin yaşlarına dönebilsem diyecekti. Zor tuttu öğretmen kendini. Sessiz koridorda yürüdü, sınıfın kapısını vurdu. Allah’tan derste kimyacı Nebahat Hanım vardı, sentez ve analizi anlatıyordu. Derse kabul kâğıdını verdi, yerine geçti oturdu. Dersin sonuna doğru öğretmen 193 tahtaya dedi. Sınıfa girdiğin yerden sonrasın anlat. Çok iyi dinlemişti. Biraz dili

döner, laf yapmasını becerirdi. Öğretmen: Aferin iyi dinlemişsin, konunun baş tarafını de kitaptan oku, öğren diye tembih etti.

Zil çalmıştı. Sınıfta bir tek o kalmıştı. Beyaz badanalı evi yağmurda sırılsıklam oluşunu, Lütfi Beyin mavi gözlerinin gülüşünü, ilk defa okula geç kalışını, analiz ve sentez konusunu düşünüyordu. Bir kenar süsü gibi gibi görünüyordu. Ortada sarı saçlı kız duruyordu, sanki baktığından habersiz gibiydi. Sınıftan çıkmadı. Önündeki kağıda bir şeyler yazıyor, siliyordu. Şöyle bir şey yazmıştı:

Adı Yıldız,
Soyadı Alev,
Sarı saçlım
Kahve gözlüm
Sevdalanmak senin neyine?

İkinci zil çalıyordu teneffüs bitmişti. Arkadaşları sınıfa girmeye başlamıştı. Sonra devam ederim diye düşündü kâğıdı katladı, cebine koydu. Lütfi Beyin her zaman olduğu gibi temiz, şık giyimi, güler yüzü görüldü. Tok sesiyle:

-Oturun arkadaşlar! Diyordu.

ÖLÜLER DİRİLİRSE

Kendilerini bildi bileli tanıyorlardı birbirlerini. Zaten aralarında bir yaş vardı. Meliha, Osman'dan bir yaş küçüktü. Beraber büyümüşlerdi. Kıyı bir komşuydular. Kışın aynı odada, yazın ise Osman'ların evinin bahçesin deki dut ağacının gölgesinde oynamışlardı.

İlkokulda da beraber gitmişlerdi. Okula zor alışmıştı Meliha. Onu Zehra diye bir kızla oturtmuşlardı öğretmeni. Ertesi gün Osman' la aynı sıraya oturmazsam okula gitmem diye tutturmuştu. Meliha'yı sabah babası götürmüştü okula, öğretmeninden rica etmiş, Osman'la Meliha'nın aynı sırada oturmasını sağlamıştı. O zaman kız çocuklarını okula biraz erken gönderirler, sınıfta filan kalırsa iyice gelişmeden, ergen sayılamayacak hale gelmeden okulu bitirsin, sokaktan, oğlanlardan bir an evvel ayrılsın, evde anasına yardım etsin, ev işlerinde pişsin diye. O yıllarda sabah 08.30'da ders başlar,12.00'de yemek için evlere gelinir, 13.30'da yeniden ders başlar,15.30'da biterdi. Cumartesi günü öğleden önce 4 ders yapılırdı. Okul yarım gün olurdu. Birde güzel bir adet vardı. Okuldaki fakir çocukları,sınıf öğretmenleri kimseye sezdirmeden liste eder, yine dunumu iyi olan öğrenci

velilerinden, onlara öğle yemeği verilmesini temin ederlerdi. Bu hemen, hemen her okulun açık olduğu müddetçe devam ederdi.

Osman'la Meliha'nın aileleri yemek veren aileler içindeydiler. Çok zengin değillerdi ama, eti yağını kavurur diye tabir edilen bir geçim düzenleri vardı. Fakat gözleri, özleri toktu. Bu insanların.

Bir yaz okul tatilinde iki aile beraber Hamamözü kaplıcasına gitmişlerdi. Bir evin iki odasını kiraladılar. Babaları iki gün kalınca Çorum'a işlerinin başına dönmüşlerdi. Babası olmayınca Osman'da anası ile banyoya gidiyordu. Meliha'da gelmişti banyoya. Osman ilk defa Meliha'ya bakarken içinde bir kıpırdanma,bir burukluk,bir sıcaklık ve yüreğinde bir çırpıntı hissetti. Osman biraz geç buluğa ermişti,12 yaşlarındaydı. Meliha'nın da dizleri titredi, yüzü al al oldu. Ne güzel bir duyguydu bu. Büyüdükçe güzelleşiyor diye düşündü Osman, Meliha için. Bu güzelim durum on gün daha devam edecek diye düşünüyordu ki;i htiyar, saçı, başı,birbirine karışmış,cadı suratlı bir nine:"Oğlum babanı da getirseydin banyoya" Diye çıkıştı Osman'a. Osman hazır cevaptı. Yapıştırdı sözü yapıştırdı:"Yarın getiririm nineciğim" Dedi. Kadın:"Utanmaza bak. Birde cevap veriyor. Senin anan hangisi? "Dedi. Osman:"Şu uzun peştamallı,siyah saçlı, esmer güzel kadın var ya, o benim anam" Dedi. Hakikaten Osman'ın anası hanım, hatun, oturmasını bilir, sözü, sohbeti dinlenir, esmer güzeli bir kadındı. Başına dikildi bizim cadı. "Bu oğlanı niye getirdin kız kadınlar kısmına" Osman'ın anası" Teyze babası Çorum'da işi varda gelmedi Hamamözü'ne. Sen onun boyuna bakma o daha çocuk" . "Olmaz! Yıka çıkar. Yoksa peştamala hamam tasını sarar indiririm sırtına,kırarım oğlanın belini" Dedi yaşlı kadın. Sevmezdi Vesile gelin, kavgayı, çekişmeyi. "Olur" dedi. Yanlarında duran Osman'ın yüreği cız etti. Hayallerini bu meymenetsiz kadına yıktırmamalıydı. Mücadeleyi sever, hakkını aramasını bilirdi. "Nine,nine! Sen kimin belini kıracaksın? Bir daha söyle de yanlış anlamış olmayayım. Sen benim belimi kırmadan, hamamdan çıkınca senin kafanı ben kırayım da gör. Bu yıl hamama gelirim. Gelecek yıl gel deseniz de gelmem zaten. o zaman kendimi becerir, tek başıma erkekler kısmına gidebilirim anladın mı! Hanım nine, otur oturduğun yerde. Beni kendine bulaştırma" Dedi. Cadı kadın anladı ki her kuşun eti yenmez. Bu oğlan amma da şergadeye (Yaramaz) benziyor, bulaştırmayım kendime diye düşündü.O sene Meliha ile aynı havuzda ikisi de yüzmeyi öğrendiler. O seneki tatilden sonrada bir daha Meliha'nın dizlerinden üstünü göremedi.

Meliha ile Osman ortaokulu da aynı sınıfta okudular. Orta okulda kızlar kızlarla, oğlanlar oğlanlarla oturuyorlardı. Osman'ın matematiği, Meliha'nın İngilizce'si çok iyi idi. Ev ödevlerinde zorda kalınca anneleri, can dostları, kapı komşularına giderler beraber ödevlerini yaparlardı. Meliha'yı ortaokuldan sonra okutmadılar, Osman'la birbirlerini pek sık göremiyorlardı. Ama yüreklerindeki sevgi her geçen gün biraz daha büyüyor,ateş bacayı sarıyordu.

Meliha'nın anneannesi, sünnet ve Cennet ehli bir kadındı. Çok güzel konuşur, sohbetiyle insanlara çok tesir ederdi. Yeni yetişen komşu kızlarına ve torununa kadınlığın, hanımlığın, hele genç kızlığın nasıl yaşanacağını anlatır, bilgi,görgü ve okuduklarına tecrübesini katar, örnekler vererek hayır nasihatte bulunur, erkeklerin başkalarının kadınlarını oynak, hafif meşrep; fakat kendi eşlerinde ve yakınlarında nefsine hakim, ağır durup batman gelen hanımlar istediklerini, kızın, kadının ziynet olduğunu, Allah'ın onlara kızlık gibi bir şerefi bahsettiğini, onu muhafaza etmek yükümlülüğünü anlatır “ziynetler; sandıklarda, bohçalarda saklanır” derdi.

Bu dünya kuruldu kurulalı böyledir ve böyle devam edecektir. Kadın ise, bu korumadan kendine böyle sahip çıkılmasından, bunun derin bir sevgiden geldiğini bilir, bununla gurur duyar. Gibi kızları önere eden sözler söylerdi. Meliha bu konuşmalardan gereken mesajları alır,konuşmaların çoğunu benimserdi. Anneannesi;arada birde maniler söylerdi genç kızlara.

Erkek arı,
Kadın baldır.
Erkek sel,
Kadın göldür.

Kadın ekmek ufağı,
Erkek evin direği.
Kadın su böreği,
Erkek sofra ekmeği.

Erkek köşe taşı,
Kadın evin aşı.
İkisinin bir yastıkta ise başı,
Yüreklerin birbirine karşı.

Osman'ın anası evinde terzilik yapıyor, evini ihmal etmeden, evin masraflarına katkıda bulunuyordu. Meliha'yı yardım için bazen çağırır, bazen de Meliha kendiliğinden ona yardıma gelirdi. Meliha'nın anası da “Elin kırılır, iğne tutmasını öğrensin, yarın evin,ocağın olunca söküğün ,dikiğin olur. Ufak tefek dikişini kendin yaparsın” diye kızını teşvik ederdi.

Eğer Osman'ın anası “kal da şunu bitiriver “ diye ısrar etmezse,Osman okuldan gelmeden evlerine

giderdi. Osman gelince diğer odada ders yapar,dersi yoksa roman,hikaye okurdu. Anasına “kolay gelsin, Meliha'ya da hoş geldin” der,hemen odasına giderdi. Anası oğlunun geleceği saatte çay yapar, yanına yiyecek bir şeyler kor, bir tepsiyle oğluna götürürdü. Bir defasında Meliha”ya “Şu tepsiyi veriver” dediğinde, Meliha “Ben uygun olmayan, beni küçültecek şeyleri yapamam. Canım, güzel teyzem, senin oğlunu göreceğin gelmiştir, götür de iki satırda laf et” diye işi savuşturmuştu. Kapı açıldığında,Osman hep Meliha'nın tepsiyi getirmesini düşlerdi. Ama bu hayali hiç gerçekleşmedi. Ayda, yılda bir gözleri birbirlerine takılır, ikisi de heyecanlanır, Meliha bundan bile utanır, küçüldüğünü, kendisine olan saygısını kaybettiğini düşünürdü.

Osman'ın babası da annesi gibi terzi idi. Çalışkan bir adamdı. Çoğu zaman geceleri de dükkanını açar,iki kalfası,bir çırağı ile geç vakitlere kadar çalışırdı. Kızını altı ay önce gelin etmişti. Ondan dolayı piyasaya üç beş kuruş borcu vardı. Onu ödüyordu. Talihlerinden damat da,ailesi kadar iyi idi. Kızı;kayınvalidesi ile oturuyordu. Kayınpederi “ayrı ev açalım” demişse de “ben ayrı ev istemem,kocasının ailesine hizmet etmeyen gelinden hayır mı gelir? Benim kardeşim büyüyor. Onu evlendirdiğimizde ayrı ev açıp da üç günlük dünyada anamla babamı bir hidik bir midik mi oturtacağız?” Demişti. Bu söz çok hoşuna gitmişti kayınbabanın ve kaynanasının. “Böyle geline can kurban” deyip gelinlerini el üstünde tutuyorlar, hayır dua ediyorlardı. Meliha'nın babası ise berberdi. Bir annenin, bir babanın tek avladıydı. Osman'ın babası ona tıraş olur, o da elbiselerini Osman'ın babasına diktirirdi. Müşteri ilişkisinin ötesinde, iyi arkadaşlıkları vardı.

Aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Osman Ankara Tıp Fakültesinin ilk ona girerek kazandı. Son sınıflara doğru kız arkadaşları, hemşireler etrafında pervane gibi dönüyorlardı. Hele kendisinden iki sınıf aşağıda Çorumlu bir kız vardı. Mübarek bir afetti. Devran on parmağında on hüner, güzel mi güzel, zengin mi zengin. Fırsat buldukça Osman'a imalı sözler söylüyor, gülücükler,tatlı bakışlar sunuyordu.

Ama nafile. Onun çocukluk ve ebedi olacağına inandığı aşkı Maliha'dan başkası karısı olamazdı. Her türlü meziyet ondaydı. Pek dünya malına da ehemmiyet vermiyordu. “Ben anlımın teri,elimin emeğiyle kazanmalıyım” diye düşünüyordu. Melihe ise yirmisini çoktan geçmişti. Hemen her gün dünürler geliyor,o ise “olmaz” diyordu. Anası “kız bu gidişle evde kalacaksın” diye takılıyordu. “Ana,ne bıkkınlığın var benden? Kalırsam kalırım ”der güler geçerdi. Onunda

Osman'dan başkasıyla evlenmeğe ömrü billah niyeti yoktu.

Okul bitti. Osman ilk maaşını aldı. İçinden harçlığını ayırdı. Gerisini anasına verdi. “Bunu babama ver, ben utandım vermeğe, oğlunun mürüvvetini görsün. İstediğini alsın. Canım anam, canım babam” diyordu ki kadın ağladı, ağladı. Sonra güldü. Oğluna: ” Sen bu hazzı bilemezsin oğlum” dedi.Osman iki sene para biriktirdi. Meliha’yla evlendiler. Çok uyumlu bir evlilik oldu. Mutluluklarına diyecek yoktu.

Meliha'nın anne annesi Suna Hanım ile dedesi Bekir Efendiyle köyde kimsemiz kalmadı diye o sene Çorum'a taşınmışlar, kızlarının evine yakın bir yerde kaloriferli bir daire almışlar, kışın Çorum'da yazın da,1-2 ay köyde duruyorlardı. Geçimleri yerinde sayılırlar. Köyde ortağına verdikleri arazinin gelirinden başka isteğe bağlı sigortadan da az da olsa maaş alıyorlardı. Bu tarih gibi insanın mutlulukları herkesçe bilinen Bekir Efendi ile Suna Hanım evleneli 46 yıl olmuştu. Birbirlerine saygı da,sevgide hiç kusur etmezlerdi. Suna Hanım “ Ben iyi değilim. Bu kışı çıkaramam. Bu kirli havada temelli dokunuyor,solumu alamıyorum” derdi de; Bekir Efendi:”Ben varken sana sıra gelmez. Kadınlar hastalanır erkekler ölür. Hem ben senin önünde de sigortayım. Etrafına baksana kaç tane dul erkek var? Ya dul kadın dersen. Hepsi postalamış adamları” diye takıldı peşinden:” aman kadınım. Güzel şeyler konuşalım. Yine de bana emri hak önce gelir inşallah. Erkek ne kadar ev işinden anlarsa da kendini beceremiyor,bir yerlere sığmıyor.” Dedi.

Bekir Efendinin korktuğu o kış başına geldi. Eşi vefat etti. Yalnızlık hakikaten zordu. Allah'tan ev kaloriferliydi. Haftada iki gece kahveye gidiyor oturuyordu. Kahvede de yaşıtını zor buluyordu. Arkadaşları hep rahmetlik olmuştu. Bir Mehmet Ağa vardı. Onunla sohbet ederlerdi. Bazen masalarına orta yaşlılar,onları sevenler de gelirdi.

Mehmet Ağa konuşurken güzel konuşan birisiydi. Onunda eşi öleli üç sene olmuştu. “Gönül ne kahve ister,ne kahvehane. Gönül sohbet ister,kahve bahane” der,söze başlardı. O gece muzip delikanlılardan biri “Bekir Emmi! Teyzenin mezarını gece ziyaret edebilir misin?” dedi. Bekir Efendi “tabii” dedi. “Ben korkmam ölülerden. Onlardan ne zarar gelir ki? İnsanlara zarar verme işinde diriler varken ölülere sıra gelmez” Delikanlı devam etti “Biliriz hakikaten. Yiğit ve cesur adamsındır. Peki Suna Teyzem gece çıkıp gelse, kapıyı vursa içeri alır mısın?” diye sorunca Bekir Efendi “Almaz olur muyum oğlum. Nasıl özledim onu bir bilsen” Bekir Efendi konu değişsin diye kahveciye “ Usta masadakilere çay yapsana “ dedi.

Kahvede kimside kalmamıştı. Çaylarını konuşmadan içtiler ve evlerine gitmek için çıktılar.

Bekir Efendinin kafası karma karışıktı etmişti,yeni yetme kerata. Abdest aldı, okudu, üfledi yatağına yattı. Hâlâ kahvede son konuştukları kulaklarından hiç çıkmıyordu. Kendi kendine "Yahu sahiden bir gelse,bir gelse" derken uykuya daldı.

Bir zaman sonra köydeki evin dış kapının örtüldüğünü duydu. Kendi kendine "bana öyle geldi" diye geçirdi içinden. Bahçede ayak sesi. Bu onun yürüyüşüydü. Onun terliğinin topuğundan çıkan sese ne kadar benziyordu. Yüreği ağzına geldi. Ayak sesi kapının önünde durdu. Bekir Efendi "kapı vurulursa,kapıyı açsam mı,açmasam mı?" diye düşünürken kapı vuruldu. İşte onun sesiydi. "Bekir,Bekir! Akşam gel demiştin geldim" ses üç kere tekrar edildi ise de kapıyı açan yoktu. Bekir Efendi yatağın içinde tor top olmuş, yorgandan kafasını bile çıkartamıyordu. "Açamam. Açamam. Sen kahvedeki palavraya bakma" derken yataktan sıçradı. Kalbi dışarıya çıkacaktı sanki. Rüya;abdestli yattığına göre rahmaniydi. Bir süre düşündü. İnsanoğlu ne tuhaftı...

Rüyasını kimseye söylememeye karar verdi. Bir Fatiha okuyup uzun bir uykuya daldı.

GURBET

İki oğlu ve iki kızı olan Hatice Hanım ve Hüseyin Ağa 60 yaşlarını bulmuşlardı. Çorum'da evleri,bağları olan bir aileydiler. Evleri yerden üç basamak yükseklikte,dört odalıydı. Büyük bir oda şeklindeki sofa ve kıbleye dönük mutfak evin en çok kullanılan mekanlarıydı. Diğer odalar kullanılmayacak derecede bakımsızdı. Evin önündeki bahçede birkaç çiçek ve beş kök gül fidanı dikiliydi. Mutfak olarak kullandıkları odaları aynı zamanda yatak odalarıydı. Karı koca bir kazanda pişiriyor,kazanın kapağında da yiyorlar misali bir hayat yaşıyorlardı. Gelenleri,gidenleri yok sayılırdı. Birkaç yakın akraba,bir iki yakın komşu seyrekte olsa kapılarını açıp kapatıyordu işte.

Gurbet akşam olunca çöküyordu yüreklerine sirke murtu gibi. Kendileri gurbette değillerdi elbet. Ama dört çocuğunun dördü de gurbette idiler. Dördü dört ayrı şehirlere yerleşmişti. Bir ayrı kederdi bu dört ayrı şehir hayatlarında.

Yaz mevsimlerinde bağlarında oturuyorlardı. Bağ evi iki bölmeli yazlık ev düzeninde yaptırılmıştı. İki odanın önünde nefeslenecek bir gölgelikte ,düz ayak sofa. Sıcak günlerin çatılarını kavurduğu gecelerde bu gölgelikte yatıp kalkıyorlardı. Sofanın bir köşesinde sobacılar çarşısından seçerek aldıkları el yapımı fırınlı soba kurmuşlardı. Bağda bulunan ağaçların kesikleri fırınlı sobada yakılacak şekilde kırılıyor,israftan kaçınılan bir tutumla tüketiliyordu. Fırınlı soba sayesinde günlük ekmeklerini kendileri yapıyor,üstünden eksik olmayan ibriklerinde daime sıcak suları oluyor,yemeklerini pişiriyordu. Bağda iş hiç bitmiyordu. Yabani otlar yolunuyor,odun kırılıyor,sulama,ilaçlama işleri birbirini takip ediyordu. Yapılıp görülecek işleri kalmadığı zamanlarda bile yeni bir iş icat ediyorlardı. Abdest,namaz işten değil görevdendi. Hayatlarının tek lüksü küçük radyolarıydı.

Hüseyin Ağa ve hanımı artık terk ettikleri dükkanlarından Bağkur güvencesine kavuşmuşlardı. Kimseye ihtiyaçları yoktu. Lakin ortalık ateş pahasıydı. Azıcık Dikkatsizlik ay sonunda parasız kalmak demekti. Borcu,borçlanmayı sevmiyorlardı. Tasarruf edelim üç beş kuruş yanımızda olsun diye ne kadar uğraşsalar bir türlü beceremiyorlardı.

Yazın kızları bir hafta,bilemedin on günlüğüne Çorum'a geliyorlar. Hısım akrabaya gidecekleri zaman anneleri Hatice Hanımda yanlarına alarak şehre iniyorlardı. Bu yaz misafirlerine şehirdeki ev yetiyordu. Hatice Hanımın şehirde olduğu günlerde Hüseyin Ağa bağda yalnız kalıyordu. Hüseyin Ağanın bu günleri sessizlik ve yalnızlığın getirdiği düşünce harmanlarına dönüşüyor,bu dünyadan daha çok öteleri düşünüyor,öte dünyaya götürecek kazanımların arayışında oluyordu.

Karı koca tiryakilik ölçüsünde çaya düşkün idiler. Sebzelerini bağlarının bir köşesinde yaptıkları bahçede yetiştiriyorlardı. Kışlık olarak kuruttukları sebzeler,domateslerden yaptıkları salçalar,bağ bahçe bozumu yaptıkları topladıkları turşuluklar hep kendi ürettikleri ve kendi emekleriyle ortaya çıkıyordu. Bağ bir bereket yeriydi. Baktıkları çalıştıkları kadar ürün alıyorlardı. Devamlı bakım gören bağlarının üzümünü pekmez yapıyorlardı. Meyvelerin toplanması,kasalara konması,toplanan ürünün,yapılan kış hazırlıklarının şehirdeki eve taşınması pek kolay olmuyordu. Ama seviyorlardı bu hayatı.

Üç yıl önce,ana babasını ziyaret için memlekete gelen büyük kızlarının oğlu,bağda ağaçtan düşmüş ve ayağını kırmıştı. Gidiş o gidiş olmuş,bir kez daha gelmemişlerdi . “- Niçin Gelmiyorsunuz ?” Sorusunun cevabı:”- aman baba,çocuklar doğru durmuyorlar “ bahanesi oluyordu. Gelmiyorlardı artık.

Oysa;geldiklerinde bir başka oluyordu bağın,bahçenin şenliği. Bir evlat,torun sevgisi zenginliği yaşıyorlardı.

Önceleri zorla denkleştirdikleri yol harçlıklarıyla ikişer hafta çocuklarını sıra ile ziyarete giderek kışın en soğuk günlerini kaloriferli evlerde geçirmeyi denediler. İki yıl

SARRAF

Altının kıymetini sarraf bilirmiş. Onu mihenk taşına vurur,ayarını bulurmuş. İşinin ehli her bir zanaatkar gibi kuyumcunun hakiki ustalarda altını görünce mihenk taşına vurmadan da aşağı yukarı kaç ayar olduğunu bilir. Birçok insan altınla sarıyı,bakırı ayıramaz ama işin ehli ve ustası olanlar öyle değildir,verir hemen kararını.

Bir de insan sarrafları vardır;onlar bu işin ustasıdırlar. Şöyle bir süzer karşısındakini tepeden,tırnağa. Sonra yürüyüşüne, duru-şuna,bakışına,gülüşüne,giyim kuşamına dikkat eder. Bunlardan bir şeyler anlar. Tecrübelerine de dayanarak ince bir elekten geçirir. Bu iş tecrübe ister,bilgi ister,emek ister. Sonra konuşturur dinler. Öyle ince sorular sorar ki;adamın beynine girer sanki. Eğer birde beraber yemek yenirse,ustalar yemekte insanın karakterini onun kalbini okur adeta. Sorar soyunu, sopunu. Anlar geninin geçmişini. Bazıları methi sena eder. Bazen de domuzdan toklu doğmaz deyiverir. (İstisnalar kaideyi bozmaz tabii)

Çok bilenler çok yanılmaz. Okuyanlar,az uyuyanlar,çok çalışanlar,az konuşanlar, dağarcıklarını

dolduranlar,dolu buğday başaklarına benzer boyunları bükük,gönülleri alçak dolu buğday çuvalları gibidir.

Birde çok biliyorum diyenler vardır. Kafaları dik,çeneleri makine, dilleri kepçe gibidir. Bunlar saman çuvalı gibi kocaman görüntülü içleri boştur. Lafları saman alevi gibi hiç tesir etmeden hemen geçer. Testi içindekini dışa verir. İçine sirke doldurulan bir küpten bal akmaz,ama pekmez doldurulan küpten dışına acı sızmaz.

“Asil azmaz,bal kokmazmış ”bilenler bilir bu sözün kıymetini. Arkadaş seçmesini bilenler,doğru olanlar bir gün ölecekmiş gibi Ahrete,hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya çalışanlar hayat felsefesinin ince ayarını bulmuş demektir. Diplomalı cahiller,okur yazar olmayan bilginler vardır. Parası malı çok fakirler,dünyada dikili direği olmayan zenginler,gözü gönlü tok olan insanlar vardır.

Dünya malı imtihandır. Onu iyi kullananlar,onları diğer insanların faydasına sunanlar,insanlara iş ve aş vermeye vesile olanlar bunun zahmetine katlanırlar. Dünya; va Ahrette mutlaka mükafatını görecek,bu zevki tadacak ve mutlu olacaktır. Halka hizmet “Hakk'a hizmettir”

Saçları değirmende ağartanlarla,tenini güneşte yatıp kurutanlarla,beynini bilgi, ömrünü insanlara faydalı uğraşlarıyla geçirenlerin terazinin aynı kefesinde olmaları mümkün değildir. Camilerimiz dini bilgilerin yanında,ilim,irfan,insan münasebetleri, çalışma düzeni,refaha ulaşmak,bu günkü yaraların,yoksulluğun,işsizliğin ortadan kalkması için tüketimi (israfı) söyledikleri gibi üretimi,randımanı,azla çok üretimi anlatmalıdırlar. Camilerin kapısı herkese açık. Zenginle fakirin, gençle ihtiyarın, amirle odacının, ağayla (işverenle) işçisinin bir tutulduğu kimsenin kimseye üstünlük sağlayamayacağı yerdir. Onun için oralara Allah'ın evi denir. Buraları benim gibi cahillere anlatacak hakiki müftülere, hakiki hoca efendilere o kadar ihtiyacımız var ki. Bu efendiler değirmende saç ağartanlardan olmamalı. Gece gündüz, her türlü eseri okumalı anlattıklarıyla, bilgileriyle bilhassa yaşayışlarıyla örnek olmalı ki,sözleri insanlara tesir etsin. Sözün özü,Hocalar “İnsan Sarrafı Olmalı”

Ramazan Bayramınızın Kutlu olmasını dilerim.

Sevgi ve saygılarımla.

AHDE VEFA (ÖYKÜ)

“İstemem,istemem böyle saçmalık ! Ya bu deveyi güdersin,ya bu diyardan gidersin !” Akşam büyük oğulları eve biraz geç gelmişti. İhsan oğluna çıkıştı. Oğlu kendini savunma zorunda kaldı:

-Baba arkadaşlarının telefonu bozuktu. O yüzden haber veremedim. Vallahi ders çalıştık. Bekir amcada evdeydi. İnanmazsan uğra dairesinde sor. Diye cevap vermeye çalıştı.Bir ara hanımı:

-İhsan ! Bunda bir şey yok. Bak Bekir beye sor diyor,uğrayamazsan iş yerine telefon et,hem de...Anne sözünü tamamlayamadan baba:

- Hem de ne ? Sen karışma bu işlere. Aklın ermez. Hem sen ne anlarsın ki çocuk terbiyesinden ? İhsan diye bağırdı. Ayşe hanım bütün gücünü topladı. Ama o çocuk değil on sekiz yaşında deyiverdi. Sanki at parladı,araba devrildi. Baba daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

- Sen karışma hanım ! Lise son sınıfta olan delikanlı annesine bağıran babasına çıkıştı:

- Çekilmez oldun baba. Dedi. Bunu söyler söylemez İhsan köpürdü,ortada duran masaya bir tekme attı,masanın üzerinde bulunanlar etrafa saçıldı. Delikanlı devam etti. Bu evden başımı alıp gideceğim. Büyük şehirlerde amelelik yapacağım. Senin bu haksız bağırmalarına katlanmayacağım. İhsan oğlunun üzerine yürüdü. Delikanlı kaçtı,kapının arkasında durdu ve devam etti. Okulun tatiline on gün var. Bulursun beni de kovarsın. Br yıla kalmadan anamı da götüreceğim. Bu ne be? Buna eşekler bile dayanmaz. Dedem hariç hepimize hayvan muamelesi yapıyorsun.

İhsan;oğlunun üzerine gitmeye kalktı. Ayşe hanım beyini tutarak yalvardı:

- Ne yapıyorsun İhsan? Tatlı ekmeğimizi acı ediyorsun. Annesinin yardım ettiğini gören delikanlı:

Bırak ana. Bırak da gelsin. Geleceği varsa,göreceği de var. İhsan durakladı. Oğlunun dışarıya çıkmış gözleri ile yaralı aslana dönmüştü. Delikanlı devam etti. Bu evde bundan sonra kavga gürültü yok. Akşam ağabeyimle konuşacağım. Bir daha böyle bir numara çekte görürsün. Babaya el kalkmaz ama,ağabeyimle seni hastanelik edinceye kadar dövmezsek bize de adam demesinler. Ayşe hanım oğluna hemen müdahale etti:

- Nasıl söz öyle. Der demez delikanlı kapıyı çarparak gitti. Kapının kenarı kırılmış,duvardan sıvalar dökülmüştü. Ayşe hanım hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kocasının eline sarıldı, öptü, öptü. Bu gidişi iyi değil İhsan dedi. Yuvamızı yıkma, bizi darma dağın etme. Söyle derdine dermen olayım. Ben senin karınım. Ben

anayım. Dünyada aç mezarı yok. Yıkılırsa bu yuva olan hepimize olur. Ben zaten ev işini yapıyorum. Ele işe giderim. İhsan beyin karısı olacağıma;Fatma hanımın hizmetçisi olurum. Hiç olmazsa akşam başımız dinç olur. Kulun kölen olayım,ben çekerim ama bu gençler çekmez. Şimdi ortalık kötü. Bağırıp çağırmakla gençleri sindiremezsin. Geçti o devirler. İşte küçüğü patlattın, yarın da büyüğü patlatırsan ne olur bizi halimiz ? Oğlumuz inşallah okuluna gitmiştir. Bu sıra ilkokula giden küçük kız için için ağlıyor,şaşkın gözlerle bir annesine birde babasına bakıyordu.

Dış kapı anahtarla açıldı. Her zaman ki saatinde Selim bey içeriye kahvaltı yapmaya gelmişti . Selim bey oğlu ile aynı apartmanda oturuyordu. Altı yıl önce eşini kaybetmişti. Geniş omuzlu,çatık kaşlı,orta boylu 65 yaşında azametli bir adamdı. Kocaman bir burnu vardı. Burnuna söz söyletmezdi. “Atta karın,yiğitte burun” der tatlı tatlı gülerdi. Sert görünüşüne rağmen tatlı dilli sevecen bir adamdı. Ağır ağır,hem de az ve öz konuşurdu. Görmüş geçirmiş,hayatın çemberinden geçmiş bir adamdı. İçeriye girince bir huzursuzluk olduğunu anlamıştı.

Ayşe hanım kaynatasını görünce saygıyla yağa kalktı. Gözlerinden akan yaşlarla kaynatasının gözlerine bakıyor,merhamet dileniyordu. Bir yıldır bu kavgalar sık sık oluyordu. Babasını gören İhsan bey usulca kapıdan sıvışmak istedi. Selim bey oğluna:

-Akşam seninle konuşacağım oğlum dedi. Sonra ilave etti: ”AŞIN TUZUNU,SÖZÜN DOZUNU KAÇIRIRSAN” yanarsın oğlum. Dedi,devrilen masayı kaldırdı. Gelinin ve kız torununa:

- Artık siz hiç üzülmeyin. Yavrularım o oğlumsa sen de benim kızımsın. Dedi. İhsan başı önündü işine gitti. Ayşe hanım,kahvaltı sofrasını hazırladı. Kaynatasının çayını doldurdu. Selim bey kahvaltısını yaparken düşünceliydi. Gelinine döndü:

- Kızım ! Rahmetli babandan Allah yazdıysa olur sözünü duyunca,bir evladım vardı iki oldu diye oğluma aldım seni. Ben düşündüm. Öğlenden sonra evden ayrılma. Bana 4 resminle nüfus kağıdını ver bakayım. Dedi. Ayşe korktu,beklemiyordu kendince böyle bir tepkiyi:

- Baba beni ihsandan boşama. Ben kendime bir erkeği idare edemedi dedirtmem. Aç değilim,açık değilim. Allah başımızdan seni eksik etmesin. Geldiğim günden bu güne rahmetli kaynanama ve size bir kusur işlemedim. Sizlere ve oğlunuza hizmette kusur etmedim. Eğer kusurum varsa af edin. Diyerek korkusunu dile getirdi. Ağlamaya başladı. Selim bey gelininin fotoğraf ve nüfus kağıdını istemesinden başka bir mana çıkardığını görünce,üzüldü. Dedi ki:

- Kızım ! Ben senin bir dama göz yaşına malım canım feda olsun. Sen yanlış anladın. Ben bu apartmandaki üç daireyi sana yürüteceğim için istedim resim ve nüfus kağıdını. Sen yanlış anladın. Yaşlılığıma ver. Sana açıklamadan istedim. Sen korkma. Allah bana ömür verdikçe sen korkma. Sen babanın emaneti,torunlarımın biricik annesisin. İhsan işin ciddiyetini anlasın. Sana vereceğim üç daire malımın dörtte biri bile değil. Buna kanun müsaade ediyor. Allah'ta. Oğlum aynı densizlikleri yaparsa,tatsızlıklara devam ederse kovarım eşeği buradan. Gitsin karşıdaki ufak daireye yerleşsin. Ne hali varsa görsün orada kerata. Ayşe utanarak cevap verdi.

- Baba! Ben sonumuzu iyi görüyorum. Allah'a çok yalvardım. İki akşamdır iyi rüyalar görüyorum. İnşallah sende İhsan'la konuşursan bizlere daha iyi davranır. İhsan'ın bir problemi var. Sen ona babası olarak yardım et. Onu tedaviye ihtiyacı varsa tedavi ettir.

-Kızım ! Oğlanlar gelince babalarına bir şey demesinler. Ben konuşacağım o keratayla. İyi olacak sonu

İnşallah. Sen dualarından beni ve İhsanı eksik etme. Masumların,öksüzlerin Allah için göz yaşı dökenlerin duasını mutlaka kabul eder Yüce Mevla'm. Sen üç yaşında anneni,20 yaşında babanı kaybettin. Allah seni imtihan ediyor “La gayb-ı İllallah” sen kazandın kızım,sen kazandın.Dedi.

Resim ve nüfus kağıdını gelininden alarak kendi evine çıktı. Tapuları yanına aldı. Doğru tapu dairesine gitti. Tapu müdürü çok samimi bir arkadaşının oğluydu. Selim beyi görünce yerinden kalktı,buyur etti. Çay ikramında bulundu. Selim bey konuyu kısaca anlattı. Tapu müdürü işlemleri yaptırdı. Ayşe hanıma telefon ettiler. Oda hemen tapu dairesine geldi. İmzalar atıldı. Alım satım işlemi ile Selim bey üç daireyi gelininin üzerine yaptırdı. Tapu müdürüne teşekkür etti. Gelinini yolcu etti. Hiç adeti olmadığı üzere Selim bey akşamdan önce eve geldi. İhsan'da eve erken geldi. Selim bey oğlunun koluna girerek ayrı bir odaya götürdü. Oğluna:

- Bak oğlum ! Şimdi baba oğul gibi değil,ağabey kardeş gibi konuşalım. Her insanın hayatında böyle bunalım zamanları olur. Bunları sabırla atlatmak lazım. Allah sana sabır ve hizmette kusur etmeyen bir hanım vermiş. Üç tane nur topu gibi evlat sahibisin. Bunların kıymetini bil. Allah verdiği nimetlere şükretmeyenleri ağır cezalandırır. Sen bunlardan olmazsın inşallah. Sen altın kalpli bir insansın. Kendini biraz kontrol et. Bundan sonra bu evde kimseye yüksek sesle konuşma.

Bak ben ömrümde bir defa ananı kırdım beş sene oldu ananı yitireli. Belki kırk defa pişman oldum,neden hanımımın kalbini kırdım diye. Annen Ayşe gibi de değildi. Çata,çat,pata,pat konuşurdu. Yaşasaydı da her gün bene azarlasaydı diye düşünürüm bazen. Seninle gel beraber Ankara'ya gidelim. Üç beş gün baş başa gezelim. Ben orada bir doktora görüneceğim,sen de görün. Şikayetlerimizi anlatırız. Şifasını Allah verir. Dedi.

Beraberce ayağa kalktılar. Oğlunu öptü,kokladı. Aynen rahmetli annen gibi kokuyorsun aslan oğlum. İhsan saygıyla babasının elini öptü. Selim bey oğluna şimdi sen çık,Ayşe ile çocukları buraya yolla dedi. Hanımı ile çocuklarına. Babam sizi içeriye çağırıyor dedi. Ayşe hanım çok heyecanlıydı. Ama eşini çoktandır böyle tatlı tatlı gülümserken görmemişti. Kocasına sarıldı,yanaklarından öptü. Kaynatasının oturduğu odaya çocuklarıyla girdiler. Ayşe saygıyla kaynatasının elini öptü. Torunları da sırayla el öptüler. Selim bey::

- Bakın kızım,torunlarım! Bu saatten sonra,geçmişte yaşananları unutun. Hiçbir şey olmamış gibi davranın. Çocuklar! siz de babanıza eskisi gibi saygı gösterin. Eskiyi unutun. Biz yarın Ankara'ya gideceğiz. Orada İhsanla birkaç gün kalırız. Dönerken size telefonla bilgi veririz. Dönüşte de on beş gün kaplıcaya gider hep beraber dinleniriz. Gideceğimiz yer yemekli bir yer olsun. Anneniz epey yıprandı,onunda dinlenmeye hakkı var. Sizlerde artık kahvemizi çayımızı yaparsınız diyerek torunlarına takıldı.

Akşam yemeklerini yediler. Çocuklar derslerini çalıştı,baba oğul yarın neler yapacaklarını konuştular. Ayşe hanım kaynatasının ve kocasını valizini hazırladı. O gece erkenden yattılar. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Selim ile İhsan arabalarıyla Ankara'ya gittiler. Tanınmış bir otele indiler. Tanıdıkları bir asabiyecinin muayenehanesinde doktorla görüştüler. Dertlerini anlattılar,çarelerini dinlediler. Reçetelerini aldıktan sonra, baba oğul yemeklerini yiyerek yattılar. Ertesi gün Ankara'da bulunan ortak ve dostlarını ziyaret ettiler,akşam yemeğini bir akrabalarında yediler. Akşam otele gelince eve telefon ettiler. Biz yarın öğlenden sonra oradayız diye bilgi verdiler.

Ayşe hanım sabahleyin kalkınca,kaynatasını ve kocasını bir ziyafetle karşılamak istedi. Onların müşterek sevdiği yemekleri hazırlamaya başlarken saat on civarında kapı çalındı. Ortanca oğlan kapıyı açtı. Gelenler Selim bey ile oğlu İnsandı. Oğlu önce dedesinin,sonra babasının alini öptü,annesine müjde dedemle babam geldi diye seslendi. Öğlen yemeklerini beraberce neşeyle yediler.

Yemekten sonra Selim bey torununa:

-Yavrum okullarınız ne zaman tatil oluyor diye sordu. Torunu da:

-Dede bir hafta sonra okullar tatil olacak diye cevap verdi.

Selim bey gelininden telefonu istedi. Her saman gittikleri kaplıcaya değil,başka bir kaplıcaya telefon ederek iki tek kişilik,iki iki kişilik oda ayırttı. Tek kişilik odanın birinde kendisi,birinde kız torunu kalacaktı. İki kişilik odanın biride oğlu ile gelini,birinde de iki oğlan torunu kalacaktı. Göz açıp kapayana kadar bir hafta geldi. Giyeceklerini alarak arabalarına bindiler. Kalacakları kaplıcaya geldiler. Odalarına yerleştiler,banyolarını alıp yol yorgunluğunu çıkarıp erkence yattılar. Kaplıcada on gün kaldılar,boş zamanlarında turistik yerleri gezdiler,yediler içtiler. Tatil Selim Beyin hoşuna gitmişti. Çocuklarına:

- Bakın bir on gün daha kalalım ne dersiniz diye sordu. Hepsi sevindiler. Kalmaya karar verdiler. Herkes odasına çekildi.

Ertesi sabah her zamanki kalktıkları saatte kalktılar. Fakat Selim bey her nedense lobiye inmemişti. Biraz beklediler. Büyük torunu ben bir bakayım diyerek yukarıya çıktı. Dedesinin odasının kapısını vurdu,cevap alamadı. Heyecanlandı. Koşarak aşağı indi. Anne ve babasına:

- Dedem odasında herhalde yok. Kapısını vurdum cevap vermedi dedi. Görevlilere sordular. Selim beyin dışarı çıkmadığını öğrendiler. Merak ettiler. Korktular. Görevli ile beraber Selim beyin odasına çıktılar. Görevli kapıyı açtı. Selim bey yatağında yatıyordu. Boş gözlerle odaya girenlere bakıyordu. Görevli hemen otel doktorunu aradı. Doktor geldi. Selim beyi muayene etti. Maalesef beyefendi tek taraflı felç olmuş. Konuşma kabiliyeti ile yürüme kabiliyetini kaybetmiş. Sizlere geçmiş olsun. Yapılacak bir şey yok dedi.

Memleketlerine döndüler. Selim bey tam yatalak olmuştu. Ayşe hanım kaynatasına bakarken bir gün olsun of demedi. İhsan bey karısının bu davranışı karşısında saygı ve sevgisi daha da kuvvetlendi. Selim bey gelini hakkında yanılmamıştı. O temiz süt emmiş kimselerin çocuğuydu. Gördüğü iyiliği unutmayan,ahde vefalı insan olduğunu ispat etmişti.

Yedi yıl sonra Selim bey vefat etti. Ayşe hanım:

-O benim babamdı. Keşke yaşasaydı. Allah bana sağlık verdikçe hiç üşenmeden bakardım. Diye ağladı.

Her halde ahde vefa ve asalet buydu...

KIRKPINAR

Kara Mehmet pehlivanın da,Koca Yusuf pehlivanın da ustası,köyün eski pehlivanlarından Zeynel pehlivandır. Zeynel pehlivan,Edirne'ye yürüyerek gitmiş birisi. Kırkpınar'da,bileğinin hakkıyla baş pehlivan olmuş,hem kendi ününü,hem de Çorum'un adını Türkiye'de duyurmuştur.

Rivayet odur ki;Zeynel pehlivan dedesi,hem de ustası çok ünlü bir pehlivanmış. Namını Alaca'dan duyup gelen,Hamza pehlivan bu ünlü pehlivanla güreşmek için Çuhadar Oğlunun köyüne gelir. Köyün girişinde çift süren dağ gibi bir adam görür,selam vererek "Çuhadar Oğlu pehlivan ustamın evini gösteriver ağam" der. Çifti süren Çuhadar Oğlu Sabri pehlivandır.

Çuhadar Oğlu,çiftin el tutma yerine şöyle bir yüklenir. Öküzlerin ayakları yerden 25-30 santim kesilir. Birazda sağa döndürür. "Karşıdaki iki katlı,kireç sıvalı beyaz ev" der. Çuhadar Oğlu 140 kilodan fazla,ama vücudunda bir dirhem yağ yok. 190-195 boyunda,sırım gibi bir yiğit.

Alacalı Sarı Hasan pehlivanın da ondan geri kalır bir yeri yok. Anlar,güreşeceği pehlivan bu,gücünü,hünerini gösterir. Ona dön geri demek istemektedir. Ama Alacalı Hasan pehlivanda yılacak göz yok. Onunda kendini göstermesi lazım orada. Tarlaya ekilmek için getirilen çuvaldaki buğdaydan bir avuç alır,sıkar,sıkar da un ufak eder "sizin köyde tarlaya un mu ekerler,buğday mı bire pehli-an ?" Der. İşin vahameti ortaya çıkar, misafirde kolay kolay yenilecek,yutulacak biri değil. Misafire adını sorar,alıp köye götürür.

Köyde güreş ilan edilir. Köylü toplanır. İki pehlivan köy meydanında güreşe başlarlar. Bir gün güreşir yenişemezler. Akşam ezanı okunurken güreş bırakılır. İkinci gün güreşirler yenişemezler. Muhtar ve ihtiyar üyeleri konuşur,anlaşırlar akşam ezanı güreşi beraber ilan ederler.

İşte böyle bir rivayet bir asrı geçkin zamandır söylenirmiş,Çorum'da ve köylerinde. Şimdi pehlivanlarıyla meşhur bu köyün son kuşağı iki pehlivan vardır. Kara Mehmet pehlivan,Koca Yusuf pehlivan. Köylerde düğünlere güreşe gider,fakat birbirleriyle güreşmezler. Onlar baştan bunu söylerler,veya bir gösteri yaparlar,bırakırlar. Beraber ilan edilirler. Kendi köylerinde de senelerdir güreş tutarlar,belki 30-40 defa güreşmişler, birbirlerini yenememişler, kozlarını paylaşmamışlardır. 4 - 5 saat güreştikten sonra güreşi bırakırlardı. Birbirlerine "yine

olmadı,kendine iyi bakmamışsın,sarı danayı kavurma yap ye öyle gel” diye takılırlardı.

O sene harman yerlerini köylerinde aynı yere dökmeye,bu işi de bu sene bitirmeye karar verirler. Kim yenilirse yenilen itirazsız ne isterse verecek diye de söz verdiler. Yenen kazandığı gibi,yenilenin ustası sayılacaktı. Böyle konuşup karar verdiler.

İkisi de 23 yaşlarında,aynı cüssede “sadece Yusuf biraz göbekli gibi” sırım gibi pehlivandılar. Bunlara pehlivanlık soydan geliyordu. Aralarındaki bu konuşma baharda yapmışlar,hasat zamanı için bu planı konuşmuşlardı. İkisinin de asıl işleri rençperlikti. Hasat zamanı çabucak gelmişti,ikisi de çok çalışıyorlardı. Buğdayları desteye biçiyorlar (yani tırpanla biçenken ayakları ile de biçilen sapları deste yapıyorlardı) bu herkesin yapabileceği bir iş değildi. Baba soyları pehlivandı ama,anaları da yürekli,yiğit kadınlardı. Hatta Mehmet pehlivanın anası en küçük kardeşlerini doğurduğunda yine harman vaktiydi. Babası arkadaşlarıyla orak biçiyor,anası onları takip edip deste topluyordu. İkindiden sonra eve döndüklerinde,hamile olan anasının ağrısının ağrısı tuttu. Komşu kadının yardımıyla doğurdu bebeğini. Ertesi gün onlar yine tarlaya gittiler,birde ne görsünler;Mehmet'in anası bebeği sırtına sarmış orak tarlasında. Bebeği gümeleye (ince ağaç dallarından yapılan,üstü otla örtülü basit gölgelik) koyduğu gibi deste toplamağa başlar. Yapma,etme dedilerse de dinletemediler. Harman bitinceye kadar ailesine her gün yardım eder.

Yusuf pehlivan çok iştahlıydı,çokta yiyordu. Eti çok seviyordu. Askerde bir kuzuyu kuyruğuyla yemesi ile meşhur olmuştu. Kuzu yerken midesi balon gibi büyüyordu. Bu bölük komutanının kulağına kadar gitmişti. Yusuf'un yemek yemesini bir defasında kuzuyu yerken görmüştü.

Bir gün bir istirahat esnasında dört komutanlar oturmuş sohbet ediyorlardı. Sıra yemeğe gelince Yusuf'un komutanı “bende bir asker var, kuzuyu kuyruğu ile tek başına yer” deyince komutanlar inanmadılar. Yusuf'un komutanı, ispatı kolay, üçünüz bir kuzu alın, getirin. Yusuf kuzunun tamamını yerse parası sizden çıkar,yiyemezse parayı ben size öderim diyince,komutanla bu bahsi kabul ettiler.

Ertesi gün istirahat zamanı kuzu meydana getirildi, temizlendi,iyice kızartıldı. Yusuf kuzunun başına çağırıldı. Durum anlatılınca, emir demiri keser hesabı Yusuf kuzunun başına oturdu, besmele çekerek başladı yemeye. Kuzu bitmek üzere iken Yusuf yemede biraz zorlandığı belli oluyordu. Kuzu bitti, komutanlar maşallah çektiler. Yusuf'un komutanı Yusuf'a Mehmet az kalsın kuzunun parasına bana ödetecektin. Kuzunun

sonuna doğru niçin zorlandın? Diye sorunca, Yusuf, kızara bozara cevap verdi. Komutanım,öğle paydosunda arkadaşlar bahse girmişler, bir kuzuda öğlen paydosunda yemiştim diyince,komutanlar ve arkadaşları kahkahalarla güldüler.

Yusuf,böyle bir Yusuf'tu.

Yusuf ve Mehmet'in arkadaşlığı malum,iki arkadaşın birerde bacıları var. Yusuf'un bacısı Mehmet'e,Mehmet'in bacısı Yusuf'a tutkun. Ama arkadaşlıkları, komşulukları, töreleri durumu gizlemeye mecbur ediyor. Kızlara nereden dünür gelirse gelsin evlenmeye razı olmuyorlar, gönüllerindeki yiğitleri de ailelerine söyleyemiyorlar. Aynı durum pehlivanlarımızda da mevcut. Pehlivanlarımızın ikisinin akıllarında da aynı çözüm var. Bu harmanda tutuşup, hangisi galip gelirse,öbürünün bacısını isteyecek. İkisi de aynı şeyi planlıyorlardı.

İki arkadaş sözleştikleri gibi harman yerini yan yana yaptılar. Dövenler koşuldu, saplar saman olmaya,başaklar ayrılmaya başladı. Harmanın son günleri gelmişti. Bir kuşluk vakti Mehmet'in kız kardeşi kuşluk yemeği getirmişti abisine. Abisi yemeğini yerken, döven sürdü vakit geçirmek için. Abisi yemeğini yiyince kumeleyi düzenledi,kapları toparladı eve dönerken Yusuf'ların harman yerinden geçmesi gerekiyordu. Yusuf ile babası da yemek yemişler,bir şeyler konuşuyorlardı. Ayşe oradan geçerken Yusuf'un babası Ayşe'ye seslendi. Kız Ayşe,selam sabah yok mu? Bu Dursun emminin sesiydi, Ayşe içinden ah, bir gel dese diye geçirdi, başını kaldırdı Dursun emmiye baktı. Dursun emmi gelsene dedi. Ayşe çok heyecanlandı. Yusuf'ta oradaydı. Kalbi dışarı çıkacak gibi çarpıyordu. Ayaklarını bağı sanki kesilmiş, adımlarında derman kalmamıştı. Zar zor vardı yanlarına. Dursun ağanın elini öptü. Yusuf'la bir an göz göze geldiler. Hal hatır sordu Dursun emmi,Ayşe kısa cevaplar verdi. Dusun emmi,bizim kap kacakları da eve bırakı ver diyerek harmana yürüdü. Dursun emmi gençleri özellikle yalnız bırakmıştı. Ayşe bütün gücünü toparlayarak Yusuf'a. Beni isteyenler çoğaldı. Olmaz,istemem diyorum ama,babamın kafasına yatacak birisi çıkarsa verip gider. Benden söylemesi. Diye fısıldadı Yusuf'a. Bunları söyleyene kadar da ter tepesinden başladı, tırnağından çıktı. Çok utanmış,yüzleri perçem perçem kızarmıştı. Yusuf'ta ondan aşağı değildi, o da kızarmıştı. Ayşe'ye yarını bekle. Bugün son gün. Yarın ağabeyinle kozlarımızı paylaşacağız. Onu yeneceğim, seni isteyeceğim. O da isterse bacımı ona vereceğim diyebildi. Tabii ki sizler evlenmeye razı olursanız. Benim fikrim bu dedi Ayşe'ye. Ayşe kapları kapları kaptığı gibi Yusuf'lara koştu. Arkadaşı olan Asiye'ye

olanları anlattı. Sarıldı iki arkadaş birbirlerine, sevinçten sanki uçuyorlardı. Allah'a şükürler ettiler beraberce.

Ertesi gün akşamı,harman işi bitmiş,savurma işi bir sonraki güne kalmıştı.

İki arkadaş kavilleştikleri gibi yatsıdan sonra besmeleyi çekip kapıştılar. Hava açık, gök yüzünde ay tepsi gibi,sanki onların güreşini aydınlatmak için etrafı pırıl pırıl yapmış, onları seyretmekte. Güreşin üçüncü saatinde Yusuf Mehmet'ten ayrıldı, on on beş adım yürüdü. Peşrev yaptı, el çırptı. Mehmet'e sıkı dur bre pehlivan Ya Allah Ya Bismillah diye nara attı. Mehmet'e bir el ense çekti. Mehmet kafasının kopacağını sandı. Yusuf ne bu sertlik. Yine kuzuyu yedin herhalde diye takıldı. Mehmet'te bir el ense çekti. Güreş sertleşmiş fakat, kurallara uygun devam ediyordu. Bir ara Mehmet fırsatını bulup Yusuf'un arkasına dolandı. Belini kavradı İşin bitti Yusuf dedi. Yusuf kurtulmak ister gibi ileriye doğru yürümeye başladı. Mehmet bırakmak istemiyordu. Böyle bir fırsat daha yakalaması zordu. Yusuf'un daha ileriye gitmesini istemedi. Sol ayağını Mehmet'in iki bacağı arasına alarak kuvvet almak istedi. İşte ne olduysa o anda oldu. O son iki saniyede. Yusuf gövdesinden umulmadık bir çeviklikle Mehmet'in topuğundan kaptığı gibi karnına doğru çekti. Bütün ağırlığını tersten verdi Mehmet'in karnına.

Mehmet düşmüştü. Pehlivan tabiriyle açık düşmüştü. Yusuf güreşi bitirmişti.

Arkadaşını açık düşürerek yenmişti. Hiçbir şey olmamış gibi bıraktı topuğunu. Güreşe bir şey olmamış gibi devam etmek istedi Yusuf. Mehmet arkadaşının bu olgunluğuna gülerek yaşa Yusuf Pehlivan diyerek on beş gün sonrası için yeniden güreş teklifinde bulundu. Yusuf, olmaz dedi. Bu işin rövanşını Kırkpınar'da başa güreşip ikimizin de baş pehlivanlık için güreştiği güne kadar. Sarıldılar. Mehmet Yusuf'un elini öpmek istedi. Yusuf öptürmedi. Mehmet,bundan sonra sen benim ustamsın dedi.

Yusuf, kızararak. Mehmet,bizim kavlimizde yenen bir şey isterse yerine getiririz diye sözümüz vardı. Ben senden şunu isteyeceğim. Dinle analarımız ve babalarımız razı olursa sen bu isteğimi kabul et. Dedi. Mehmet,evet hatırladım öyle bir kavlimiz vardı. Nedir isteğin dedi. Yusuf, ben kardeşin Ayşe ile evlenmek istiyorum. Eğer senin de gönlün varsa kardeşimi de sana vermeyi düşünüyorum dedi. Tekrar iki yiğit sarıldılar, gülerek eve döndüler.

Sabah ezanı okunurken durumları baba ve annelerine açtılar. Onlarda uygun gördüler, harman

sonu kızları isteriz dediler. İki evde de sevinç vardı,mutluluktan uçuyorlardı.

İki tarafta harmanı bitirdikten sonra,birbirlerine dünür oldular. Yusuf ve Mehmet'in tek bir şartları vardı. Kırkpınar'da ikisinin de baş pehlivan olmalarından sonra düğün yapılsın denildi. Aileler olumlu karşıladılar.

Harman sonu ikisi birbirlerine idman verdiler. Babalarında ve Zeynel ustalarından izin alarak Kırkpınar'ın yolunu tuttular.

Kırkpınar,onların çalıştıkları harman yeri gibi değil,yiğitlerin harman olduğu yer. Oraya kimler gelir,kimler. Ne Yusuf'lar,ne Mehmet'ler. Analar neler doğurmuştur. Burası Türkiye'dir,Türkiye'nin er meydanı Kırkpınar. Ne baş pehlivanlar çıkmıştır bu meydandan.

Kırkpınar güreşlerine geldiklerinde üç gün vardı. Hemen meydanı görmeye gittiler. Üç gün yağlanarak antrenman yaptılar.

Açılış günü daha da şaşırmıştı Yusuf'la,Mehmet. Özel elbiseli 20 davulcu,20 zurnacı ortalığı yıkıyordu.

Mehmet'le Yusuf başa güreşecek güçte oldukları halde,adet gereği baş altına soyunmak mecburiyetinde kaldılar.

Baş cazgır çıktı "Pehlivan, pehlivan, yendim diye sevinme. Yenildim diye üzülme. Yene de pehlivan,yenilende pehlivan. Herkes pehlivan olmaz. Her ananın doğurduğu peh-livan olmaz. Meydana baş pehlivanlara güreşecekler önde,baş altılar arkalarında,diğer sınıflar arkalarında 200-300 pehlivan meydana çıktılar. Peşrev yaptılar. Meydan tozkoparan güreşleri için boşaltıldı.

Sıra başaltı güreşlerine geldi. Pehlivanlar eşleşti güreş başladı. Yusuf'la Mehmet fırtına gibi esiyorlardı. Şimdiye kadar hiç görülmeyen bir güreş sergilediler. Hasımlarını birer birer beş on dakika içinde yendiler. Her ne hikmetse ikisi birbirleri ile eşleşmemişti. İkisi sona kalmışlardı. Ertesi gün ikisi güreşecekler,baş altının şampiyonu olacaklardı.

Ertesi gün baş orta güreşi beş on dakikada bitmedi. Saatlerce sürdü. Sonunda Mehmet Yusuf'u dengine getirip paşa kasnak yendi. Gelecek sene Mehmet başa,Yusuf Başaltına güreşecekti.

İki arkadaş Çorum'a döndüler. Davul zurna ile karşılandılar. Ağalar,güreş sevenler hediyeler verdiler. Sonra köylerine gittiler. Muhtar da,davullarla,zurnalarla karşıladı pehlivanlarını. Bütün köy oradaydılar. Komşu köylerden de misafirler gelmişti. Onlarda hediyeler getirmişlerdi.

Köyde büyük bir yemek verildi. Sanki köyde düğün oluyordu. O kadar çok hediye almışlardı ki,köy yerinde ikisi de zengin olurlardı. Yemek yenirken

Mehmet Yusuf'la konuştu. Bu hediyeler bizim de,köyünde yararına kullanmamız lazım kararına vardılar. Yemek duasının ardından Mehmet Muhtar emminin yanına giderek misafirlerin ve köylünün duyacağı sesle. Muhtar emmi. Biz Yusuf'la karalaştırdık bu hediyelerle köyümüze yeni bir okul yaptır. Çocuklar bir odada beş sınıf okumaktan kurtulsunlar dedi. Bu habere bütün köylü alkış tuttular. Dakikalarca alkışlandılar.

Aradan bir yıl daha göz açıp kapayıncaya kadar geçti.Kırkpınar'da Mehmet baş pehlivan,Yusuf baş altı pehlivanlığı için güreştiler. İkisi de gruplarında birinci oldular. Yusuf sevinçliydi. Baş pehlivanlıkta arkadaşı Mehmet'le karşılaşacaktı. Yenilse de Mehmet gibi yiğit bir arkadaşına,köylüsüne yenilecekti. Kırkpınar dönüşü Çorum'da ve köylerinde aynı coşkuyla karşılandılar.

Köye geldiklerinde ustaları, Zeynel pehlivanın hasta olduğunu öğrendiler. Kırkpınar'a her gidişlerinde elini öpmeye gider, destur ve duasını alırlardı. Ustaları giderken Mehmet'e baş pehlivanlığı, Yusuf'a baş altını kazanacağını müjdelemişti. Ustalarının yanına gelince Zeynel pehlivan Kırkpınar'ı dinlerken heyecanlandı,canlandı. Çocuklar,kendime sakladığım, size öğretmediğim bir oyun kaldı. Şöyle bir tembih edeyim. Yataktan kalkarsan size tatbik etme şeklini de öğreteceğim dedi. Yusuf'un,Mehmet'i yendiği oyunu anlattı. Onlar ustalarını can kulağı ile dinlediler. Biz bu oyunu kendimiz bulduk,biliyoruz demediler. Usta, çırak ilişkisinde, ben biliyorum kelimesi yoktur pehlivanlıkta.

Ertesi yıl, Kırkpınar'a giderken ustalarının mezarında ziyaret ettiler. Fatihe okudular, dua Ettiler, gözleri nemli olarak mezarlıktan ayrıldılar. Hey gidi koca Zeynel dedi Mehmet.

İkisi de baş pehlivanlık için güreşeceklerdi. Yola beraber çıktılar. Yolda Mehmet,Yusuf sen beni yeneceksin gibi geliyor dedi. Yusuf'ta hayırlısı ne ise o olsun diye cevap verdi. Yusuf bu güreşin Mehmet'le kendi arasında geçeceğini biliyor, Mehmet'tin kendisinden daha nefesli, daha şanslı olduğunu düşünüyordu.

Kırkpınar o sene yine donanmış, seyircisiyle,davuluyla,zurnasıyla bir başka olmuş gibi geldi iki arkadaşa. Baş pehlivanlar meydana davet edildi,eşler seçildi . İkisi de hasımlarını birer birer yendiler. Bu sefer davul ve zurnalar ikisi çini çalıyordu. Seyirciler pür dikkat olmuş güreşi seyir ediyorlardı. Güreş başlayalı bir saat olmuştu,sanki yeni başlamış gibi hızlı devam ediyor,meydan susmuş,kimse kımıldamadan hayretle güreşi seyrediyorlardı. Böyle bir baş pehlivanlık güreşi görülmüş gibi değildi. İki pehlivan 120-130 kiloluk dev adamlar, tozkoparandaki

çocuklar gibi hareketliydiler. Arada bir attıkları nara duyuluyor güreş devam ediyordu. Mehmet bir ara Yusuf'u belinden kavradı. Yusuf köyde yendiği oyunu uygulamak için Mehmet'in topuğunu kapmak için eğilince eli kaydı. Bu yağlı güreşti,bunun inceliği başkaydı. Hızını alamadı,yüzü koyun düştü Yusuf. Mehmet hemen abanmadı arkadaşının üzerine, biraz toparlanmasını bekledi ve yanaştı,kavradı belinden Yusuf'un. Peşinden taktı sarmayı. Sonra kaz kanadı geldi ardından. Yusuf yorulmuştu. Mehmet güreşe yeni başlamış gibiydi. Mehmet,Yusuf'u yerden kesti, önce göbeğine kadar kaldırdı,sonra göğsüne. Öylece 1-3 adım yürüdü. Yusuf'un koca gövdesi, Mehmet'in göğsünde,elleri yerdeydi. Ters çevirerek Yusuf'un sırtını yere getirdi. Elini uzattı can dostunun yerden kalkmasına yardım etti. Kalkınca Yusuf'un elini öptü. Herkese Yusuf'un ustası olduğunu gösterdi. Yusuf'ta Mehmet'e sarıldı, öpüştüler, birbirlerinin sırtını sıvazladılar. İkisi de Kırkpınar'dan birinci ve ikinci olarak köylerine döndüler. Köyde yine birbirlerine antrenman verdiler.

Ertesi yıl Kırkpınar'a gitme vakitlerine beş gün kala Mehmet eve ayağımı burktum diye topallayarak geldi. Zor yürüme taklidi yapıyordu. Ertesi gün yataktan kalkmadı Mehmet. Çaydan geçerken topuğuna bir taş vurmuş,morartmıştı. Köyde herkes bu olaya üzülmüş, fakat Yusuf can dostunun kasti olarak Kırkpınar'a gitmeyip ona meydanı bıraktığını biliyor, seziyordu. Hem eniştesi,hem kaynı arkadaşına bu yolu tıkamamıştı.

Yusuf Kırkpınar'a vardığında herkes Mehmet'i sordu. O da durumu anlattı. Arkadaşının sakatlandığını söyledi. İki gün sonra güreşler başladı. İlk kurada Yusuf Mehmet'in geçen yıl zor yendiği Ordulu Mustafa'ya düştü. Bu büyük talihsizlikti. Ama Orduluyu yenebilirse başta güreşi kazanacağını anladı. Ordulu ise ilk turda ikinci olan Yusuf'u evire çevire yeneceğini düşünüyordu. Güreş başlayınca Yusuf'la oynaşmaya başladı. Yusuf bu fırsattan faydalanmalıydı. Ustasının sözünü hatırladı. Güreş ilk on dakikada kazanılır. Hasmına aslanlar gibi daldı Yusuf. Ordulu neye uğradığını şaşırdı,bocaladı. Bu bocalamayı iyi değerlendirdi Yusuf. Ters paça kasnakla yendi Orduluyu. Sonraki güreşler kolay geçti. Üç pehlivanı da yenip baş pehlivan oldu.

Yusuf köye döndü. İkisi de kendi kendilerine verdikleri sözde durmuş,ikisi de baş pehlivan olmuşlardı. On beş gün sonra köyde çifte düğün yapıldı. Yusuf'la,Mehmet dünya evine girdiler. Köy meydanı,üstleri başları hediyelerle doldu. Hem zengin,hem de ömür boyu mutlu oldular.

Kurban Bayramınız Kutlu olsun

YUSUF

"Şehitlik aşkıyla yanan bir yiğit" Kara Mehmet Çorum'da bir dağ köyünde doğmuş yiğit mi, yiğit. Sözü,özü doğru, gözü pek. Sırım gibi bir delikanlı. Köy yerine göre tahsillide sayılır,ortaokul mezunu. Çok güzel okumasına rağmen,babasının ihtiyarlaması,maddi imkanın azlığı,evin en büyük oğlu olması dolayısıyla çifte,çubuğa bakmak mecburiyetinde kalmıştı.

İki bacısı ondan büyük ve evliydiler. Birde kendisinden üç yaş küçük erkek kardeşi vardı. Babası bir dönem köyün muhtarlığını yapmıştı. Gel zaman git zaman Mehmet'in askerliği gelmişti.

Mehmet;Fadime'nin başının bağlanmasını bu işi bitirmelerini,yüzüklerin takılmasını anasından istedi. Anası;kocasına açar mevzuu,Osman Ağam,oğlun böyle ister der. Osman Ağa,elini çenesine kor,koca köyde o kelin kızından başkası yok muymuş ? İşimiz zor ama Allah kolay ve hayırlı eyler İnşallah der. Kel Haydar'ın 3 kızı var,oğlu yoktur. Önce bir kızını yukarı köye vermiş, adamlara çok müşkülat çıkartmıştı.

İlk önce kadınlar arasında istemeye gittiler Fadime'yi. 2 gün sonra erkekleriniz gelsin diye haber geldi Mehmet'in evine. Osman Ağa;Muhtarı ve akraba,eş dost 5-6 kişi gittiler Haydar'ın evine. Sözü Muhtar açtı:

- Neye geldiniz desene Haydar Ağa?

- O nasıl Muhtar, hoş geldiniz, sefa getirdiniz. Dedi Haydar Ağa.

- Allah'ın emri,Peygamberin kavli ile kızını, oğlumuza istiyoruz. Dedi Muhtar. Haydar Ağa şöyle kafasını kaşıdı,başını önüne eğdi ve cevap verdi:

- Allah yazdıysa ne diyebiliriz ki ? On gün sonra şerbet içildi,yüzükler takıldı.

Birkaç gün sonra Mehmet askere alındı. Acemi birliğinden sonra,çavuş oldu ve Şirnak'taki Komando birliğine katıldı. Birliği hemen her gece baskına gidiyordu. Kara Mehmet'in birliği bir gece anarşistlerle çarpışmış,sabaha karşı birliklerine dönerken haince atılan bir el bombası neticesinde sol elinin parmaklarını,sol kulağını ve sol gözünü kaybetmişti. İki ay Diyarbakır'da hastanede yatıp iyileşti.

Köydeki 18 yaşındaki nişanlısı bu haberi alınca çok üzüldü ama inanarak ve Mehmet'ine moral vermek için bir mektup yazdı.

"Sen Kara Mehmet'sen ben de Kara Fadime'yim. Sen gazi olmuşsun. Dış görünüşün benim için hiç

mühim değil. Sen her halinle benim erkeğim,yiğit Mehmet'imsin. Ya rütben ? Artık Çavuş değil, benim için Paşasın. Sen elinin parmaklarını ormanda odun keserken değil,düşmanla çarpışırken kaybettin.

Bizim törelerimizde,bizim ailemizde kızlar ömründe bir kere nişanlanır,bir defa gelin olur, bir defa ölür. Sen askerliğini şeref ve şanla bitirecek, geleceksin. Sakın askerlik gününü doldurmadan gelme. “Gaziler,sakat ve malûl olmaz. Şehitler ölmez.” Köyde münasip birine vekâletini gönder hemen dini nikâhımızı kıydıralım. Şu andan itibaren ben senin karınım bunu böyle bil. Şayet en büyük rütbeye erişir, şahadet şerbetini içersen,100 yaşıma kadar yaşarsam senin için ve senin karın olarak kalacağım. Ne konuştu isek biz oyuz. Sen Kara Mehmet,ben Kara Fadime'yim. Koç her zaman koç,yiğit her haliyle yiğittir. Aslanın erkeği aslan da,dişisi aslan değil mi?

Hazırım oralara gelmeye,yanında aslanlar gibi çarpışmaya hazırım. Geçen buradaki tabur kumandanına gittim. Omuz omuza seninle çarpışmak istediğimi,ne yapmam lazım geldiğini? Sordum. Komutan kızım senin gibilerinin yokluğunu Allah göstermesin, daha senin askere alınacağın gibi mühim bir durum yok. Türk Ordusu bu PKK nin, Devlete, Millete silah çekenlerin kökünü kazıyacak,zaten beli kırılmıştır. Ama pişman olup,teslim olanları da af edecek,babalığını gösterecektir.

Mehmet'i hastaneden sonra sakata ayrılıp, teskeresini verilmesi için işlemler başlamıştır. Mehmet olmaz diyerek rapora imza atmaz. Teskeresini verirler gitmez. Nizamiyenin kapısından günlerce ayrılmaz. Arkadaşlarının getirdiği ekmek suyla idare eder.

Olay Tabur Komutanına intikal eder, çağırır Mehmet'i. Mehmet; ben sakat filan değilim, ayaklarım sağlam, sağ tarafım sapa sağlam. Tüfek kullanır, cepheye bile gidebilirim. Yazıcılıkta mı yapamam? Ben kendime, kendini az askerlik yapmak için çürüğe çıkarttı dedirtmem. Teröristin öldüremediğini,bu fakiri bu ar öldürür. Ama ben,bu nizamiyenin önünde ölünceye kadar bekleyeceğim, yine de köye gitmeyeceğim. Komutan,bu yiğit insanı anlar ve yazıcı olarak askerliğini tamamlanması için gereken işlemleri yaptırır.

Bir süre sonra Osman Ağa Mehmet'i görmek için Şirnak'a kıtasına gitti. Ana girişteki nöbetçiye yaklaştı. Çorumlu Mehmet Çevik'i biliyor musun? Diye sordu. Nöbetçi onu tanımayan var mı emmi, yalnız fazla yanaşma, kumandanlar kızar.

Otur hele şu ağacın dibine, biz çağırırız onu.

Osman Ağa oturdu ağacın gölgesine, amma da ulu ağaç diye geçirdi içinden. Mehmet bayağı iyileşmiş, ara sıra çocukluktan beri çaldığı sazını sol kolunun parmakları olmamasına rağmen halâ güzel çalmaktaydı. Sesi çok güzeldi, yanık türküler söylerdi. Öğle istirahatı idi . Mehmet'in sesi geliyordu,Osman Ağa kulak kabarttı, bu oğlunun sesiydi. “Şu Uzun Gecenin Gecesi Olsam” ne güzel söylüyordu ki deme gitsin. Osman Ağa dayanamadı, devamlı koynunda taşıdığı kavalını çıkardı,oğluna eşlik etti yavaş yavaş. Mehmet türküyü bitirince asıldı kavala Osman Ağa. Kaval hıçkırıyordu, kavalın sesini duyan Mehmet böyle çalanın babasından başkası olmayacağını düşündü, nizamiyeye doğru koştu. Babasını gördü, sarıldı babasına,öptü ellerini,yüzlerini. Koklaştılar,sarıldılar.

Biraz sonra Mehmet'in aklı başına geldi. Bugün askeri teçhizat kuşanıp atışa gideceklerdi. Babasına, kumandanımdan izin alayım, kantinde oturalım dedi. Kumandanın odasına yöneldi, kapıyı çaldı gir sesini bekledi içeriye girdi. Komutanım babam memleketten gelmiş, müsaade ederseniz kantinde oturmak istiyorum diye mazeretini sundu.

Kumandan; babanla tanışmak isterim onu getir odama dedi. Baba oğul geldiler, odaya girince kumandana ikisi birden selâm verdiler, esas duruşa geçtiler. Kumandan; belli, belli böyle bir adamın, böyle bir evlâdı olur, demekten kendini alamadı. Osman Ağaya: Böyle bir oğlun olduğu için ne kadar öğünsen haklısın dedi. Teşekkür etti, dua etti Osman Ağaya ve Mehmet'e. Emir subayını çağırdı. Osman Ağayı doyurmasını, kaç gün isterse kalacağı bir yer ayarlaması emrini verdi. Müsaade alarak komutanın odasından çıktılar. Osman Ağa oğluna, köyü, anasını, bacılarını her şeyi anlattı.

Mehmet Fadime'yi soramıyordu. Babası;gelelim Fadime'ye dedi. O bambaşka bir kız, sen Gazi olunca daha sert ve güçlü oldu. Sevindi desem yeridir. Ben Gazi karısıyım derde başka bir şey demez. İkide birde o Kara Mehmet'se, bende Kara Fadime'yim dermiş.Teskereyi askerliğini tamamlamadan almasın onu köye koymam. Dermiş. Böyle kız, karı bizim oralardan çıkar oğlum bizim köyden çıkar.

Osman Ağa o gece orada kaldıktan sonra komutandan çıktı teşekkür etti izin alarak ayrıldı. İki gün Ankara'da ki emmi oğlunda iki gün kaldıktan sonra köye döndü. Herkes evde, kahvede onu soru yağmuruna tuttu. Osman Ağa anlattı, anlattı, haftalarca anlattı.

Mehmet askerliğini güne gün yaptı, köye döneceği gün muhtar çifte davul dövdürdü, zurnalar

çalındı, halaylar çekildi. Yirmi gün sonra düğün başladı. Bütün köy, komşu köyler, şehirden tanıdıklar, tabur komutanı da davet edildi. Tabur Komutanı Vali ve Belediye Başkanını da getirdi düğüne, hediyeler getirdiler. Ama Komutanın kimseye söylemediği bir hediyesi vardı. Genel Kurmaydan ne yapıp etmiş Mehmet'in Gazi Madalyasını getirmişti.

Düğünün en coşkulu anında komutan susturdu davulları, zurnaları. Az ve öz bir konuşma yaptı. Mehmet'i anlından öptü, Mehmet'te Komutanın elini. Komutan cebinden çıkarttığı madalyayı Mehmet'in boynuna taktı ve size bir sürprizim daha var dedi. Bundan sonra köyünüzün adı "KARA MEHMETLER köyü olacak.

Alkışlar, alkışlar, tüfekler, tabancalar patladı. Halaylar çekildi. Kadınlar "İğdeli Gelin" oynadılar. Fadime ve yengeler her şeyi anı anına gözetlediler. Fadime uçuyordu sevincinden. Yatsıdan Sonra güveyi soktular odasına, kahraman da olsa sırtını yumruklamayı ihmal etmedi arkadaşları.

Sabah Fadime kalktığında şaşırıp kalmıştı. Çok düğün görmüştü ama böyle hediye geleni görmemişti. Neler yoktu neler. 60-70 tane düve ve tosun vardı. Allah'a şükrettiler, şükür namazı kıldılar.

İki sene sonra Mehmet'in küçüğü Yusuf'u, Fadime'nin kardeşi Ayşa ile evlendirdiler. Yusuf iki ay sonra askere gitti. Acemi eğitiminde o da komando olmuş,eğitiminden sonra dağıtım kurası çekiminden ağabeyinin alayına gönüllü gideceğini dilekçe ile bölük komutanına bildirdi. Aynı bölüğe gitmesini temin etti yüzbaşısı. On beş gün sonra moral izine geldi. Bu ara Ayşe hamile kaldı.

Ağabeyine bomba atanlardan hesap sormak için Şirnak'a geldi. Bölüğüne teslim oldu. Komutanının karşısına çıktı, esas duruşa geçip:Osman oğlu Yusuf Çevik görüşünüze hazırım kumandanım deyip görevine başladı. Yusuf asker olarak bir yılını doldurmuştu bir hafta sonra on beş gün izine gidecekti. Yüzlerce haini öldürmüş, teslim olanlara iyi muamele etmişti. Bir gece önce tespit edilen hainlerin inine baskın yaptılar. Olanlar o gece oldu. Yusuf anlından vuruldu, oracıkta Şehit oldu. Arkadaşları bütün hainleri öldürdüler ama neye yarar. Son nefesinin önce Ayşe, Ayşe dedi. Sonra Allah,Allah La ilahe illallah Muhammedün Resulallah deyip ruhunu teslim etti.

Acı haber önceden tanıdığı aileye Çorum'daki Jandarma komutanı kendisi haber verdi. Kara Mehmetler Köyünü yas bürüdü. Şehit önce Çorum'daki Ulu Camiye getirildi. Cuma Namazı kılındıktan sonra Cenaze Namazı kılındı. Çorum'da Şehitlik olmadığı için Şehit köye götürüldü. Çorum'a şehitlik yapmağa karar verildi,bu eksik giderilmeliydi.

Şehirde hayli cemaat köye gitti. Anası donmuş gibi,babası zor yürüyordu. Ayşe tabuta sarılmış sessiz vakarca ağlıyordu. Karnı iyice büyümüş,tabuta zor yaklaşıyordu. Ortalıkta büyük üzüntüye rağmen manevi bir huzur vardı. Kalp gözü açıklar her şeyi görüyorlardı. Çanakkale'de Şehit düşen dedesi oradaydı,toprağa verildi Yusuf. Onların ailesi can verme sırrına erenlerdendi.

Talkına kalp gözü açıklardan, kimseye halini bildirmeyen Dursun Hafız oturdu. Çok imrendi bu mezar ahvaline, gıpta etti. Her kula nasip mi olurdu? İşte Şehitlik demek buydu, Allah'ın vaadini görebiliyordu,ne kadar güzel hal ve ahvaldi bu?

Köyde her gün huzur artıyor, topraktan bereket fışkırıyordu. Ayşe ikiz doğurdu. İkisi de oğlandı. Birinin adını Kahraman Yusuf, diğerinin adını Yiğit Yusuf koydular. Dul kadını isteyeni köy yerinde kızdan çok olur. Ayşe'yi kimler istedi,kimler. O dönüp bakmadı, babasının evine de gitmedi. Ayşe İslâm'ı hakkıyla yaşıyordu. Her Cuma gecesi Yusuf' u geliyor,sarılıp yatıyorlardı. Sabah ezanından önce gidiyordu Yusuf. Ayşe köyün en mutlu kadınıydı. Bu manevi aşktı, imanın son mertebesiydi.

O Şehit karısıydı.

